

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Say: 2002/48 (88) ● 14 Aralık 2002 ● 3 Euro

Ne ABD ne AB!

Bağımsız sosyalist Türkiye!

İÇİNDEKİLER

Pazarlık masasındaki Türkiye	3
AB'ye uyum için "demokratikleşme"	
üzerine sahte söylemler ve gerçekler	4
Kopenhag Zirvesi ve Kıbrıs sorunu	5
AKP'nin vaadleri ve icraatları	6
AKP hükümeti esas duruşta	7
Savaş hazırlıkları tamamlanıyor	8
Emperyalist savaşa karşı	
daha militan, daha kitlesel mücadele!	9
Sefaköy Emperyalist Savaş Karşısı	
Platform Girişimi'nin çalışmalarından	10
Sermayenin topyekûn saldırısına karşı	
direnişe geçelim!	11
Seçimler sonrası yeni dönem	
(Orta sayfa)	12-14
19 Aralık katliamının 3. yıldönümü	15
Tecrit kalkacak! Kararlıyız!	16
Doğru bildiğimiz yolda yürümeye devam	
edeceğiz!	17
OSTİM ve OSB	18
Emperyalist savaş hazırlığının gölgesinde	
Filistin'de siyonist katliamlar	19
Emperyalist savaş ve Kürdistan	20
Yıllık Bağış Kampanyası'na katılım;	
güç ve omuz verelim, katkı sunalım!	21
İki ucu bloklu yol	22
Mücadele Postası	23

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2002/48 (88) • 14 Aralık 2002

Fiyatı: 3 Euro

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Ekser. Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel-Fax: 0 (212) 534 32 39
e-mail: kb1@turk.netWeb: <http://www.kizilbayrak.de>
<http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.com>Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75Genel Dağıtım:
YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

Bir büyük katliamın daha yıldönümü geldi. Bu görülmedik vahşetin üstünden 2 yıl geçti. Sistem bu iki yıl boyunca, katliamla çözemediği sorunu farklı yol ve yöntemlerle çözmek için uğraşp durdu. Çözemediği ve bu şekilde devam ettiği sürece de çözemeyeceği ortadadır. Devrimci tutsaklar, 19 Aralık'ta katledilenlerden çok daha fazlasını direniş sürecinde şehit vermekten kaçınmamışlardır. Aslında çözümün tek yolu vardır, hücrelerin yıkılması. Sermaye devleti bu katliam yönteminden vazgeçene dek, şu ya da bu biçimde sorun yaşamaya devam edecektir. Bu açık.

Katliamın yıldönümü olan 19 Aralık günü Bayrampaşa Cezaevi önünde saat 12:00'de bir eylem gerçekleştirilecektir. Karanfillerin bırakılacağı eylemle, sistemin vahşeti bir kez daha yüzüne vurulmuş olacak.

* * *

22 Aralık'ta ise Ankara'da saat 13:00'te Abdi İpekçi Parkı'nda savaş karşıtı bir miting daha yapılacak.

Savaş rüzgarlarının giderek daha güçlendiği bu ortamda, karşı rüzgarın da daha fazla güçlendirilmesi gerektiği açık. Ankara mitinginin bu nedenle merkezi bir miting olarak düşünülüp öyle hazırlanmasında yarar var. Diğer illerden de katılımı, sisteme anlamlı bir mesaj verilebilir.

Kopenhag'dan istediği ve beklediği yanıtı alamayan bir Türkiye'nin, ABD maşalığı rolüne daha sıkı sarılmak, beklentilerini tümüyle buraya yöneltmek dışında şansı kalmayacaktır. Bu ise, 3-5 kuruş kredi, 3-5 savaş aracı karşılığında Irak seferinin kara hareketini üstlenmekten başka anlama gelmiyor.

Fakat halen hareket başlamış değil ve dolayısıyla da halen engellemek mümkündür. Bu amaçla ve bu

ciddiyetle göreve yaklaşıldığı takdirde engellenebilir. Mitingler, kitlelere işin ciddiyetini tüm boyutlarıyla anlatabilmenin vesilesi yapılmalıdır. Emperyalist savaşa karşı mücadelenin kazandıracakları ve emperyalist savaşın kaybettirecekleri, bıkmadan usanmadan insanların önüne dökülmek zorundadır.

i K l t r
Evi'nin 2003
yılı takvimi ve
kartları çıktı...
Kitapçılarda!

Isteme adresi: Doğan Araslı cad.
Örnek İş Merkezi No : 70/5
Köyüçü-Esenyurt
Tel: (0212) 6204076

Pazarlık masasındaki Türkiye

Yeni bir emperyalist saldırganlık ve savaşlar dönemi

Emperyalistler arası rekabet ve çatışmanın yoğunlaştığı bir dönemden geçiyoruz. Geçen yüzyılda iki dünya savaşı ve sayısız yerel savaşlarla halkların kanını döken emperyalist haydutlar son on yıldır iktisadi krizlerine çözüm bulmak için dünya üzerinde amansız bir rekabet içindeler. Düne kadar Sovyetler Birliği'nin varlığı ve dünya halklarının mücadelesi nedeniyle kapitalist ülkeler arası rekabet hep belli sınırlar içinde kaldı. Emperyalist ülkeler ikinci emperyalist savaş sonrasında can düşmanları sosyalizme ve başkaldıran halklara karşı kendi aralarında ortak bir konsensus oluşturdular ve buna riayet etmek zorunda kaldılar. Kuşkusuz bu onları dünya halklarına yönelik yıkıcı savaşlara girişmekten alıkoymadı. Başta kapitalizmin dünya jandarmalığı rolünü üstlenen ABD ile Fransa olmak üzere emperyalistler, Latin Amerika'da, Asya'da, Afrika'da onmilyonlarca insanın canına malolan savaşlara imza attılar.

Gelinen yerde bu sınırlayıcı engellerin geçici olarak ortadan kalkması haydut takımının elini güçlendirmiş bulunuyor. Emperyalistler arası iktisadi ve siyasal rekabet şiddetlenerek dünyanın her bir karış toprağına doğru yayılıyor. Bu yayılmanın önündeki en küçük bir engel ciddi bir tehdit olarak görülüyor. Ülkelerin coğrafi ve siyasal sınırları yeniden çiziliyor, emperyalist bloklaşma daha da belirgin bir çizgi izliyor. Bu bloklaşma ve artan rekabetin kaçınılmaz sonuçlarından biri, halklara dönük saldırganlığın tırmandırılmasıdır. Yugoslavya, Somali ve Afganistan'a dönük saldırılar bunun ilk örnekleri oldular.

Dünya işçi sınıfına ve ezilen halklara karşı saldırganlığı küreselleştirmede ortaklaşan emperyalistler, diğer taraftan kendi aralarında iç çatışma dinamiklerini de kamçılıyorlar. Son on yıldır başını ABD'nin çektiği emperyalist blok, dünyanın zengin doğal kaynaklarının bulunduğu bölgelere düzenli olarak askeri yığınak yapıyor. Kukla devletler ve işbirlikçi yönetimlerle anlaşmalar imzalıyor, ortak askeri tatbikatlar gerçekleştiriyor. 11 Eylül saldırılarını bahane ederek Asya'ya ve Ortadoğu'ya adım adım yerleşiyor. Kısaca ABD emperyalizmi, askeri üstünlüğünü kullanarak dünya halklarına azgınca saldırarak, iktisadi alanda güçlenen AB emperyalizminin yanı sıra Rusya, Çin ve Japonya'ya karşı üstünlüğünü korumaya çalışıyor.

İşin bu kerteğe varması kaçınılmaz bir olgu. Güçlü olanın zayıf olanı ezmesi ve bitip tükenmeyen egemenlik savaşları kapitalizmin doğasında var. Ne bir takım uluslararası anlaşmalar, ne ileri sürülen sözde değerler ve ilkeler, ne de herhangi başka bir şey, savaş ve yıkım üreten bu mekanizmayı durdurabilir. Geçici olarak sınırlayabilir, ama asla ortadan kaldıramaz. Zira savaş dışsal değil, kapitalizmin içsel ve yapısal bir olgusudur. Birbirlerine kirlili çıkar ilişkileri zinciriyle bağlı emperyalist haydutlar, bir diğerinin kuyusunu kazmak için hiçbir fırsatı kaçırmazlar. Ayakta kalmak için bunu yapmak; yaşamak ve rakipleri karşısında güçlenmek için dünya halklarının, işçi sınıfının kanını emmek zorundadırlar. Palazlanacak, sömürecek, talan edilecek alanlar daraldıkça rekabet daha da kızışır ve bu haydut takımı birbirlerinin ellerindekilere daha çok göz dikerler.

Bu nedenle kapitalizmde geçici olan savaş değil, barış durumudur. Kapitalizmde barış, bir sonraki savaşa hazırlık için geçen zamanın adıdır. Bu hazırlık sürecinin (geçici barış dönemi) nasıl geçirildiğini anlamak için iktisadi rekabetin aldığı boyutlara, silahlanmaya ayrılan bütçelere ve emekçi yığınların uğradığı yıkıma bakmak yeterlidir. Uzun bir hazırlık döneminin ardından emperyalizm, yeni bir saldırganlık ve savaşlar dönemine gelip dayanmıştır.

Artan emperyalist rekabet ve savaş kuskacında Türkiye'yi bekleyen gelecek

Kızışan rekabet ve artan emperyalist saldırganlık koşullarında, savaşın gündemde olduğu bir dönemde Türkiye'nin AB üyeliği de bir dönüm noktasına gelmiş bulunuyor. 12 Aralık'ta başlayan Kopenhag Zirvesi'nde Türkiye'ye tam üyelik için bir müzakere tarihi verilecek. Fransa ve Almanya'nın başını çektiği ülkeler müzakere tarihini mümkün olduğunca ileri bir tarihe ertelemeyi, bu arada diğer aday ülkelerin müzakere tarihini başlatarak genişlemeyi sürdürmeyi düşünüyorlar. Zirvede büyük bir olasılıkla bu yönde bir karar çıkacak.

Bu kararda asıl rol oynayan etken ise, ABD'nin Türkiye üzerindeki egemenliği ve Türkiye'yi AB'ye karşı bir "Truva atı" olarak kullanma planları. Üyeliğin ileri tarihlere ertelenerek belirsiz bırakılması için öne sürülen diğer gerekçeler (iktisadi ve siyasi kriterlerin yerine getirilmesi) yalnızca kullanılmaya açık birer mazeret. İşin özünü, Avrupa'nın kendi eliyle kendi içine bir "Truva atı" almaya razı olmaması oluşturuyor. Zaten İngiltere halihazırdaki konumuyla AB'nin özellikle siyasal cephede ABD karşısındaki gücünü ve etkisini sınırlayan bir rol oynuyor. Buna bir de Türkiye'nin eklenmesi AB içinde ABD etkisini daha da artıracaktır.

Fakat öbür taraftan AB emperyalizmi Türkiye'nin bütünüyle ABD denetiminde kalmasına da razı değil. Bu açmazlar nedeniyle Türkiye'nin üyeliği, hem Türkiye'yi hem de bir parça AB genişleme sürecini aşan, emperyalistler arası rekabete göre şekillenen bir sorun olarak yıllardır sürüncemede bırakılıyor. Tayyip Erdoğan'ın Kopenhag Zirvesi'ne bir gün kala ABD'ye yaptığı ziyarette verdiği mesajlar (ve başlı başına bu ziyaretin kendisi) tam da AB'nin bu konudaki çıkmazları üzerine oturuyor. Henüz resmi bir sıfatı olmasa da Tayyip Erdoğan'ın ABD ziyareti ve bu ziyarette verdiği "üyelik görüşmelerini daha fazla ertelerseniz bunun sonuçlarına katlanırsınız" mesajı, hiçbir ciddiyeti olmayan tehdit yanı bir kenara bırakılırsa, Türkiye'nin resmi politikasının bir ifadesidir. Bu mesaj üyelik sürecinin uzatılması ve yokuşa sürülmesi karşısında Türkiye'nin ABD'ye daha fazla yanaşacağını anlatıyor.

Aynı ziyarette, ABD'nin Irak savaşına destek verileceğinin de ifade edilmesi, iki emperyalist blok arasında sıkışıp kalan Türkiye'nin içinde debelendiği çıkmazın bir itirafıdır. Üyelik yolunda müzakere tarihinin öne alınması için sermaye iktidarının "B planı" altında ileri süreceği telafuz edilen diğer "kozlar" ise, Kıbrıs sorununun çözümünün engellenmesi, AB ülkeleri ile iktisadi ilişkilerin azaltılması-gerekirse askıya alınmasından oluşuyor. Müzakere tarihini öne almaya dönük olarak ileri sürülen ve AB'nin ciddiye aldığı tek koz, Türkiye'nin ABD emrinde Irak savaşına katılmaya hazırlanması ve

böylece bölgede ABD'nin egemenliğinin giderek güçlenecek olmasıdır.

ABD, Avrupa emperyalizminin iktisadi gücüne dayanarak Avrupa sınırları içindeki bloklaşma ve genişlemesini siyasal gücüyle zayıflatmaya çalışırken, öbür taraftan da dünyanın dörtbir yanında askeri gücüyle yeni egemenlik alanları yaratmaya çalışıyor. Türkiye her iki durumda da Avrupa için bir sorun, ABD içinse ciddi bir koz durumunda. Her iki emperyalist odak da bu kozu oynamak, Türkiye'yi daha fazla denetimine almak istiyor. Siyasal ve diplomatik alana yansıyan ve bir türlü çözülemeyen anlaşmazlıkların arkasında bu gerçek yatıyor.

Paylaşılmaya çalışılan, koz diye pazarlık masalarına sürülen ise Türkiye emekçi halkının geleceğidir. Sermaye iktidarının, Türkiye'nin geleceğini pazarlayarak, bu paylaşımında çıkarını bir parça daha artırmaya çalışmaktan öte bir amacı ve hesabı yoktur. Demokratikleşmenin kıstası diye parlatılan Avrupa kriterleriyle, refaha ermenin yolu olarak gösterilen AB üyeliğiyle oynanan oyunların da, ABD ile stratejik ortaklık safsatalarının da aslı esası, kurtlar sofrasında işçi ve emekçilerin alınteri ve kanı üzerinden yürütülen pazarlıklardır, Türkiye'nin emperyalizme kölece bağımlılığının pekiştirilmesidir. "Ulusal politika", "onurlu dış siyaset" iddialarıyla üstü örtülmeye çalışılan bu kölece ilişkilerdir.

İşin esasına bakılırsa, Türkiye burjuvazisinin önünde bu kölece bağımlılık politikasından başka bir alternatif de bulunmamaktadır. Henüz hiçbir resmi sıfatı olmayan Tayyip Erdoğan'ın satış ve pazarlık turlarında bulunmasından sermaye devletinin en küçük bir rahatsızlık duymaması, bu konuda içine düşülen aczi bir başka boyutuyla gözler önüne sermektedir. Bush'la görüşmesinin ardından yaptığı basın toplantısında, yabancı bir basın mensubunun "ABD sizi Irak savaşına sürmek için kaç para vaadetti" anlamına gelen sorusu karşısında Erdoğan'ın yüzüne yansıyan şaşkınlık ve mahcubiyet dolu ifade, sermaye iktidarının yarattığı Türkiye fotoğrafının yalnızca bir kesididir.

Ya barbarlık ya sosyalizm!

Emperyalist rekabet ve saldırganlığın arttığı yeni dönemde emperyalistlerin Türkiye'den beklentileri ve Türkiye üzerine oynadıkları oyunlar Türkiye işçi sınıfını ve bölge halklarını yeni yıkımlarla karşı karşıya getirmektedir. Türkiye'nin kapısında sürdürüldüğü AB üyeliğine kabulü ya da herhangi bir emperyalist kamplaşma içinde yer alması, emekçiler üzerindeki bu yıkımı azaltmayacağı gibi, tersinden daha da artıracaktır. Türkiye işçi sınıfı ve emekçi bölge halklarının bu oyunu bozması öncelikle bu gerçeği görmesine ve buna uygun biçimde harekete geçmesine bağlıdır. Barbar kapitalizmin haydutça saldırılarını durduracak olan tek güç, işçi sınıfının ve emekçi halkların mücadelesidir.

Emperyalist saldırganlığa, kapitalist barbarlığa karşı mücadelede yakıcı biçimde ihtiyacı duyulan birlik ve dayanışmayı örgütlemek için Türkiye işçi sınıfı daha ileriden bir sorumlulukla mücadeleye atılmalıdır. İşçi sınıfı ya kendi kurtuluş savaşının bayrağı altında savaşacaktır ya da emperyalist barbarlık dünyayı kendi boyunduruğu altında yeni savaşlara ve yıkımlara sürükleyecektir.

AB'ye uyum için "demokratikleşme" üzerine sahte söylemler ve gerçekler

Sonunda Kopenhag Zirvesi gelip çattı. Burada alınacak kararlar, nihayet, son 3-4 yıldır temcit pilavı gibi önümüze sürülüp duran "üyeligi aldık-alıyoruz" yavanlığından, hiç olmazsa bir süreliğine kurtulabileceğiz. 57. hükümetin ömrünü vakfettiği bu ortaoyununa, bugün 58. hükümeti icra etmekte olan AKP de, daha işbaşına bile geçmeden dahil olmuş, ilk "büyük" çıkışını da AB üyeliği turlarıyla gerçekleştirmeye çalışmıştı. Halen de bununla uğraşiyor. Kopenhag öncesi alelacele toplanan Bakanlar Kurulu'na bir-iki "uyum yasası" çıkartmaya çalışmak da bu çabaların sonuncusu oldu.

58. hükümet sözcüleri ile 57. hükümet sözcülerinin söylemleri arasında dikkate değer hiçbir fark bulunmuyor. Elbette yalnızca söylem konusunda değil, icraat konusunda da durum aynıdır. Dün Yılmaz'ın üstlendiği temas turları görevini bugün Erdoğan devralmıştır sadece. Söylenen de, yapılan da birbirinin tekrarı niteliğindedir. Biz Kopenhag Kriterleri konusunda üstümüze düşeni yaptık/yapıyoruz, sıra AB'de. Bize mutlaka bir müzakere tarihi verilmelidir, vb...

Yapılansa, bırakınız uygulamada, kağıt üzerinde bile elle tutulur bir değişiklik içermeyen yasa değişiklikleridir. 57. hükümet döneminde ikide bir meclisin önüne sürülen yasa değişikliği paketleriyle, sözde Kopenhag Kriterleri çerçevesinde demokratik değişimler gerçekleştirilmişti. Ancak yaşadığımız gerçekler tam tersini söylüyor. Bu koalisyonun başta kaldığı 4 yıl boyunca, demokratik hak ve özgürlükler konusundaki gerileme, darbenin kendisi de dahil olmak üzere 12 Eylül'ü takibeden 20 yılın kayıplarını kat kat aşmıştır.

Dolayısıyla, dün koalisyon hükümetinin, bugün de AKP hükümetinin tarih isteklerine AB tarafından "hele bir uygulamayı görelim" yanıtı verilmesi boşa değil. Yapılan yasa oyunlarının göstermelik olduğunu sadece bu ülkede yaşayanlar görmüyor kuşkusuz. Bu o derece açık bir oyun ki, dışardan üstünkörü bir bakışla bile anlaşılmasa imkansız. Kaldı ki, bu ülkede sonuçlandırılmayan her hak ihlali, merkezi Avrupa'da bulunan uluslararası mahkemeye gidiyor. İşkence başta olmak üzere, çeşitli hak ihlalleri suçlamasıyla açılan davalarda Türk devleti çoğunlukla suçlu bulunup, tazminat ödemeye mahkum ediliyor.

Türk devleti yasal düzenlemelere ilişkin sahtekarlığı sadece AB'ye karşı ve üyelik amacıyla değil, aynı zamanda içerde, kendi halkına karşı ve onu demokratikleşme masalıyla oyalama amacıyla da sürdürüyor. Fakat artık bu ortaoyununa ara vermenin zamanı geldi. Zaten demokratikleşme oyunuyla bir arada yürütülemeyecek olan savaş hali durumu nedeniyle de ihtiyacı var Türk devletinin buna.

Ancak, savaş haline geçmeden önce, AB ortaoyunu konusunda birkaç söz daha etmek gerekiyor. AKP'nin daha hükümeti bile kurmadan bu oyuna dahil olduğunu söylemiştik. Oyunun başında "hallettik-ediyoruz" havası yaratılmaya çalışıldı. Hemen tüm AB ülkelerine turlar düzenlendi, görüşmeler yapıldı. Medya tarafından kitlelere "olumluluk" mesajları iletildi. Peki şimdi gelinen noktada durum nedir? Tabii ki AB cephesinde değişen hiçbir şey yoktur. AB dün ne söylüyor idiyse aynısını tekrarlamayı sürdürmektedir. Çünkü AB'nin asıl sorunu Türkiye'nin demokratikleşip demokratikleşmemesi değildir. Görüntüde Türkiye

üzerinden yaşanan çelişkinin arkasında duran gerçek ABD olgusu ya da sorundur. Dolayısıyla, medyanın ve Erdoğan'ın olumlu bir gelişme gibi sunduğu "AB üyeliği konusunda ABD desteği alma" işi, üyelik konusuna katkı sunmak bir yana engeli büyüten bir etkidir. ABD Türkiye'nin üyeliği konusunda ne kadar yüklenirse, AB ülkelerinin çekincesi o kadar artacaktır. Çünkü Türkiye'nin üyeliğine ilişkin asıl kaygıları, bir ABD uydusunun daha içeri alınmasının getireceği risklerdir. Öte yandan AB, Türkiye'yi tümüyle itmenin tamamen ABD'nin kucacağına itmek anlamına geldiğini de hesapladığı için, bugün Kopenhag Zirvesi'yle bir kez daha netleşen oyalama taktiğini tercih ediyor. Türkiye, ABD ile AB güçleri arasında süregiden rekabetin kritik coğrafyasında bulunuyor çünkü. Nitekim bu "kritiklik" yakın süreçte Irak petroleri meselesinde kendini daha bariz biçimde gösterecektir.

Türk hükümetlerinin söylemleri ile uygulamaları arasındaki çelişkiler de işte bu aynı alanda, AB'nin ABD hegemonyası konusundaki çekinceleri konusunda ortaya çıkıyor. Bu çekinceleri bile bile, bir yandan ABD maşalığını artırarak sürdürmeye, diğer yandan da beni içinize alın diye yakarmaya devam ediyor. Bu çelişki, hiç kuşkusuz, hükümetlerden ziyade devletin bir çelişkisidir. Çünkü diğer bütün konularda olduğu gibi, AB'ye üyelik konusunda da politikanın oluşturulması hükümetin vazifesi değildir. Hükümetler sadece önceden ve yukardan oluşturulmuş bulunan politikaları uygulamakla yükümlü bulunuyorlar. Daha doğrusu, bu politikaları en rahat uygulayabileceği düşünülen partiler iş başına getiriliyor.

AKP'nin iktidara yürüyüş serüveni, bu serüvene

atılırken çaldığı icazet kapıları düşünülecek olursa, Türk devletinin politikalarının da nerede, nasıl belirlendiği görülebilir. İçerde MGK (ki bu esasta ordu anlamına gelir), dışarda ise ABD ve İMF'den icazet almayan hiçbir parti Türkiye'de hükümet olamaz. Herşeye rağmen olursa indirmenin bir yolu bulunur.

Sonuçta, AB'ye üyelik konusunda Türk devleti bugüne dek ABD'nin yönlendirmesiyle hareket etmiş, çok açıktan sürdürülen bu yönlendirme nedeniyle de AB tarafından oyalanıp durmuştur. Asıl etken bu olmakla birlikte, Avrupa sermayesiyle azımsanmayacak düzeyde göbek bağına sahip olan sermaye gruplarının basıncı da gözardı edilmemelidir. Yani, bir yandan efendinin politik yönlendirmesi, diğer yandan sermaye gruplarının ekonomik çıkarları Türk devletinin AB üyeliği konusundaki abartılı tutkusunun bir sebebidir.

Ancak Türk devleti sadece AB konusunda değil, ABD ile ilişkiler konusunda da abartma sınırlarını çoktan aşmış bulunuyor. En hassas olduğu konularda bile taviz vermeye hazır bu tutumun arkasındaki ikinci büyük sebep ise bir türlü aşmadığı krizdir. Artık iş o raddeye gelmiştir ki, üç kuruşluk kredi karşılığında her türlü tavizi vermeye hazır durumdadır. AB'ye üyelik karşılığında Kıbrıs, 3-5 tank ve helikopter karşılığında binlerce mehmedin kanı...

Tüm bunların faturası kaniyle, canıyla, ekmeğiyle halka ödetilecek, bu çok iyi biliniyor. Yeni dönemde emekçilere karşı bu suçu işlemek üzere seçilen ise AKP oldu. Türkiye halkları şimdi bu çok müslüman partinin nasıl gözünü kırpmadan müslüman Irak'a sefer kararına imza attığına tanıklık edecek.

Tayyip Erdoğan'ın ABD ziyareti...

Türkiye'yi savaş arabasına bağlamanın son halkası

Amerikan emperyalizmi savaşa yönelik hazırlıklarını sürdürüyor. Bölgede İsrail'in tam desteğine sahip olan ABD emperyalizmi için savaş arabasına Türkiye'yi bağlamak özel bir önem taşıyor. Bir miktar yeşil dolarla satın alınacak Türk devletinin işçi ve emekçi çocuklarını savaşa sürmekten geri durmayacağını bilen ABD artık "küçük pürüzleri" gidermek için son görüşmeleri yapıyor.

ABD emperyalizminin önce Abdullah Gül sonra Tayyip Erdoğan'ı Washington'a çağırmasının nedeninin Türk devletinin öne sürdüğü "küçük pürüzler" in giderilmesi olduğu ABD medyasında da yer aldı. ABD'nin en yüksek tirajlı gazetelerinden biri olan *New York Times*'ta yer alan bir haberde şunlar söyleniyor:

"Bush Türk liderine Irak'a karşı askeri harekate destek verilmesi konusunda baskı yapacak. Irak'a saldırının askeri planlamasına ilişkin ayrıntılar ele alınacak. Saldırıya katılma karşılığında Türkiye'ye dolar yardımı yapılacağı, AB ve Kıbrıs konusunda destek verileceği, Türkiye'nin savaşa katılmasının savaş sürecini kısıltacağı yönündeki perspektifler Bush

tarafından dile getirilecek. İslami kökenli bir partinin başkanına yapılan davet Bush yönetimiminin Saddam Hüseyin'i iş başından uzaklaştırmak amacıyla girişeceği askeri müdahaleyle ilgili, tüm taşları yerine koyma konusundaki kararlılığını sergiliyor."

Bu cümleler ABD'nin Gül'le başlayıp Genelkurmay Başkanı'yla devam eden ve Recep Tayyip Erdoğan görüşmesiyle de tamamlanacak olan görüşme trafiğinin anlamını ve amacını ortaya koyma bakımından son derece çarpıcı.

Amerikan yönetimi Abdullah Gül ve Erdoğan'a duyduğu güven ortaya koymaktan da kaçınmıyor. Irak'a müdahalede ABD'nin yanında kayıtsız şartsız yer alarak güveni perçinleme isteğine fazlasıyla sahip olan Erdoğan'ın AKP'si, "küçük pürüzlerin" giderildiği koşullarda ABD emperyalizminin savaş politikasının ortağı olacak. ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı Paul Wolfowitz Dışişleri Bakanı Yaşar Yakış'la yaptığı görüşme sonrasında memnuniyetini açıkça ortaya koydu ve "Bush-Erdoğan görüşmesinde ufak pürüzlerin giderileceğinden eminim. Türkiye'den açılacak 2. cephe savaşı kısaltır" dedi.

Kopenhag Zirvesi ve Kıbrıs sorunu

Kopenhag Zirvesi'nde Türkiye için nasıl bir sonuç çıkacağı aşağı yukarı belli oldu. Avrupa Birliği'nin iki büyük gücü Almanya ve Fransa, Kopenhag'dan somut bir tarih beklentisi içinde olan Türkiye'yi bir kez daha hayal kırıklığına uğrattılar.

Türkiye zirve öncesinde tam üyelik görüşmeleri için hemen bir tarih verilmesi için çabalıyordu. Zirvenin hemen öncesi günlerde, bu beklentisinin çok somut bir karşılığı olmadığını gördükçe tutumunu "en geç Mayıs 2004'de görüşmelere başlanmalıdır" şeklinde esnetti. Henüz zirve sonuçlanmadığı için kesin bir şey söylemek zor, ancak Türkiye'nin bu esnetilmiş beklentisinin dahi karşılanmaması ve Almanya'nın ortaya koyduğu formüle uygun bir sonuç çıkması çok büyük bir ihtimal. Bunun anlamı Türkiye'nin tam üyelik görüşmelerinin en az iki yıl ileriye atılmış olması.

Kopenhag Zirvesi ve Kıbrıs sorunu

Zirvenin bu muhtemel sonucu Kıbrıs sorunu üzerinden yaşanan tartışmaları da büyük ölçüde etkileyecek. Zira Kıbrıs tartışmalarının son aylarda yoğunlaşmasının en temel nedeni bu zirveydi.

AB'nin Türkiye'ye karşı bir koz, bir bahane olarak Kıbrıs sorununu kullandığı; Kopenhag öncesinde de bu sorunu bilerek öne çıkardığı biliniyor. Kıbrıs Rum tarafının üyelik sürecinin Türkiye ile büyük gerilimler yaşanmadan, köprüler atılmadan sürdürülmesi ise AB'nin bir diğer kaygısı.

Öte yandan Türkiye'yi AB içerisine sokmak için çalışan ABD, Avrupa'nın elinden bu kozu almak için son bir yıldır Kıbrıs meselesiyle daha yakından

ilgilieniyordu. Kopenhag'da Türkiye'nin önüne Kıbrıs sorununun konulacağını bilen ABD, Birleşmiş Milletler'i bu sorunu çözme konusunda aktif bir tutum almaya yönlendirdi. Bu yönlendirme nedeniyle BM, son bir yıl boyunca Kıbrıs sorunuyla oldukça yakından ilgilendi, doğrudan görüşmeleri örgütledi, taraflara çözüm için baskı yaptı. Son olarak da Kasım ayında bir çerçeve anlaşmasının yapılması için çaba gösterdi.

Türkiye ise AB'den tam üyelik müzakereleri için bir tarih koparabilme uğruna Kıbrıs'taki mevcut durumu tartışmaya ve tavizler vermeye her zamankinden daha açık bir hale gelmişti. Geleneksel Kıbrıs politikasına ters yöndeki görüşler Türkiye'de de daha yüksek sesle dile getirilmeye başlanmıştı.

Tüm çabalara rağmen, Kıbrıs sorununun çözümü

imza atması ihtimali de önemli ölçüde zayıflıyor.

Emperyalistler Kıbrıs sorununu çözemezler

Genel bir kuraldır; emperyalistlerin ya da başka sömürgeci devletlerin pazarlık hakkına sahip olduğu pazarlık platformlarında halkların yaşadığı sorunlar çözüm bekleyen meseleler olarak değil, pazarlığı etkileyen kozlar olarak gelir masaya. Masanın etrafına oturmuş olanlar, güç dengesini kendileri lehine çevirmeye çalışırken, ortada duran sorunu mümkün olduğunca kullanırlar, istismar ederler.

Kopenhag Zirvesi ve Kıbrıs üzerinden yaşanan sahte çözüm tartışmaları bunun böyle olduğunu bir kez daha gösterdi. ABD, AB ve Türkiye Kopenhag Zirvesi'nin muhtemel sonucu ortaya çıkmaya başladığı andan itibaren Kıbrıs sorunundan daha az söz etmeye başladılar. Hiç kimse Kıbrıs sorununun çözümü hakkında dünkü kadar kesin konuşmuyor. Dün herkes kendince bir çözümden söz ediyordu, bugün hiç kimse Kıbrıs'ta (emperyalistlerin istediği şekilde de olsa) bir çözüm bulunacağını garantisini veremiyor.

Elbette şunu atlamamak gerekir. Eğer Türkiye için zirveden farklı bir sonuç çıksaydı ve Kıbrıs üzerinden de bir anlaşmaya varılsaydı Kıbrıs sorunu çözülmüş olacak mıydı? Elbette ki hayır. Belki emperyalistler ve Kıbrıs üzerinde söz sahibi olduğu iddia eden Yunanistan ve Türkiye açısından yeni bir paylaşım durumu ortaya çıkabilirdi. Ama gene de bu orada yaşayan halkların hak ve özgürlüklerini güvenceye alacak bir çözüm olmazdı.

Bir kez daha yinelemekte fayda var; emperyalistler, sömürgeci halkların yaşadığı sorunları çözemezler. Sorunlara gerçek çözümler bulmak onların işine gelmez. Onlar her zaman çözümsüzlükten yanadır. Çünkü bu sorunlar çözümlenmesi onların pazarlık masasında piyonsuz kalması anlamına gelir.

Çünkü bu sorunları yaratan onlardır; onların bölgeye ilişkin emperyalist politikalarıdır; siyasal, askeri ve ekonomik çıkar hesaplarıdır. Halkların sorunlarının gerçek çözümü şu veya bu emperyalist, sömürgeci güçten medet ummak değil, onlara karşı devrimci mücadeleyi yükseltmektir. Kıbrıs'ta da gerçek çözüm ve kalıcı barış ada halklarının sömürgeci güçlere karşı birleşik devrimci mücadelesiyle mümkündür.

Dünyada ve Türkiye'de savaş karşıtlığı büyüyor

Dünya halklarının ABD emperyalizminin saldırganlığına yönelik tepkisi son gelişmelerle birlikte daha da büyüyor, yayılıyor. Dünya halklarının ABD emperyalizminin savaş politikasına yönelik duyduğu öfkeyi yapılan araştırmalar ortaya koyuyor. Amerika Araştırma Kurumu'nun.(PEW) 44 ülkede, 38 bin kişi ile yüz yüze yaptığı araştırmanın sonuçları ABD emperyalizminin savaş politikasına karşı dünya halklarının rededen tutumunu ortaya koyması açısından çarpıcıdır. Dünyada ABD emperyalizmine olumlu bakanların oranı sadece %18. Türkiye'de ABD'ye olumlu bakanların oranı ise %16 olarak saptanmış. Araştırmaya katılanların %85'i Irak'a yönelik savaşın nedeninin petrol olduğunu beyan etmiş. Türkiye'de ise bu oran %88 olarak tespit edilmiş. Irak'a yönelik savaşın haksız bir savaş olacağını beyan edenlerin oranı %86 iken Türkiye'de ise %90. Kısacası, dünya ve Türkiye halkları savaş istemiyor.

"Emperyalist savaşa karşı savaş" bayrağını yükseltelim!

İşçi sınıfı ve emekçiler Irak halkının emperyalist savaş cenderesinde her geçen gün daha fazla sıkıştırıldığı şu günlerde bu savaşa ilgisiz kalma lüksüne sahip değillerdir. Zira savaş işçi sınıfı ve emekçileri doğrudan ilgilendiren, sofrasındaki

ekmeğinin küçülmesine, sefaletin kör kuyusundaki yaşamının daha da zorlaşmasına, emek verdiği evladını yitirmesine neden olacak bir süreçtir.

Savaş emperyalist yıkım politikalarının şiddet araçlarıyla sürdürülmesidir. Irak savaşını kazanması durumunda ABD emperyalizmi büyük petrol yataklarına konacak ve bölgede tam egemenlik kuracaktır. Irak halkının ve Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin payına düşecek olan ise açlık, sefalet, yıkım ve ölüm olacaktır.

Başta sınıf devrimcileri olmak üzere toplumun tüm devrimci, ilerici potansiyelinin savaş karşıtı tutumunda ortaklaşması, seferber olması, savaş karşıtı tepkiyi örgütlemesi son derece yakıcı bir görevdir. İçinden geçtiğimiz dönemde sınıfın ilgisinin emperyalist savaş tehlikesine çekilmesi, mücadele taleplerinin emperyalist savaşa karşı mücadeleye bağlanarak ele alınması, duyarlılığının artırılması, oluşan duyarlılık üzerine oturan örgütlülüklerin yaratılması çok da zor değildir. Emperyalist savaşa karşı mücadele platformlarının oluşturulması, emperyalist savaşa hayır komitelerinin damgasını vuracağı mücadele programının yerellerde ve genelde yaşama geçirilmesi sorumluluğu önümüzde durmaktadır.

Gün emperyalizm için verilecek tek evladımız, dökülecek bir avuç kanımız olmadığını haykırma günüdür. Irak halkına yalnız olmadığını göstermek için dayanışma ve mücadele gücümüzü ortaya koyma günüdür.

H. Ş. Can

AKP'nin vaadleri ve icraatları

AKP'nin seçim öncesi vaadlerini hatırlayıp, yaklaşık bir aylık icraatlarıyla karşılaştığımızda, ortaya yalan ve aldatmaca üzerine kurulu bir hükümet gerçeği çıkıyor. Erdoğan ve AKP'si yolsuzluk ve yoksulluğun önlenmesi başta olmak üzere demokratikleşmeye, işkencenin önlenmesinden adaletsizliklerin giderilmesine kadar bir dizi vaadde bulunmuş, hükümet olduğu koşulda "Allah'ın izniyle" bunları yerine getireceği sözü vermişti. Seçim sonrasında ise, daha hükümeti kurmadan soluğu ABD ve AB ülkelerinde aldı. Arada Türkiye'ye dönerek, söylediği vaadleri unutmadığını ifade etmeyi de ihmal etmedi. Ancak tam bir köylü kurnazlığıyla yerine getirme sözü verdiği vaadleri AB üyeliğine ve İMF ile "sıkı pazarlık" etmek üzere masaya oturmaya bağladı. Böylece vaadler konusunda topu üyeliğe endeksleyip AB'ye atarken, emekçilerden de üç yıl daha kemerlerin sıkılmasını istedi.

Ancak işçi ve emekçilerin üç yıl beklemeye tahammülü yoktur. Sefalet uçurumunun kıyasına gelinmiş, bıçak kemiğe dayanmış durumdadır. 57. hükümetin akıbeti artık işçi ve emekçilerin yalan ve vaadlerle daha fazla oyalamayacağına inen iyi örneğidir. AKP bu konuda, tek başına iktidar olması dahil diğerlerine oranla daha elverişsiz bir pozisyonundadır. İşçi ve emekçilerin düzen partileri içinde "kötünün iyisi" olarak görüp umut bağladığı ve azımsanamayacak bir destek verdiği, dolayısıyla diğer düzen partilerinin başarısızlığı ve yıpranmışlığı üzerinden iktidar koltuğuna oturan AKP'yi de aynı akıbet beklemektedir.

Şimdi sıra kendinden önceki sermaye hükümetlerinden farklı olmadığını ortaya koymaya başlayan AKP'nin sorgulanmasında ve hesap sorulmasındadır.

Vaadler ve icraatlar

Dün seçim meydanlarında "yoksulluğu önleyeceğiz" diye bağırıyorlardı. Bu ülkede yoksulluğun temel kaynağının ne olduğu, servet-sefalet kutuplaşmasının nasıl derinleştiği biliniyor. İşçi ve emekçiler gece gündüz en ağır koşullarda çalışarak ürettikleri halde 184 milyonluk sefalet ücretine mahkum ve her türlü haktan yoksunken, bir avuç asalak çalışmadığı ve üretmediği halde muazzam bir servet birikimine sahiptir. Bu asalaklar tatil, eğlence alışverişi vb. merkezlerde milyarları bir gecede savurmakta, yaratılan tüm değerlerin üzerinde tepinmektedir. Hükümet temsilcilerinin ise medya ordusuyla yoksul gecekonduları ziyaret edip sadaka dağıtmasından yoksulluğu önlemekten ne anladığı ortadadır. "Gelir dağılımında adaletin sağlanması için her türlü tedbirler alınarak; acilen açlık sınırı altındaki aileler belirlenecektir. Üç ay içinde belirlenen ailelere dönük etkin yardım programları başlatılacaktır. Yoksul aile çocuklarının temel eğitim ve sağlık harcamalarını içeren yardımlar yapılacaktır." (AKP'nin bir yıl vadeli acil eylem programından) AKP'nin yoksulluğu önlemek adına önerdikleri "gıda yardımı", "acil yardım", "temel sağlık ve eğitim yardımı" ve benzerlerinden oluşmaktadır. Yani sadaka vermekten, bir halkı dilencileştirmekten ibarettir.

Ramazan vesilesiyle ortaya çıkan tablo bu gerçeği tüm çıplaklığıyla ortaya koymaktadır. Binlerce insan iftarını açacağı bir tas çorba için saatlerce kuyrukta beklemeye mahkum edilmiştir. Emekçi milyonların onuruyla oynanmakta, sadakaya muhtaç edilerek dilencileştirilmektedir. Meydanlarda yoksulluğu çözeceğiz diye haykırırlar, bu sorunu böyle mi çözeceksiniz? Yoksa AB'den üyelik tarihi, İMF'den kredi dilenmek, ABD hayduduna savaş için mehmetçiğin kanını satmak için yaptığınız gezilerle

mi çözeceksiniz? Vereceğiniz cevabı biz söyleyelim: "Öncekiler bu acı ilacı direk verdiler, biz ise içine biraz tatlandırıcı ekleyip yutulabilir hale getireceğiz."

Yolsuzluğun nasıl çözüleceği de ilk icraatlarıyla ortaya çıkmıştır. İşe "mali milat" ve "nereden buldun" sorusunu kaldırarak başladılar. 1998 yılında vergi sisteminde yeralan "mali milat" tarihe gömülüyor. Vergi usul kanununda yeralan, vergi incelemelerinde "nerden buldun" diye sorulmasına olanak tanıyan düzenleme kaldırılıyor.

Yaşanan ekonomik krizi bahane eden patronların girişimi sonucu "mali milat" '99 Ağustos'undan 1 Ocak 2003 yılına ertelenmişti. AKP seçim öncesinde patronlara verdiği sözü tutarak "mail milat" ile "nereden buldun" sorusunu uygulamaya girmeden kaldırdı. Bu ise her türlü yolsuzluk, kanlı ve kirli yoldan kazanılan paranın önünü açmak anlamına geliyor. Yani, milyarlarca dolar servet yapanların, bunu banka hortumlayarak mı, rüşvet alarak mı, kumarla mı, uyuşturucu, silah ya da kadın ticareti yaparak mı kazandıklarının hiçbir önemi yok. Vergi konusunda "ak bir sayfa açmamız lazım" diyerek "mali milat" ve "nereden buldun" sorusunu kaldıran AKP, böylece tüm bu yollardan kazanılan parayı da "ak"lamış oluyor.

AKP'nin en başta yeralan yolsuzluk ve yoksulluğu çözeceğiz vaadlerinin hemen ardından demokratikleşme talebi geliyordu. Bu konudaki icraatlarının da kendinden önceki hükümetleri aratmayacağı ortaya çıkıyor. İçişleri Bakanlığı'na getirilen Abdülkadir Aksu'nun '89-91 yıllarında yine aynı görevde iken hala hatırlanan kanlı ve kirli seceresi

bile bu konuda yeterince fikir veriyor. AKP lideri Erdoğan ve heyeti AB ülkelerinde Türkiye'yi ihraç etmek için demokrasi satın alma pazarlığı yaparken, sokak ortasında polis öğrencilere saldırmakta, yakaladığı bir öğrenciyi depoya sokarak işkence yapmaktaydı. F tipi cezaevlerinden yüzün üzerinde devrimcinin tabutunun çıkmasına ve ölüm oruçlarının sürüyor olmasına rağmen Adalet Bakanı Cemil Çiçek "cezaevi şartları üzerinden adım atılmasını istemelerine destek olmayız, sorunun kaynağı olanların adım atması lazım" açıklamasını yaparak, kendinden önceki hükümetin katliam ve tecrit politikalarını bütünüyle sahipleniyor.

ABD'nin savaş arabasına bağlanmak ise AKP'nin en kirli icraatı olacak. Irak'a yönelik savaş hazırlıkları son aşamada iken Türkiye'ye gelen ABD Savunma Bakan yardımcısı Paul Wolfowitz "yeni hükümetin ABD'nin Irak'a karşı izlediği politika konusunda bizimle ortak bir anlayışa sahip olduğu izlenimini edindim" diyor. Sermayenin "Ak" hükümeti Irak savaşına destek vermeye karşılık olarak, Amerika'dan Türkiye'nin AB üyeliğini desteklemesini ve zararlarını karşılmasını istiyor. Masum bir halkın tepesine bomba yağdırılması için ülke toprakları saldırı üssü olarak kullanılacak, savaşa bizzat katılarak Ortadoğu'nun bir kan gölüne çevrilmesi suçuna ortak olunacak.

ABD emperyalizmiyle bu kirli pazarlığa oturanlara soruyoruz: İşçi ve emekçi çocuklarının kanını kaçça sattınız?

Kapitalist sistemde insanın hiçbir değeri yok!

29 Kasım sabahı çalı toplamak için gittikleri alanda patlamamış bir havan mermisinin patlaması sonucu yaşamlarını yitiren Halit Kaya ve oğlu Burhan Kaya için 7 Aralık günü Menemen ilçesi Asarlık HADEP binası önünde bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

100'e yakın kişinin katıldığı basın açıklaması kitlenin yürüyerek geldiği belediye binası önünde yapıldı. Basın metninin okunmasından sonra, "Askeri alan kapatılsın!", "Yeni ölümler istemiyoruz!" sloganları atıldı. Daha sonra kitle alkışlarla dağıldı.

Yaşamlarını kaybeden Halit ve Burhan Kaya'nın ailesiyle konuştuk...

"Bu olaya sessiz kalmayacağız"

- Yaşanan olayı anlatabilir misiniz?

Mehmet Kaya: Biz Asarlık halkı olarak hemen hemen hepimiz tandır yakmak için sabahları çalı toplamaya gidiyoruz. Babamla kardeşim de olay günü sabahı çalı toplamak için yola çıktılar. Askeri alanın dışında çalı toplarken, askeriye atış taliminden kalan havan mermisinin patlaması sonucu yaşamlarını yitirdiler. Ekmek yapmak için toplayacakları çalıyı beklerken ölüm haberiyle sarsıldık.

- Babanız ve kardeşiniz askeri alanın içinde miydiler?

M.Kaya: Hayır alanın dışındaydılar. İlk defa gittikleri bir yer değil. Orada ölen benim babam ve kardeşim de olmayabilirdi. O bölgeden her gün onlarca insan geçiyor. İşe giden işçiler, orada oyun oynayan çocuklar, koyun sürüleri... Biz istiyoruz ki bu acıyı başka aileler yaşamamasın.

Biz beş kardeş ve annem öylece kaldık. Babamız ve kardeşimizin ölüm acısıyla yanarken şimdi de geçim derdi aldı bizleri. İki amcam var, ikisi de sakat. Ne yapacağımız bilemiyoruz, geleceğe dair hiçbir fikrimiz yok. Ama bu olayın takipçisi olacağız, sessiz kalmayacağız.

- Olaydan sonra askeri yetkililerden herhangi birisi gelip sizinle irtibata geçti mi?

- Hayır. Kimse görüşmedi, sormadı. Olaydan hemen sonra askeri bölgeye uyarı levhaları dikildi, nöbetçiler konuldu, göstermelik önlemler alındı. Yıllardır hiçbir önlem alınmazken, bu ölümden sonra güya önlem alındığını göstermeye çalışıyorlar. Önlem almak için sanki birilerinin ölmesi bekleniyordu.

- Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

- Bizlere her anlamda zarar veren bu gibi olayların peşi bırakılırsa bundan sonra da aynı olaylar yaşanmaya devam edecek. Askeri alanın kapatılmasını, bu olayın sorumlularının yargılanmasını istiyoruz. 9 Aralık 2002'de Menemen Savcılığı'na suç duyurusunda bulunacağız. Tazminat ödenmesini isteyeceğiz. Kısacası bu olayın peşini bırakmayacağız. Yasal bütün haklarımızı kullanacağız. Bu askeri alan kapatılmasa daha niceleri yaşamını kaybetmeye devam edecek. Bugün basın açıklamasına katılan herkesin desteğini bekliyoruz.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

İMF heyeti gözden geçirme görüşmeleri için Türkiye’de...

AKP hükümeti esas duruşta

Seçim sürecinde İMF’yle “Türkiye’nin öncelikleri dikkate alınarak” yeniden masaya oturulacağını söyleyen AKP, seçimi kazanıp hükümet olduktan sonra bu söylediklerinin tam tersi icraatlara girişti.

Hükümetin ilk icraatlarından biri, İMF ile 4. gözden geçirme görüşmelerine başlamak oldu. Yaklaşık bir haftadır süren gözden geçirme görüşmelerinin önümüzdeki günlerde tamamlanması bekleniyor.

Şu ana kadar yapılan görüşmeler AKP’nin İMF heyeti karşısında hiç de “Türkiye’nin önceliklerini dikkate alarak” konuşmadığını, tersine İMF’nin her istediğini kabul ettiğini gösteriyor. Bu da AKP’nin İMF ile daha önceden imzalanmış mevcut programı (üstelik daha da ağırlaştırılmış haliyle) sürdürmekten başka bir politikasının olmadığını bir kez daha ispatlıyor.

Çok kuvvetle muhtemeldir ki, gözden geçirme görüşmeleri için gelen İMF heyeti yeni hükümete ekonomi hakkında ne düşündüğünü sormadı bile. Doğrudan doğruya eski IMF programı masaya konuldu ve önceki hükümetin yarım bıraktığı saldırı politikalarının nasıl tamamlanacağı konusu gündeme getirildi. AKP’li bakanların İMF temsilcileriyle görüşükten sonra yaptıkları açıklamalardan bundan başka bir sonuç çıkartmak mümkün değil.

Açıklamalara göre AKP hükümeti özelleştirmelerin yeniden hızlandırılmasını kabul etti. 2003 yılı başından itibaren hükümet Bor madenlerinin özelleştirilmesi için yeniden düğmeye basacak. 2003 Mart ayına kadar Türk Telekom için bir özelleştirme stratejisi belirlenecek ve bu konuda bir yol haritası hazırlanacak. Şeker fabrikalarının özelleştirilmesi için nasıl bir strateji izleneceği ise daha önceden belirlenmişti. Buna ilişkin hazırlanan yol haritası 2003 yılı başında Özelleştirme Yüksek Kurulu tarafından onaylanacak ve hemen peşinden uygulamaya geçilecek. Ayrıca BOTAŞ ve TEKEL’in özelleştirilmeleriyle ilgili ciddi adımların da 2003 yılında atılması planlanıyor.

Bir diğer konu memur ücret artışları. Bilindiği gibi İMF geçtiğimiz yıllarda da memur maaşlarının hedef enflasyon (yani devletin kağıt üzerinde açıkladığı enflasyon hedefi) oranında arttırılmasını savunmuştu. Çalışanlar ise gerçekleşen enflasyon oranında artış istiyorlardı. Bu kez İMF gene hedef enflasyon yöntemini öne sürdü, hükümet de buna itiraz etmedi. Gene kamuda tasfiye saldırısının biraz şekil değiştirilerek sürdürülmesi, kamuda çalışan onbinlerce işçi ve emekçinin kapı dışarı edilmesi de AKP hükümetinin ödevleri arasında.

İMF’yle yapılan görüşmelerde hükümetin uygulamayı kabul ettiği tek şey bunlar değil elbette. Sırasıyla eski programda yer alan herşey, yarım kalan tüm sömürü ve yıkım saldırıları tek tek gündeme getiriliyor. Kamu sektörü mali reformu, vergi reformu, bankacılık sektöründe başlanan yeniden yapılandırma çalışmalarının tamamlanması, icra iflas yasasında yapılması planlanan değişiklikler İMF heyetinin üzerinde öncelikle durduğu konulardan bazıları.

Tüm bu “reformlar”ın işçi ve emekçiler açısından ne anlama geldiğini uzun uzun anlatmaya gerek yok. Bu ülkedeki (aynı zamanda dünyadaki) işçi ve emekçiler İMF programlarının, onun tavsiye ettiği “reform” ve “yeniden yapılanma” politikalarının kendileri için ne anlama geldiğini acı deneyimlerle çok iyi öğrendiler. İşçi ve emekçiler biliyorlar ki, bu politikaların hayata geçirilmesiyle kendileri için yaşam

daha da çekilmez hale gelecek, işsizlik daha da artacak, bu sayede elde edilecek zenginlik ise kapitalistlerin kasasına akacak.

Hükümet adına görüşmelere katılan Devlet Bakanı Abdullatif Şener İMF yetkilisi Deppler’e, “Hiçbir ülkede istenmiyorsunuz. Biz başarısak sizin de uluslar arası itibarınız artacak” demiş. Deppler de gülerken “memnun oluruz” yanıtını vermiş. Aslında bu diyalog fazla söze gerek bırakmıyor; AKP hükümetinin içinde bulunduğu ruhalini, uşakça yaranma çabasını bütün açıklığıyla yansıtıyor.

AKP seçimlerden önce milleti soyguncunun, hortumcunun elinden kurtaracağını söylüyordu. AKP’nin kendini kurtaracağını sananlar ona oy

aldatılmalarının önüne geçmektir.

verdiler. Fakat seçimi kazanan AKP hükümeti kurar kurmaz milleti değil de İMF’yi kurtarmaya soyundu. Peki AKP fikir mi değiştirdi, milleti değil de İMF’yi kurtarmanın daha kolay olduğunu mu gördü? Hayır. Ortada fikir değiştiren kimse yok. AKP’liler meydanlarda olmasa da kapalı kapılar ardında yaptıkları görüşmelerde nasıl bir icraat içinde olacaklarını söylediler. Emperyalistlere ve patronlara teminat üstüne teminat verdiler.

Ortada fikrini değiştiren kimse yok, ama kandırılan, tepki ve beklentileri istismar edilen milyonlarca işçi ve emekçi var. Dolayısıyla sorun AKP gibi bir düzen partisinin sözünde durup durmamasının hesabıyla uğraşmak değil, işçi sınıfının bilinç ve örgütlülük düzeyini yükseltmek, düzen partileri tarafından kolaylıkla

Sendikal ihanete karşı sınıf sendikacılığı için!

TİS sürecinin başlamasıyla beraber, satışlar da birbirini izledi. Türk Metal satış sözleşmesine her zamanki gibi bin kılıf buldu. Diğer sendikalar ise “elimizden bir şey gelmez” diyerek satış sözleşmelerine imza attılar. TİS süreçlerinde her zaman yaşananlar bir kez daha yaşandı ve tartışma götürmez bir gerçek tüm açıklığıyla kendini gösterdi. Eğer işbirlikçi hain gruplar sendikalardan aşağı edilmezse her TİS sürecinde benzer durumun yaşanacağı açık. Metal sektöründe yaşananlar böyle. Şimdi sıra tekstilde.

Tekstil işkolunda yaşanan sorunların ardı arkası kesilmiyor. Uzun çabalarla elde edilen sendikal haklar, ayak oyunları ve rüşvetlerle sonuçsuz bırakılabiliyor. Reha Tekstil’de yaşananlar buna bir örnektir. Özellikle taşeronlaştırma tekstil işkolunda yaygın bir biçimde uygulanmaktadır. Tekstilde yaşanacak TİS sürecinde hem kazanılmış sendikal örgütlülüğü korumak hem de yeni iş yasa tasarısıyla birlikte taşeronlaştırma ve esnek çalışmaya karşı koymak gerekmektedir. Eğer TİS sürecinde bu yönde anlamlı adımlar atılabilirse tekstil sektöründe yeniden bir hareketlenme başlayacaktır. Tekstil işkolunda örgütlü işçilerin sürece bu gözle bakmasını sağlamak en önemli görevlerden birisidir.

Bugüne kadar sendikal ihanete karşı belli tespitler yapıldı. Sendikal ihaneti parçalamanın, çıkar çetelerini sendika yönetimlerinden defetmenin ve işçi sınıfının birer mevzisi haline getirmenin olmazsa olmaz koşulu sendikalarda

güç olmaktan geçiyor. Yani gerçek sınıf sendikacılığını varetmekten geçiyor. Yapılan bu tespitlere rağmen hala bu alanda bir şeylerin ciddi biçimde aksadığı görülüyor.

Sınıf hareketi içinde sendikal örgütlülüğün tuttuğu yer kuşku götürmez bir biçimde ortadadır. Sınıf devrimcilerinin bu alanda ciddi bir atılım yapması, hem sendikal ihanet cephesini parçalayacak, hem de işçi sınıfının ihtilalci partisini güçlendirecektir. Sendikal örgütlülüğün bulunduğu fabrikalarda ilişkimizin olması ya da olmayan yerlerde varetmek, gelişecek süreçlerde bize daha rahat müdahale olanağı sağlayacaktır. Yoksa her zaman söylenir, dışardan dövmenin olanağı ve gücü bir yere kadardır. Kuruluş kongremizde bu alana ilişkin tespitlerimiz çok açıktır, önemli olan bunun ciddi bir biçimde hayata geçirilmesidir. Seçim çalışmasında ortaya çıkan kitlelerin öncülük ihtiyacı yolumuza ışık tutuyor. Bunu gerçekleştirecek olan tek güç işçi sınıfının programına yaslanmış, onun gücünü ve etkisini kullanacak gönül işçileridir. Her fırsatta, bizde politika oluşturmakta bir sorun yok, bunun hayata geçirilmesinde aksaklıklar var, deniliyorsa, bunu yapacak güçleri doğru yerde doğru zamanda kullanmak en önemli görevdir. Bu yapıldığı takdirde güçlenen işçi sınıfının partisi olacaktır. Bu yapıldığı takdirde reformizm ve sendikal ihanet aşağı edilecektir.

Devrimci işçiler sendika yönetimine!

A. Alkin/İzmir

Bush yönetimi kitle imha silahlarını kullanmak için kongreden yetki istiyor..

Savaş hazırlıkları tamamlanıyor

ABD-İngiliz emperyalistleri aylarca BM silah denetçilerinin Irak'a gitmesi gerektiğinden söz edip durdular. Irak'ın bunu kabul etmesi üzerine bu kez Birleşmiş Milletler'in silah denetimiyle ilgili daha önce almış olduğu karara itiraz ettiler. Ardından daha ağır koşullar içeren bir karar tasarısını BM Güvenlik Konseyi'nden tehdit ve şantajla geçirdiler.

Irak, ağır koşullara rağmen ikinci tasarımı da kabul ederek, BM silah denetçilerini Bağdat'a davet etti. Kasım ayının son günlerinde BM silah denetçileri ekibi UNMOVIC Hans Blix başkanlığında Bağdat'ta işe başladı.

ABD-İngiltere tarafından kitle imha silahı üretildiği iddia edilen tesisleri denetleyen UNMOVIC ekipleri, söz konusu tesislerde herhangi bir silah imalatına rastlamadılar. Açıkladıkları ilk rapor, emperyalist savaş kundakçıları yalanlayan bir içerik taşımaktadır. Bunun üzerine görünürde çok önemsenen silah denetimi ve BM, ABD tarafından aşağılanmaya başlandı. Silah denetimini "saklambaç oyunu" olarak niteleyen haydut başı Bush ve savaş çetesi her halükarda Irak'a saldıracaklarını tekrarlayıp duruyorlar.

BM'ye bağlı diplomatlar ve silah denetim uzmanlarından oluştuğu iddia edilen UNMOVIC ekipleri arasında, iddia edilen aksine eski bir CIA ajanının yer aldığı burjuva basında bile yer aldı. Denetçilerin şefi Hans Blix ise, bir gazetecinin sorusuna verdiği karşılıkta, "silah denetçileri arasında ajan olmadığını garanti edemeyeceğini" açıkça dile getirdi.

Silah denetçilerinin Irak'ta çalışmaya başlaması, sanılan aksine ABD'nin bu konuyla pek ilgilenmediğini açığa çıkarmış oldu. Gerek yapılan açıklamalar, gerek devam eden hazırlıklar silah denetiminin göstermelik bir mizansenden başka bir anlam taşımadığını gösterdi. Zaten ve diğer savaş kundakçıları da silah denetimini sıkıcı ve gereksiz bir iş olarak gördüklerini saklama gereği bile duymuyorlar. Denetimin savaşı geciktirdiği, dahası boşa giden bir zaman kaybı olduğu da önceki açıklamalarda dile getirilmişti.

Amerikan ve İngiliz emperyalistleri, BM denetçilerinin varacakları sonuçlarla da fazla ilgilenmeyeceklerini, bu sonuçların kendileri için bir bağlayıcılığı olmayacağını döne döne açıklıyorlar. Kimi uzmanlar ise, silah denetiminin sabote edilerek Irak'a saldırı için bir gerekçe hazırlanacağı şeklinde değerlendirmeler yapıyorlar.

Bu arada 1991 yılından beri devam Irak'a yönelik Amerikan-İngiliz bombardımanı silah denetçilerinin Bağdat'a varmasıyla yeni bir boyut kazandı. Öncekinin 4-5 katı oranında artırılan saldırılar adeta bir savaş provası düzeyine çıkarıldı. Bu saldırılar haklı olarak savaş hazırlık olarak değerlendirildi.

Dönüm noktası olarak değerlendirilen 8 Aralık tarihi geldiğinde Irak yönetimi silah bildirimini dünyaya sundu. 11.807 sayfa tutan belgelerde Irak'ın kitle imha silahı üretmediği, saldırı gerekçesi olarak ortaya atılan ABD-İngiltere iddialarının gerçeği yansıtmadığı dünya basınına ilan edildi. Bir ülkenin olağan bir durumda açıklayamayacağı bilgiler de içeren belgeler, ABD emperyalizminin savaş karargahına ulaşmış oldu.

Belgeleri incelemeyen peşpeşe açıklamalarda bulunan Amerikalı ve İngiliz yetkililer, Irak'ın sunduğu belgelere inanmadıklarını, bu ülkenin kitle imha silahları ürettiğini gizlediğini iddia ederek

tehditlerini sürdürdüler.

Gelişmelerin ortaya koyduğu gerçekler, Irak'ta yapılan silah denetimlerinin savaşı engelleyecek bir işlevi yerine getirmesinin söz konusu bile olamayacağını gösteriyor. Ortaya çıkan sonuçlar savaşı gereksiz kılacak bir içeriğe sahip olsa bile, bu bir şeyi değiştirmeyecek. Zaten emperyalist savaş hazırlığını sürdüren ABD-İngiltere ve diğer uşakları bunu şimdiden ilan ediyorlar. Denetimlerin olsa olsa savaşın başlangıcını bir süre erteleyebileceği dile getiriliyor.

Özellikle ABD emperyalizmi tarafından savaşa dönük yapılan hazırlıklar, Ortadoğu halklarına karşı girişilecek emperyalist savaşın yakında başlayacağını gösteriyor. Türkiye ile yapılan sıkı pazarlıklar da bir diğer önemli gösterge. Ankara-Washington arasında devam eden trafik işin sonuna yaklaşıldığını, geriye sadece atılacak pratik adımların ayrıntılarının kaldığını ortaya koyuyor. Burjuva basın olayı mali kâr-zarar denklemi üzerinden tartışıp duruyor. Ağız birliği yapan bu sermaye uşakları savaşa katılmanın tek mantıklı çıkar yol olduğunu vaaz ediyorlar.

İnsanlığın kitle imha silahlarının tehlikesi altında yaşamakta olduğu, ancak bu silahların Bağdat'ta değil

farklı yerlerde aranması gerektiği yeterince açık. Tüm insanlık ciddi bir risk altındadır. Teknolojinin son ürünü kitle imha silahları en tehlikeli haydutların elinde toplanmış bulunmaktadır. Başta ABD-İngiltere olmak üzere bütün emperyalist ülkelerin sicili bu konuda korkunçtur. On milyonlarca insanın katili emperyalist-kapitalist sistem ayakta kalabilmek için çok daha büyük çapta cinayetler işlemekten kaçınmayacaktır. Nitekim Bush yönetimi kitle imha silahlarını kullanmak için şimdiden kongreden yetki istemektedir. Bir oylamadan ibaret bir işlem sonucunda petrol ve silah tekelleri şimdilik Ortadoğu'da, ileride ise tüm

dünyada kitle imha silahları kullanma yetkisine sahip olacaklar. Bush yönetiminin Amerikalı askerlerin uluslararası mahkemede yargılanmasını engellemek için harcadığı çabayı da unutmamak gerek. Bu hazırlık insanlığa karşı işlenecek suçların giderek kabarcığının kanıtıdır.

"Ya barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm" ikilemi gün geçtikçe güncellenmektedir. Emperyalist-kapitalist sistem insanlığı barbarlık içinde yok edecek silahlara fazlasıyla sahiptir. Dünya işçi ve emekçilerinin önünde duran görev, bu kokuşmuş sistemi kitle imha silahlarıyla beraber tarihin çöplüğüne gömmek için harekete geçmektir.

Satılık kalemşörler savaş çığırtakınlığı yapıyor

ABD'nin Irak'a yapacağı saldırıya suç ortaklığı yapmanın karşılığının ne olacağını yeni hükümetin başbakanı açıkladı: 25 milyar dolar! Gül ABD temsilcileriyle yaptığı görüşmeler sonunda, olası saldırıda uğranacak zararın karşılanması karşılığında, savaşa evet dedi.

Hükümetin bu tutumunu halka anlatmak içinse AKP'ye yakın kalemlerle devletin çeşitli yerlerinden beslenen andıçlar senaryolar üretmeye ve hükümeti desteklemeye başladılar. Silah denetçilerinin yayınladıkları ilk raporda ve Irak tarafından BM'ye sunulan binlerce sayfalık raporda Irak'ta kitle imha silahları bulunmadığı açıklandı. Buna rağmen medya ABD'nin Irak'a saldırması için gerekli delillerin artık ortada olduğunu telaffuz ederek, kamuoyunu yanıltma görevini yerine getiriyor.

Geçen hafta Show TV'de bir tartışma programına katılan Mehmet Barlas'ın senaryosu, tümüyle hükümetin politikasını onaylayan ve bunun sebeplerini açıklayan bir tarzda idi. Barlas şunları söyledi:

"ABD Irak'a gelinen noktada saldıracaktır. Bu saldırıyı durdurmaya bizim gücümüz yetmeyecektir. Eğer biz bu savaşta tarafsız olduğumuz ve ABD'ye üslerimizi kullandırmadığımızda ne olur? O zaman ABD daha güneydeki Suriye, İsrail veya Katar'la bu işi

halleder. Böyle olursa biz yine savaşta aynı maddi zararı görürüz ve bu zararın tazmini diye bir şey söz konusu olamaz. Ve Kuzey Irak'ta savaş sonrası süreçte söz sahibi olmak gibi bir şansımız da olmaz. Bunun yerine üslerimizi ve askeri gücümüzü kullanırsak, savaş sonrasında bölgedeki yeni oluşumda söz sahibi olabilir ve tabii ki daha öncesinde iyi pazarlık etmiş isek zararımızın büyük kısmını karşılayabiliriz. Hatta senatonun Bush'a kullanma yetkisi verdiği 90 milyar doların büyük kısmını Türkiye'ye çekmek şansımızın doğacağını varsayabiliriz. Onun için bu savaşta tarafsız kalamayız."

Mehmet Barlas'la aynı ortamda yer alan Altan Öymen, Barlas'ın söylediklerini tamamen onaylar bir tutum izlerken, bir yandan da "Bağımsız Türkiye" türünden söylemler kullanmaya çalışıyordu. Öyle anlaşılıyor ki, medyada satılık olmayan pek az kalem kalmış bulunuyor.

Kitleler önünde açıkça dile getirilemeyen devlet politikaları ve hükümet icraatları öncelikle satılık kalemşörler tarafından dile getirilmekte, kitleler demagojik yalanlarla kandırılıp hazırlanmaya çalışılmaktadır. Irak'a yönelik kirli savaşa suç ortaklığını kitlelere benimsetme çabaları ise iğrenç bir boyut kazanmış bulunmaktadır.

T. Yıldız

İstanbul 1 Aralık mitinginin gösterdikleri...

Emperyalist savaşa karşı daha militan, daha kitlesele mücadele!

1 Aralık'ta İstanbul'da "Irak'ta savaşa hayır!" mitingi yapıldı. ABD emperyalizminin saldırganlık ve savaş politikasına ve Türkiye'nin savaş bataklığına itilmesi planlarına karşı yapılan bu miting elbette olumlu ve anlamlı. Ancak, İstanbul'daki savaş karşıtı güçlerin, işçi ve emekçilerin bu miting yeterli değeri veremediklerini söylemek gerekiyor.

Mitinge katılım ortalama 20 bin kişi olarak tahmin ediliyor. Yaklaşan savaşın ciddiyeti ve boyutları düşünüldüğünde, İstanbul gibi milyonlarca emekçinin yaşadığı bir kentte 20 bin kişiyle yapılan bir miting amaçlanan etkiyi yaratmayacaktır.

Kaldı ki, katılım sayısı önemli olmakla birlikte, mitinglerin tek etki gücü bu değildir. O sırada sokağa-alana döktüğü sayının çok üstünde bir kitleyi etkileyebilmesi, onların gündemine savaş tehdidini sokabilmesi, böylelikle mücadele potansiyelini yükseltebilmesi gerekir. Dolayısıyla miting öncesinde, sırasında ve sonrasında yapılacak tanıtım, teşhir ve propaganda faaliyetleri en az alana çıkıp miting yapmak kadar önemlidir. Hele de söz konusu olan emperyalist savaş ve saldırganlık gibi büyük bir felaketse, buna karşı faaliyetin ve emekçileri uyurma çabasının da sürekli, sistemli, ciddi bir çalışmaya konu edilmesi zorunludur.

Bu yönlerden bakıldığında, 1 Aralık mitingine hazırlık sürecinin durumun gerektirdiği ciddiyetle değerlendirilmediği ortadadır. Bu süreç, en geniş kitlelerin yaklaşan emperyalist savaş konusunda bilgilendirilmesi, mücadeleye teşvik edilmesi ve mümkün olan en fazla katılımın örgütlenmesi için en verimli şekilde değerlendirilmeliydi. Bu yapılamadı.

Ama daha önemli olan ve asıl dikkat çekilmesi gereken, miting sonrasındaki rahvet ve kendinden memnun ruhhalidir. Oysa, Amerika ve Türkiye'nin savaş hazırlıkları ve pazarlıkları son hızla sürmekte, dolayısıyla barut dumanları da hızla üstümüze doğru yaklaşmaktadır. Bu da, anti-emperyalist potansiyeli örgütleme ve mücadeleye sevk etme sorumluluğu taşıyanların önünde henüz çok fazla iş durduğunu göstermektedir.

İstanbul 1 Aralık mitinginden kısa notlar...

*Saat 10:00'da başlayan eylem saat 14:00 civarında bitirildi. Mitingi düzenleyen kurumların temsilcileri dışında eyleme destek veren aydın, sanatçı ve bilim adamları da kürsüden kısa konuşmalar yaptılar.

*Grup Yorum da mitingde küçük bir konser verdi. Ayrıca yaptıkları konuşmayla cezaevlerindeki tecrite, ölüm orucu direnişine dikkat çektiler.

*Eyleme sendikaların katılımı oldukça sınırlıydı. Sendikaların çoğu mitingde adeta temsili olarak katılmışlardı. Yetersiz de olsa belli bir kitlesellikle alana gelen sendikalar parmakla sayılacak kadar azdı.

*Buna karşılık hemen tüm kortejlerde gençlerin katılımı yoğun oldu. Özellikle Perpa

güzergahından imzasız pankart taşıyan pek çok otonom gençlik grubunun katılımı dikkat çekti.

*HADEP aşımışın çok altında bir katılım sağladı. HADEP kortejleri de parçalı ve dağınık bir şekilde yürüdü. Yürüyüş kolunun sonunda HADEP kortejine polis müdahalesi oldu. Diğer kortejlerden yardıma gelenler oldu. HADEP korteji görevlisinin "belirlenen sloganlardan başka bir slogan atmıyoruz" uyarısı üzerine ortam sakinleşti.

*Komünistler eyleme "Emperyalist savaşa karşı işçilerin birliği halkların kardeşliği/Kızıl Bayrak" ve "Tüm ABD ve NATO üsleri kapatılsın/Kızıl Bayrak" imzalı pankartlarla katıldılar. Alana hakim bir noktaya ise "Kahrolsun emperyalizm, yaşasın bağımsız-sosyalist Türkiye/Kızıl Bayrak" imzalı pankart asıldı. İşçi Kültür Evleri mitingde "Emperyalist savaşa, köleliğe, kültüre hayır/İKE" pankartıyla katıldı.

İzmir'den kısa kısa...

1 Aralık savaş karşıtı miting

Savaş Karşıtı Platform tarafından 1 Aralık günü savaş karşıtı miting yapıldı. Platformun onlarca imzacısına rağmen katılım oldukça düşük oldu. Özellikle işçi sendikaları miting öncesi ciddi bir hazırlık yapmadıklarını gösterdiler. Yaklaşık 10 bin kişinin Gündoğdu Meydanı'na doğru yaptığı yürüyüşle başlayan eylemde en kalabalık kortejler KESK'e ve DEHAP'a aitti.

DEHAP kortejinde blok'un üç bileşeni, HADEP, EMEP ve SDP birarada bulunuyordu. Türk-İş kortejinde görece en kalabalık kortej Birleşik-Metal'e aitti. Mitinge, Savaş Karşıtı İzmir Girişimi de oluşumcuların kendi pankartlarıyla tek kortej halinde katıldı.

Savaş Karşıtı Platform'un 1 Aralık sonrası akıbetinin belirsiz olduğu ise bu miting vesilesiyle bir kez daha görüldü.

Mitingin görsellik açısından en renkli korteji İşçi Kültür Sanat Evi'ne aitti.

Emperyalist savaşta yaşanacak ölümleri sembolize eden tabut, kurukafa amblemleri, Bush'un maskesi ve "Çocuklar öldürülmesin, şeker de yiyebilsinler" yazılı pankart, mitingde katılanların ve basın ilgisini çekti. İşçi Kültür Sanat Evi mitingde Eğitim-Sen kortejinde ve "Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği" pankartıyla katıldı.

İHD'nin 10 Aralık yürüyüşü...

İnsan Hakları Haftası vesilesiyle İHD İzmir Şubesi tarafından 10 Aralık günü İHD binası önünden Konak Sümerbank önüne bir yürüyüş düzenlendi. Yaklaşık 150 kişinin katıldığı yürüyüş ve eylem boyunca "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!", "Yargılı, yargısız infazlara son!", "İçerde dışarda hücreleri parçala!", "Faşizme karşı omuz omuza!", "Kahrolsun Amerikan emperyalizmi!", "Emperyalist savaşa hayır!" sloganları atıldı.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Adana'da 1 Aralık eylemi...

"İncirlik Üssü kapatılsın!"

Adana'da demokratik kitle örgütleri, sendikalar, odalar, siyasi partiler ve sosyalist basının oluşturduğu, toplam 52 kurum ve kuruluşun yer aldığı Adana Savaş Karşıtı Platform 1 Aralık günü Uğur Mumcu Meydanı'nda yaklaşık 600 kişinin katıldığı bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Açıklamada "İncirlik Üssü kapatılsın, savaşa hayır!" ve "Savaş açlık, yoksulluk ve ölüm demektir!" şiarlarının bulunduğu, platform imzalı pankartlar açıldı. Platform adına konuşma yapan İMO Başkanı, ABD'nin savaş hazırlıklarını süratle tamamladığını, Türkiye'deki üsler nedeniyle hedef ülke haline gelebileceğini, ayrıca bu savaşın faturasının yine bizlere çıkacağını ve savaşın karşısında durması gerekenlerin de yine bizlerin olması gerektiğini dile getirdi. Türkiye'nin evlatlarının kanını ve canını pazarlamasına izin verilmemesi gerektiğini vurgulayarak, insanların onuruna sahip çıkmak zorunda olduklarını söyledi.

Eylemde sık sık "Emperyalist savaşa hayır!", "ABD askeri olmayacağız!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Kahrolsun Amerikan emperyalizmi!" ve "Irak halkı yalnız değildir!" sloganları atıldı. Eylemde ayrıca hücre/tecrüt uygulamasına karşı da "İçerde dışarda hücreleri parçala!" sloganı atıldı.

SY Kızıl Bayrak/Adana

Sefaköy Emperyalist Savaş Karşı Platform Girişimi'nin çalışmalarından...

Etkin bir kitle çalışmasının önemi

ABD emperyalizmi saldırganlığını günbegün tirmandırıyor. Irak bombalanıyor, masum halklar katlediliyor. Filistin'de ise daha açık bir katliam ve yıkım yaşanıyor. Tüm bunlar emperyalist çıkarlar için kardeş halklara yöneltilmiş katliam politikalarından başka birşey değil.

Komünistler olarak bölgemizde kurduğumuz Sefaköy Emperyalist Savaş Karşı Platform Girişimi'nin çalışmaları sürüyor. Çalışmamız öncelikle 1 Aralık eylemine çağrı noktasında somutlandı.

Çıkardığımız özel sayılar ve anket sorularıyla emekçilere ulaştık.

Bu çalışma oldukça verimli oldu. Örneğin kahvelerde masalara gidip ne yapmak istediğimizi kısaca anlattık, olumsuz bir tutumla karşılaşmadık. Yaptığımız anketler bize Sefaköylü işçi ve emekçilerin ABD'nin savaş ve saldırganlık politikasının karşısında olduklarını gösteriyordu. "Ne yapmak gerekiyor sizce?" sorusuna ise genellikle "eylem yapmak gerekiyor, protesto etmek gerekiyor, birlik olmak

gerekiyor..." vb. cevaplar aldık. Bu cevaplar kuşkusuz işçi ve emekçilerin ABD emperyalizmine duyduğu tepkiyi yansıtıyordu. Aynı zamanda bu tepkiyi örgütlü bir güç haline getirme ihtiyacını gösteriyordu. Anket yaptığımız insanları 1 Aralık eylemine katılmaya ve Sefaköy Emperyalist Savaş Karşı Platform Girişimi'ne omuz vermeye çağırdık.

Ertesi gün ise, Sefaköy Emperyalist Savaş Karşı Platform Girişimi'nin özel sayılarını dağıttık. Özel sayıları evlerde, kahvelerde, derneklerde, pazar yerlerinde tek tek konuşarak dağıttık. Bu çalışma da oldukça etkili oldu. Kimi zaman dakikalarca sohbet ettik, sıcak bir ilgiyle karşılaştık. Platform Girişimi'ni tanıtarak emperyalist savaşı teşhir eden konuşmalar yaptık.

Eylem öncesinde yapılan bu çalışmalar oldukça olumluydu. 1 Aralık mitingine böylesi bir çalışma sonucu sol görüşlü dahi olmayan genç işçileri taşımaya başarabildik. Motivasyonumuzu daha da artıran bu sonuç ısrarlı bir çalışmanın ürünüdür. Mitinge katılan işçiler anket ve dağıtım sırasındaki diyaloglardan etkilenecek geldiklerini söylediler. Bu da bize kitle çalışmasında sözlü propaganda ve ajitasyonun ne kadar önemli ve etkili bir rol oynadığını bir kez daha göstermiş oldu.

Platform Girişimi önümüzdeki süreçte de müzik dinletisi, film gösterimi, tiyatro oyunu vb. araçlarla etkinliklerini sürdürmeyi planlamaktadır. Çok hızlı işleyen böylesi bir süreçte emperyalizme karşı aktif mücadeleyi örgütlemek sağlam bir bakışı, ısrarı ve disiplinli bir çalışmayı gerektiriyor. Ve biz biliyoruz ki; ancak böyle bir çalışmayla kitleleri etkileyebilir, güven verebilir ve örgütlü bir çalışmanın aktif tarafı haline getirebiliriz.

Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Emperyalist savaşa hayır!

Sefaköy Emperyalist Savaş Karşı Platform Girişimi

İkitelli Emperyalist Savaş Karşı Platform'un etkinlikleri...

"İşçilerin birliği, halkların kardeşliği" için mücadeleye!

Seçimlerin ardından oluşan meclis tam da komünistlerin seçim sürecinde ısrarla vurguladıkları yönde bir seferberlik içerisine girdi. Sermaye bir yandan Avrupa kapılarında tarih dilenirken, bir yandan da efendisi ABD'nin çıkarları için işçi ve emekçilerin yıkımı, gençliğin kanı pahasına savaşa hazırlanıyor.

Petrol ve silah tekelleri Saddam rejimini yıkmak demagojisi arkasında Ortadoğu'da tam egemenlik kurmanın ve kasalarını doldurmanın hesaplarını yapıyorlar. Türk burjuvazisi de savaşa katılarak ABD'den alacağı "yardım"ların karşılığında binlerce işçi ve emekçiye ve onların çocuklarını kardeş bir halkın üzerine sürmeye hazırlanıyor. Bu pazarlıkları bozmak, çocuklarının kanı üzerinden pazarlıklar yapılan işçi ve emekçilerin elindedir. Bu yol "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!" şiarı etrafında örgütlenmekten geçiyor.

Bizler İkitelli emekçilerini bu haksız ve kirli savaşa karşı bilinçlendirmek, emperyalist savaşa karşı direnişi yükseltebilmek amacıyla "İkitelli

Emperyalist Savaş Karşı Platform"u oluşturduk. Platform etkinliklerine devam ediyor. Geçtiğimiz hafta içerisinde ilk olarak Körfez Savaşı üzerinden emperyalist savaşın özünü ortaya koyan bir film gösterimi yaptık. Ön çalışmasının kısa bir zaman dilimine sığması nedeniyle 25 kişi civarında bir katılım oldu. Film gösteriminin ardından şiir dinletisi verildi. Etkinliğin sonunda yapılan "emperyalist savaş" konulu tartışma oldukça anlamlıydı.

Aynı hafta içerisinde 1 Aralık mitingine ön hazırlık olması ve platformun daha hızlı bir şekilde işçi ve emekçilerin gündemine sokulabilmesi için bir müzik dinletisi verildi. 35 kişinin katıldığı bu etkinlikte platformdan bir arkadaş haklı ve haksız savaşlar üzerine bir konuşma yaptı. Müzik dinletisinin ardından etkinlik sona erdi.

Platform daha geniş kitlelere ulaşmayı hedefleyen çalışmalarını bundan sonra da sürdürecektir.

Bir platform çalışması

"Emperyalist barışa, köleci savaşa karşı genel hak direnişi!"

ABD'nin hazırlanmakta olduğu emperyalist savaşa bir tepki de yaşadığımız bölgedeki La Chaux-de-Fonds kentinden geldi. Yapılan bir yürüyüşle ABD'nin saldırgan politikası protesto edildi.

Savaşa Karşı Platform adına düzenlenen yürüyüşe katılım beklenenin üzerinde oldu. 1 Mayıs gösterisine 250-300 kişi katılırken, savaş karşıtı gösteriye yaklaşık 600 kişi katıldı. Bu kentin tarihinde ilk defa radikal bir gösteri gerçekleşmiş oldu. Eyleme

katılan gençlik kitlesi yürüyüşün başından sonuna kadar kararlı ve militan sloganlar attı. Savaş karşıtı eyleme gençlik kitlesinin ilgi göstermesi oldukça anlamlıydı.

BİR-KAR olarak "Emperyalist savaşa karşı birleşelim!" yazılı pankartımızla eyleme katıldık.

"Hepimiz savaşa karşıyız!", "Dünyayı yönetmek isteyenlere, dünya direnişle cevap veriyor!", "Emperyalist barışa, köleci savaşa karşı genel hak direnişi!", "Petrol için kan akıtmaya hayır, bizim adımıza savaşılmaya hayır!" eylemde atılan sloganlar arasındaydı.

BİR-KAR/La Chaux-de-Fonds/İsviçre

"İncirlik Üssü kapatılsın!"

"Adana Emperyalist Savaş Karşı Gençlik Platformu" olarak 1 Aralık eylemine hazırlık amacıyla 2 bin adet bildiri ve afiş çıkardık. Bildirilerimizi üniversitede ve işçi-emekçilerin oturduğu semt pazarlarında sözlü propaganda-ajitasyonla birlikte dağıttık. Çıkardığımız afişleri çeşitli kurumlara ve demokratik kitle örgütlerine astık.

1 Aralık günü Uğur Mumcu Alanı'nda yapılacak basın açıklamasına katılım için çağrı yaptık. Bizler gençlik platformu olarak istasyonun karşısındaki Cemalpaşa Posthanesi'nin önünde toplandık ve sloganlarla alana doğru yürüyüşe geçtik. Yaklaşık 80 kişinin katıldığı yürüyüşte ve alanda "ABD askeri olmayacağız!", "İncirlik Üssü kapatılsın!", "Emperyalist savaşa hayır!", "Kahrolsun Amerikan emperyalizmi!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Gençlik gelecek gelecek sosyalizm!", "Kahrolsun emperyalist savaş!" sloganları atıldı.

"Gençlik bu saldırılar karşısında sessiz kalmayacak!"

3 Aralık günü gençlik platformu olarak ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı Wolfowitz'in Türkiye'ye gelmesi ile ilgili olarak Adana İHD binası önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdik.

Yaklaşık 350 kişinin katıldığı basın açıklamasında "ABD askeri olmayacağız" yazılı bir pankart açıldı. "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Emperyalist savaşa hayır!", "ABD askeri olmayacağız!" yazılı dövizlerin taşındığı eylemde, "ABD askeri olmayacağız!", "Emperyalist savaşa hayır!", "İncirlik Üssü kapatılsın!" ve "Wolfowitz defol!" sloganları atıldı.

Açıklamada, ABD'nin dünyanın gözleri önünde Ortadoğu halklarına kan kusturduğu ve TC'nin ise bu savaşlardan rant elde etmek için işçilerin, emekçilerin ve gençliğin kanını ve canını pazarladığı dile getirildi. "Gençlik olarak bu saldırılar karşısında sessiz kalmayacağız ve ABD askeri olmayacağız" denildi.

Ekim Gençliği/Adana

İşimize ve geleceğimize sahip çıkalım!

Sermayenin topyekûn saldırısına karşı direnişe geçelim!

Köy Hizmetleri ve Karayolları işletmelerinde çalışan, sayıları 63 bini bulan karayolu işçilerinin işine son verilmesi dayatmasını İMF çok önceden gündeme getirmişti. İMF'nin bütün direktiflerini yerine getirmeyi kendisine görev edinen sermaye hükümeti, karayolu işçilerini işsiz bırakma programını da gündemine almıştı. Karayolları işçilerine yönelik bu operasyon 2003 yılının ortasına kadar tamamlanacaktı. Gündeme gelen erken seçim, onbinlerce yol işçisini ve yüzbinlerce kişiden oluşan ailelerini etkileyecek ve tepkisine neden olacak böylesi bir tasfiye hareketini yapmaktan sermaye hükümetini alıyordu. Gösterilen bu "hassasiyet" hükümeti oluşturan üç sermaye partisinin sandığa gömülmesini engelleyemedi. Mağdur edilen işçi ve emekçiler, mağdur edildiğine inandıkları AKP'ye %36 oranında oy verdi.

AKP'nin ne yapacağı seçim öncesinde belli olmaya başladı. Recep Tayyip Erdoğan ve Abdullah Gül ikilisi Amerika'ya uçtu. Zira Amerika'nın desteğini almadan hükümet olunamayacağını çok iyi biliyorlardı. Kapalı kapılar ardında yapılan görüşmelerde Amerika'nın Irak müdahalesine destek verecekleri, işçi ve emekçilerin ekmeğine kan doğramak anlamına gelen İMF programını sürdürecekleri sözünü verdiler.

Hedefleri ilk aşamada İMF'ye sözü verilen karayolu işçilerinin işine son vermektir. Zira karayolu işletmeleri için bütçeden ayrılan pay %8,5'tir. Bu sermayenin iştahını fazlasıyla kabartıyor. Yol yapım tekelleri bu paya el koymayı, sendikalı haklardan yoksun, karın tokluğuna çalıştıracağı taşeron işçileriyle işçilik maliyetini iyice düşürerek kârlarını katlamayı hedefliyor.

Saldırının başarısı için seferber olan bir diğer kesim ise sendika ağalarıdır. Bayram Meral kapağı meclise attı. Ardında bıraktığı ağaların da karayolu işçilerinin işsiz kalmasından toplu iğnenin ucu kadar rahatsız olması düşünülemez.

Üreten, alınteri döken, ama emeğinin karşılığını alamayan işçi sınıfını bir parçasıyız. Yolları biz yaparız. Üretilen mallar dağıtım ve satış merkezlerine ulaşsın, bir avuç parababası servetine servet katsın diye... Ne zaman emeğimizin karşılığını almak için ayağa kalksak tehditlerle karşılaşırız.

Çoğu zaman da bu tehditleri işe yarar. Sessiz kaldıkça işimizin, ekmeğimizin, geleceğimizin elimizden alınmayacağını sanırız. Bu nedenle işveren daha da pervasızlaşır. Kendimize, sınıf kardeşlerimize duyduğumuz güvensizliği, birlik ve mücadele duygusundan yoksunluğumuzu gördükçe işveren ellerini ovuşturur. Bu durum hep böyle devam etsin ister. İşveren gücünü örgütlülüğünden, birliğinden alır. Bir de bizim örgütsüzlüğümüzden, birlik içinde hareket edemememizden...

Patronlar sınıfı birlik olduğumuz gün kendileri

İşimize ve geleceğimize sahip çıkalım!
Sermayenin topyekûn saldırısına karşı direnişe geçelim!

Köy Hizmetleri ve Karayolları işletmelerinde çalışan, sayıları 63 bini bulan karayolu işçilerinin işine son verilmesi dayatmasını İMF çok önceden gündeme getirmişti. İMF'nin bütün direktiflerini yerine getirmeyi kendisine görev edinen sermaye hükümeti, karayolu işçilerini işsiz bırakma programını da gündemine almıştı. Karayolları işçilerine yönelik bu operasyon 2003 yılının ortasına kadar tamamlanacaktı. Gündeme gelen erken seçim, onbinlerce yol işçisini ve yüzbinlerce kişiden oluşan ailelerini etkileyecek ve tepkisine neden olacak böylesi bir tasfiye hareketini yapmaktan sermaye hükümetini alıyordu. Gösterilen bu "hassasiyet" hükümeti oluşturan üç sermaye partisinin sandığa gömülmesini engelleyemedi. Mağdur edilen işçi ve emekçiler, mağdur edildiğine inandıkları AKP'ye %36 oranında oy verdi.

AKP'nin ne yapacağı seçim öncesinde belli olmaya başladı. Recep Tayyip Erdoğan ve Abdullah Gül ikilisi Amerika'ya uçtu. Zira Amerika'nın desteğini almadan hükümet olunamayacağını çok iyi biliyorlardı. Kapalı kapılar ardında yapılan görüşmelerde Amerika'nın Irak müdahalesine destek verecekleri, işçi ve emekçilerin ekmeğine kan doğramak anlamına gelen İMF programını sürdürecekleri sözünü verdiler.

Hedefleri ilk aşamada İMF'ye sözü verilen karayolu işçilerinin işine son vermektir. Zira karayolu işletmeleri için bütçeden ayrılan pay %8,5'tir. Bu sermayenin iştahını fazlasıyla kabartıyor. Yol yapım tekelleri bu paya el koymayı, sendikalı haklardan yoksun, karın tokluğuna çalıştıracağı taşeron işçileriyle işçilik maliyetini iyice düşürerek kârlarını katlamayı hedefliyor.

Saldırının başarısı için seferber olan bir diğer kesim ise sendika ağalarıdır. Bayram Meral kapağı meclise attı. Ardında bıraktığı ağaların da karayolu işçilerinin işsiz kalmasından toplu iğnenin ucu kadar rahatsız olması düşünülemez.

Üreten, alınteri döken, ama emeğinin karşılığını alamayan işçi sınıfını bir parçasıyız. Yolları biz yaparız. Üretilen mallar dağıtım ve satış merkezlerine ulaşsın, bir avuç parababası servetine servet katsın diye... Ne zaman emeğimizin karşılığını almak için ayağa kalksak tehditlerle karşılaşırız.

Çoğu zaman da bu tehditleri işe yarar. Sessiz kaldıkça işimizin, ekmeğimizin, geleceğimizin elimizden alınmayacağını sanırız. Bu nedenle işveren daha da pervasızlaşır. Kendimize, sınıf kardeşlerimize duyduğumuz güvensizliği, birlik ve mücadele duygusundan yoksunluğumuzu gördükçe işveren ellerini ovuşturur. Bu durum hep böyle devam etsin ister. İşveren gücünü örgütlülüğünden, birliğinden alır. Bir de bizim örgütsüzlüğümüzden, birlik içinde hareket edemememizden...

Patronlar sınıfı birlik olduğumuz gün kendileri

İşimize ve geleceğimize sahip çıkalım!
Sermayenin topyekûn saldırısına karşı direnişe geçelim!

Köy Hizmetleri ve Karayolları işletmelerinde çalışan, sayıları 63 bini bulan karayolu işçilerinin işine son verilmesi dayatmasını İMF çok önceden gündeme getirmişti. İMF'nin bütün direktiflerini yerine getirmeyi kendisine görev edinen sermaye hükümeti, karayolu işçilerini işsiz bırakma programını da gündemine almıştı. Karayolları işçilerine yönelik bu operasyon 2003 yılının ortasına kadar tamamlanacaktı. Gündeme gelen erken seçim, onbinlerce yol işçisini ve yüzbinlerce kişiden oluşan ailelerini etkileyecek ve tepkisine neden olacak böylesi bir tasfiye hareketini yapmaktan sermaye hükümetini alıyordu. Gösterilen bu "hassasiyet" hükümeti oluşturan üç sermaye partisinin sandığa gömülmesini engelleyemedi. Mağdur edilen işçi ve emekçiler, mağdur edildiğine inandıkları AKP'ye %36 oranında oy verdi.

AKP'nin ne yapacağı seçim öncesinde belli olmaya başladı. Recep Tayyip Erdoğan ve Abdullah Gül ikilisi Amerika'ya uçtu. Zira Amerika'nın desteğini almadan hükümet olunamayacağını çok iyi biliyorlardı. Kapalı kapılar ardında yapılan görüşmelerde Amerika'nın Irak müdahalesine destek verecekleri, işçi ve emekçilerin ekmeğine kan doğramak anlamına gelen İMF programını sürdürecekleri sözünü verdiler.

Hedefleri ilk aşamada İMF'ye sözü verilen karayolu işçilerinin işine son vermektir. Zira karayolu işletmeleri için bütçeden ayrılan pay %8,5'tir. Bu sermayenin iştahını fazlasıyla kabartıyor. Yol yapım tekelleri bu paya el koymayı, sendikalı haklardan yoksun, karın tokluğuna çalıştıracağı taşeron işçileriyle işçilik maliyetini iyice düşürerek kârlarını katlamayı hedefliyor.

Saldırının başarısı için seferber olan bir diğer kesim ise sendika ağalarıdır. Bayram Meral kapağı meclise attı. Ardında bıraktığı ağaların da karayolu işçilerinin işsiz kalmasından toplu iğnenin ucu kadar rahatsız olması düşünülemez.

Üreten, alınteri döken, ama emeğinin karşılığını alamayan işçi sınıfını bir parçasıyız. Yolları biz yaparız. Üretilen mallar dağıtım ve satış merkezlerine ulaşsın, bir avuç parababası servetine servet katsın diye... Ne zaman emeğimizin karşılığını almak için ayağa kalksak tehditlerle karşılaşırız.

Çoğu zaman da bu tehditleri işe yarar. Sessiz kaldıkça işimizin, ekmeğimizin, geleceğimizin elimizden alınmayacağını sanırız. Bu nedenle işveren daha da pervasızlaşır. Kendimize, sınıf kardeşlerimize duyduğumuz güvensizliği, birlik ve mücadele duygusundan yoksunluğumuzu gördükçe işveren ellerini ovuşturur. Bu durum hep böyle devam etsin ister. İşveren gücünü örgütlülüğünden, birliğinden alır. Bir de bizim örgütsüzlüğümüzden, birlik içinde hareket edemememizden...

Patronlar sınıfı birlik olduğumuz gün kendileri

in için ölüm çanlarının çalmaya başlayacağını çok iyi biliyor. Mücadele birliğimizi, dayanışmamızı engellemek için her yolu denerler. Sahte ayrımlarla birliğimizi bombalar. Laik-şeriatçı, Alevi-Sünni, Türk-Kürt, sağcı-solcu yapay ayrımlarıyla birbirimize düşmanca bakmaya yönelirler. Oysa milyonlarca işçi ve emekçinin ürettiklerine el koyan asalak sermaye sınıfı arasında bu tür ayrımlar yoktur.

İşçi ve emekçiler sermayeyi mezara gömmedikçe rahat yüzü görmeyeceklerdir. Mücadele birliğini ve dayanışmayı her alanda gerçekleştirmek saldırıları püskürtmenin de, sermayenin çanına ot tıkanmanın da biricik yoludur. Mücadele birliğimizi ve örgütlülüğümüzü sağlam tutarsak hiçbir güç sırtımızı

Kaderine razı olma yenilgiyi, işsizliği ve açlığı, sonuna kadar direnme çizgisi ise zaferi getirecektir. Bütün güç ve olanaklarımızı saldırıları püskürtmek için seferber edelim!

Saldırıları boşa çıkarmak için görev başına!
Karayolu işçileri mücadele platformlarında birleşelim!

Sendikalarımıza sahip çıkalım! Sendika ağalarını defedelim!

Topyekûn saldırıya karşı topyekûn direniş!
Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Karayolu İşçileri Bülteni Özel Sayısı

Tekstil sektöründe grev kararı alındı

Tekstil işkolunda bir süre önce TİSK ile Türk-İş'e bağlı TEKSİF ve DISK'e bağlı DİSK Tekstil arasında süren toplu sözleşme görüşmelerinin tıkanması üzerine 170 işyerinde grev kararı alınmıştı. TEKSİF ve DİSK Tekstil'e bağlı bu işyerlerinde 36 bin işçi 23 Aralık'tan itibaren kademeli olarak üç grup halinde greve çıkacak. 23 Aralık'ta greve çıkacak ilk grup, sektördeki belirleyici işletmelerden oluşuyor. Bu grupta Altınyıldız, Edip İplik, Bahariye Mensucat, Kartaltepe Mensucat, Vakko, Akfil, Akın Tekstil, Aksu İnsa, Yünsa gibi işletmeler var. Grev çıkma kararı bu ayların özellikle dokumada üretimin yoğun olduğu aylara denk düşüyor olması nedeniyle de önemli.

Toplusözleşmelerin tıkanmasına yolaçan nedenlere bakılacak olursa, aslında işçi sendikalarının talepleri sözleşme görüşmelerini tıkayacak nitelikte değil. İşveren sendikasının

dayattığı maddeler ise tamamen hak gasplarına dönük. Örneğin, işçi sendikalarının yüzde 25 zam artışının korunması talebi var. İşverenlerin önerisi ise %3'lük zam ve enflasyon farkı. İşverenin işçiler için kabul edilmez asıl önerisi ise sosyal hakların tümünün (ikramiye, kömür yardımı vb.) kaldırılıp farkının maaşlara yansıtılması şeklinde. Diğer bir nokta ise, 18 maddelik esnek üretim paketinin işçilere dayatılıyor olması. Buna göre fazla mesai ve fazla mesai ücretleri kaldırılacak. Bunun yerine üretim yoğunlaştığı sürece işçi uzun süre çalıştırılabilir, üretim düştüğü oranda da işçiler ücretsiz izne çıkarılabilir. Bunlar dayatılmaya çalışılan esnek üretim maddelerinden bazıları.

Birinci gruptan sonra 16 Ocak'ta ikinci grup, 31 Ocak'ta ise üçüncü grup greve çıkacak. Kuşkusuz burada asıl belirleyici olacak olan TEKSİF'dir. Zira greve çıkacak işçilerin %90'ı bu sendikaya bağlı.

SY Kızıl Bayrak/Rumeli Yakası

Seçimler sonra

(Bu metin TKİP Merkez Yayın Organı Ekim'in Kasım 2002 tarihli 230. sayısının başyazısıdır...)

3 Kasım seçimleri öncelikle kitlelerdeki hoşnutsuzluk birikimini bütün açıklığı ile gözler önüne serdi. Amerikancı düzen partilerinin büyük bir bölümüyle ağır bir seçim yenilgisine uğraması bunun bir ifadesi oldu. Özellikle hükümet partilerinin karşı karşıya kaldığı sonuçlar, kitlelerin, yıllardır İMF direktifleri doğrultusunda izlenmekte olan emek ve halk düşmanı politikaları nasıl bir tepkiyle karşıladıklarını somut olarak ortaya koydu. Parlamentoyu oluşturan partilerin uğradığı bu hezimetin yanı sıra seçimlere katılım oranının bir önceki seçime göre belirgin biçimde düşmesi, geçersiz oyların önemli bir oran tutacak düzeyde yükselmesi ise, kitlelerde seçimlere ve parlamentoya karşı büyüyen güvensizliğin yansımaları oldular.

Fakat oyların toplam dağılımı ve seçimlerin ortaya çıkardığı yeni parlamento bileşimi, kitlelerdeki bu hoşnutsuzluk birikiminin herhangi bir bilinçli yön ve yönelimden yoksun olduğunu da aynı açıklıkla ortaya koydu. Emek düşmanı, halk düşmanı, tümüyle emperyalizmin ve sermayenin istem ve çıkarlarına dayalı bir meclis bileşimini tasfiye eden 3 Kasım seçimlerinin ortaya çıkardığı yeni meclis, tüm bu açılardan eskisini aratmayacak bir yapı ve bileşimdedir. Yeni meclis, tıpkı önceli gibi, hükümet ve muhalefetiyle tam olarak işbirlikçi burjuvazinin hizmetindedir, aynı ölçüde Amerikancı, aynı ölçüde İMF'cidir. Yenisiyle eskisi arasındaki tek fark; bir önceki meclise pratikte aşırı bir Amerikan uşaklığı ile elele giden şoven milliyetçi karakter damgasını vuruyorken, yenisinin aynı aşırı Amerikancılığı bu kez Tayyip'in AKP'si şahsında belirgin bir dinsel gericilik kimliği ile bütünleştirmesidir.

Burada dikkate değer olan nokta, 3 Kasım seçimleriyle yeni parlamentoya girmeyi başaran partilerin eskilerin izlediği politikadan farklı bir politikayı kitlelere vaatmeden bu sonucu elde edebilmeleridir. Ne AKP ne de CHP Amerikancı kimliklerini gizlememişler, uygulanmakta olan İMF programına karşı çıkmamışlar, dahası onu daha iyi ve etkin biçimde uygulayacaklarını bile söyleyebilmişler, Irak'a karşı hazırlanmakta olan Amerikan savaşına karşı tek kelime etmemeye özel bir özen göstermişlerdir. Fakat bütün bunlara rağmen her ikisi de tüm bu politikalarından dolayı öteki partilerden kopan kitlelerin oy desteğini kendilerine çekmeyi başaramışlardır. Bu önemli olgu, kitlelerin dar bir kesimi dışında kalan büyük çoğunluğunun seçimlere yansıyan tepki ve öfkelerinin sözü edilebilir bir bilinç ögesinden yoksun olduğunu gösterir.

Sınıf mücadelesinde gerileme ve 3 Kasım seçimleri

Son yılların sınıflar mücadelesi tablosu ışığında ele alındığında 3 Kasım'ın ortaya çıkardığı bu sonuç şaşırtıcı da değildir. '90'lı yılların ortalarından beri sınıf ve kitle hareketi kendini yinelemekten ibaret bir kısır döngünün içindedir. Sınırlı kesimleri kapsayan kitle eylemliliği ne daha geniş kesimlere yayılabilmekte, ne de artık bizzat eyleme katılan kitlelerin kendisine bıkkınlık verir hale gelmiş belli

biçimlerin dışına taşabilmektedir. Zaman zaman bunu aşmaya yönelik durumlar belirlemekle birlikte ('99 yazında, tabandan gelen ve 17 Ağustos depremini önceleyen büyük işçi hareketliliği örneğinde olduğu gibi), devrimci önderlik müdahalesinin aşırı cılızlığı ve sendika bürokrasisinin başarılı manevraları koşullarında, bu olanakların heba edilmesiyle sonuçlandı ve kitle hareketi yaşadığı kısır döngüyü parçalayarak kendini aşmak gücünü bir türlü gösteremedi.

Bu başarısızlığı sürece toplumsal atmosferde ve giderek geniş kitlelerin eğilim ve tercihlerinde belirgin bir değişiklik beklemek de hemen hemen olanaksızdır. Bu son on yılın en önemli sorunu olarak süregelmektedir. Emekçi kitlelerin ileri kesimlerinin eylem gücü ve yeteneğinin süregelen kısırlığı ile büyük çoğunluğu oluşturan geri kesimlerinin genelleşen pasif tepkisinin kendine ilerici bir yön bulamaması arasında kopmaz bir ilişki vardır. Bu ilişki kavranmadığı sürece olup bitenlere akıl erdirmek olanaklı olmaz. Seçim çalışmasıyla ve parlamenter hedeflere dayalı seçim bloklarıyla bu durumu değiştirebileceğini sanan reformist solun görmezlikten geldiği temel önemde gerçek işte budur. İşçilerin ve emekçilerin gündelik mücadelelerle başlayan, giderek politik bir zemine yaygınlaşan ve zaman içinde dinamik bir seyir izleyen mücadeleleri olmadıkça, bugünkü gerici, kitlelerin geniş katmanlarını edilgenliğe ve kendi tepkilerini en geri ve bilinçsiz biçimler içinde dışa vurmaya yönelten toplumsal atmosferi darbelemek de olanaklı olmayacaktır.

28 Şubat ve dinsel gericilik için uygun toplumsal ortam

Kitle hareketi iki seçim arası dönemde herhangi bir somut ilerleme kaydedemediği gibi durumu daha da kötüleştiren gelişmelerle de yüzyüze kalındı. Bunlardan ikisi özellikle önemlidir. Bunlardan ilki, sendika ağalarının ve düzen solunun da marifetiyle emekçi kitlelerin ilerici kesimleri için tam bir tuzağa dönüşen ve onları sözümona "irticaya karşıtlık" adına düzene yedekleyen 28 Şubat müdahalesiydi. İkincisi ise kitlelerin en ileri kesimleri ile solun herşeye rağmen devrimcilikte ısrar eğiliminde olan grupları üzerinde yıkıcı/tasfiyeci etkiler yaratan Kürt teslimiyeti oldu.

3 Kasım seçimleri bir kez daha somut olarak gösterdi ki, 28 Şubat müdahalesi dinci partiyi destekleme eğilimindeki kitleleri bu tavrından alıkoyan herhangi bir etkide bulunmamış, fakat yalnızca kitlelerin ilerici kesimleri için hala da kurtulamadıkları bir tuzağa dönüşmüştür. Ordu eksensiz bu gerici manevranın kitlelerin bilinci ve mücadelesi üzerindeki yıkıcı etkisi bundan da ötedir.

Bilindiği gibi, 28 Şubat sonrası dönem aynı zamanda solun devrimci kesimlerine karşı sistematik saldırıların yoğunlaştırıldığı, kitle hareketinin aldatıcı manevralar kadar sert önlemlerle de dizginlendiği, kendini düzenin meşruiyetine uyarlamaya çalışan işçi ve emekçi eylemlerinin sonuçsuz bırakıldığı bir dönem oldu. Fakat bu aynı dönemde, özellikle de ağır krizle karakterize olan son üç yılda işsizlik, yoksulluk,

hayat pahalılığı, gelir dağılımındaki aşırı adaletsizlik had safhalara ulaştı. Yaşam ve çalışma koşulları hızlı ve aşırı ölçülerde ağırlaşan, fakat buna hak arama mücadeleleriyle karşı koyamayan kitlelerin, bu çaresizlik ruhali ve edilgenlik ortamında pasif tepkilerini geriye dönük olarak sergilemeleri kaçınılmazdı.

Aşırı sömürüyle elele giden aşırı baskı koşullarının kitleleri edilgenlik içinde bir çaresizliğe, böylece dine ve dinsel gerici akımlara yönelttiğini somut olarak 12 Eylül dönemi üzerinden biliyoruz. 28 Şubat sonrası da bunun kendi koşulları ve sınırları içinde yeni bir versiyonu oldu. Bir yandan emekçi kitlelerin yoksulluğun ve perişanlığın girdabına itildiği, fakat hak arama mücadelesinden de binbir yolla alıkonulduğu; öte yandan ise solun ya ezildiği ya da demokratik hak ve özgürlükler için bile mücadeleye girişmekten geri duracak ölçüde terbiye edilip uysallaştırıldığı bir toplumsal ortam, neredeyse kendiliğinden bir biçimde, gerici akımların boy vermesi için verimli bir toprağa dönüştü.

Buradan bakıldığında, sosyal ve siyasal haklar bakımından emekçi kitlelere hemen hiç birşey vaatmeyen Tayyip AKP'sinin başarısı daha kolay anlaşılır. Hele bir de bu parti, bir yandan emekçileri bu duruma düşüren düzenin egemen odakları karşısında "mağdur"u başarıyla oynamış; öte yandan ise Türkiye'nin iç siyasal yaşamına yön vermekte büyük olanaklara sahip ABD emperyalizminin tam desteğini almışsa. Olayların somut olarak da gösterdiği gibi, ABD desteği almak çok geçmeden Türkiye'nin işbirlikçi büyük sermaye çevrelerinin de desteğini almak, hiç değilse onlar tarafından hayırhah bir tutumla karşılanmak anlamına gelir. Erken bir tarihten itibaren bizzat TÜSİAD'ın inisiyatifleriyle kendini muhtemel bir AKP iktidarına hazırlayan işbirlikçi sermaye çevreleri onun karşısına da "laikliğin güvencesi" olarak CHP'yi koydular. Böylece kitlelerin geri kesimleri AKP ve ileri kesimleri ise önemli ölçüde CHP üzerinden denetim altına alınmak istendi. Sonucun pek de başarısız olduğu söylenemez.

Kürt hareketinin yenilgisinin yıkıcı/tasfiyeci etkileri

Sınıf ve kitle hareketi üzerinde geriletici bir rol oynayan ve toplumsal atmosferi gericilik lehine ağırlaştıran ikinci gelişmeye, Kürt hareketinin büyük tarihi yenilgisine geliyoruz. O güne kadar sınıf ve kitle hareketini bir başka yönden sınırlamış olan Kürt hareketinin utanç verici teslimiyeti, bunun toplumsal ortama ve özellikle de sol harekete etkisi, sınıf mücadelesi dinamiklerine bir başka önemli darbe oldu. Kürt hareketinin teslimiyeti burjuvaziye ve yönetenlere büyük bir özgüven kazandırdı ve devrimci hareketi ezip etkisizleştirmek üzere onları daha pervasız davranışlara yöneltti. Hücre saldırısının bu dönemde gündeme getirilmesi ve vahşete varan acımasız bir kararlılıkla uygulamaya konulması bir rastlantı değildir.

Bu gelişmenin o güne kadar herşeye rağmen devrimcilik iddiasında tutunmaya çalışan küçük-burjuva sol gruplar üzerindeki tahrip edici etkisi yeterince açıktır. Devrime olan inançlarını ve buna

ası yeni dönem

bağlı olarak özgüvenlerini zaten önemli ölçüde yitirmiş olan bu gruplar, bir yandan dayanaktan yoksun abartılı umutlara konu ettikleri bir hareketin iç karartıcı akıbeti, öte yandan ise devletin fiziki ve moral açıdan tam bir tasfiyeyi hedefleyen sistematik saldırıları karşısında güçten düşüp her türden savrulmalara açık hale geldiler. Kitle hareketinin gerçek ihtiyaçlarından ve devrimci bir kitle hareketi geliştirmenin sorunlarından giderek daha çok koştular ve böylece yeni bir tasfiyeci girdabın içine sürüklendiler. Bu durum içerisinde bazılarını fiziki tasfiyeye, ötek bazılarını reformist kampa tutunarak ayakta kalmaya yöneltti. Bu sonuç ise doğal olarak sınıf ve kitle hareketine devrimci müdahalenin imkanlarını daha da zayıflattı ve sınıf mücadelesinin olumlu gelişim seyrini çelen bir başka etken oldu.

Yeni meclis işbirlikçi burjuvazi ve emperyalizmin hizmetinde

3 Kasım seçimlerinin ortaya çıkardığı parlamento tablosuna dönelim. Sahnede iki parti var; tek başına hükümet partisi AKP ve tek başına muhalefet partisi CHP. Daha en baştan bellidir ki, temel iktisadi, sosyal ve siyasal sorunlar söz konusu olduğunda mevcut meclis gerçekte tek partiden oluşmaktadır. Bu açıdan AKP ile CHP arasında esasa ilişkin hiçbir fark yoktur. İkisi de işbirlikçi büyük burjuvazinin çıkar ve ihtiyaçlarını herşeyin üzerinde tutmaktadır, ikisi de aşırı Amerikancıdır, ikisi de aynı ölçüde İMF'ci, aynı ölçüde emek ve halk düşmanıdır. Bu konuda aralarında ton farkı bile yoktur. Yeni meclisin bu iki partisi işbirlikçi büyük burjuvazinin ve emperyalizmin, özellikle de Amerikan emperyalizminin çıkar ve ihtiyaçları neyi gerektiriyorsa el ve gönül birliği halinde onu yapacaklardır. Deniz Baykal'ın hükümetle uyumlu bir muhalefet çizgisini "yeni siyaset tarzı"nın gereği olarak sabah akşam övünme konusu yapması gerçekte bunun kabulü ve itirafından başka bir şey değildir. (İkiyüzlülüğe ve aldatmaya dayalı kokuşmuş burjuva politikasının bu gedikli aktörü zorunluluktan doğan bir tutumu böylece "yeni siyaset tarzı"nın bir erdemi gibi yutturmaya kalkmaktadır.)

Bu çerçevede yeni hükümetin ve meclisin uygulayacağı program, temel çizgileriyle bir önceki hükümetin ve meclisin tek parti halinde uygulayacağı programın kendisi olacaktır. Ekonomide İMF reçeteleri, siyasette çerçevesi MGK'da generaller tarafından çizilen karar ve uygulamalar, dış siyasette ise ABD emperyalizminin çıkar ve ihtiyaçları, bu programın ana çerçevesini vermektedir. Yeni hükümet ve meclisin bu alanda eskisinden farkı, bu çerçeveyi

EKİM

Bütün Ülkelerin
Profelerleri, Birleşin!

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı Sayı: 236, Kasım 2002, 700.000 TL.

Seçimler sonrası yeni dönem

3 Kasım seçimleri öncelikle kitlelerdeki hoşnutsuzluk birikimini bütün açıklığı ile gözler önüne serdi. Amerikancı düzen partilerinin büyük bir bölümüyle ağır bir seçim yenilgisine uğraması bunun bir ifadesi oldu. Özellikle hükümet partilerinin karşı karşıya kaldığı sonuçlar, kitlelerin, yıllardır İMF direktifleri doğrultusunda izlenmekte olan emek ve halk düşmanı politikaları nasıl bir tepkiyle karşıladıklarını somut olarak ortaya koydu.

Parlamantoya oluşturulan partilerin uğradığı bu hezimetin yanı sıra seçime katılım oranının bir önceki seçime göre belirgin biçimde düşmesi, geçersiz oyların önemli bir oran tutacak düzeyde yükselmesi ise, kitlelerde seçime ve parlamantoya karşı büyüyen güvensizliğe yansımaları oldu.

Fakat oylara toplama dağılımı ve seçimlerin ortaya çıkardığı yeni parlamento bileşimi, kitlelerdeki bu hoşnutsuzluk birikiminin herhangi bir bilinçli yön ve yönelimden yoksun olduğuna da aynı açıklıkla ortaya koydu. Emek düşmanı, halk düşmanı, tümüyle emperyalizmin ve sermayenin istem ve çıkarlarına dayalı bir meclis bileşimini tasfiye eden 3 Kasım seçimlerinin ortaya çıkardığı yeni meclis, tüm bu açılardan eskisini sırtlamayacak bir yapı ve bileşimdedir. Yeni meclis, tipki önceli gibi, hükümet ve muhalefetiyle tam olarak işbirlikçi burjuvazinin hizmetindedir, aynı ölçüde Amerikancı, aynı ölçüde İMF'cidir. Yenisiyle eskisi arasındaki tek fark; bir önceki meclise pratikte aşırı bir Amerikan açıklığı ile rife göden yovun milliyetçi karakter damgasını vuruyorken,

yenisinin aynı aşırı Amerikancılığı bu kez Tayyip'in AKP'si şahsında belirgin bir dinsel perçilik kimliği ile bütünleşmiştir.

Burada dikkate değer olan nokta, 3 Kasım seçimleriyle yeni parlamantoya girme başarıları partilerin eskilerin izlediği politikadan farklı bir politikayı kitlelere vaatmede bu sorucu rife edebilmeleridir. Ne AKP ne de CHP Amerikancı kimliklerini gizlememişler, uygulamakta olan İMF programına karşı çıkmamışlar, dahası onu daha iyi ve etkin biçimde uygulayacaklarını bile söyleyebilmişler. Irak'a karşı hazırlanmakta olan Amerikan savaşına karşı tek kelime etmemeye özel bir özen göstermişlerdir. Fakat bütün bunlara rağmen her ikisi de tüm bu politikalarından dolayı ötekli partilerden kopan kitlelerin oy desteğini kendilerine çekmeyi başaramamışlardır. Bu önemli olgu, kitlelerin dar bir kesimi dışında kalan büyük çoğunluğunun seçimlere yansayan tepki ve öfkelerinin sözü edilebilir bir bilinç aşesinden yoksun olduğunu gösterir.

Sınıf mücadelesinde gerileme ve 3 Kasım seçimleri

Son yıllarda sınıflar mücadelesi tablosu ışığında ele alındığında 3 Kasım'ın ortaya çıkardığı bu sonuç şüphesiz de değildir. '90'lı yılları ortalamadan beri sınıf ve kitle hareketi kendini yenilemekten ibaret bir kasur döngüsünün içindedir. Sınırlı kesimleri kapsayan kitle eylemliliği ne

Şimdilik AKP'nin tek başına hükümeti bir handikap değil, bulunmaz bir olanaktır. Emperyalizm ve işbirlikçi burjuvazi için olduğu kadar "laik" sermaye düzeninin gerçek beklileri için de.

ABD emperyalizmi hesabına Irak'a karşı savaş

Yeni hükümet ve meclisin emperyalizme kölece uşaklığa ve İMF'nin sosyal yıkım programına kalınan yerden devam edeceğini söyledik. Buna iki noktayı ilave etmek durumundayız. İlk, İMF programı geçmişe aşan bir katılıkla uygulanacak; gerek borç çevriminin gerekleri, gerekse AKP'nin kendini emperyalizme ve büyük sermaye çevrelerine beğendirme kaygısı kaçınılmaz olarak bu sonucu doğuracak. İkinci olarak ise Türkiye ABD emperyalizmi hesabına Irak'a karşı savaşa katılacak.

İlkinin ilk işaretlerini, zaten hiçbir zaman uygulanmayan "mali milad"ın tümünden kaldırılması, özelleştirmelerin hızlandırılması ve yeni iş yasasının tam da büyük sermaye çevrelerinin istemleri doğrultusunda gündemleştirilmesi üzerinden şimdiden görmek mümkün. İkincisi ise özel bir kanıt gerektirmiyor; seçimler sonrasında AKP yöneticileri defalarca ABD hesabına savaşa girmeye duydukları eğilimi kabaca dışa vurdular. Kitlelerin dini duyguları ve hassasiyetlerinin istismarına dayalı bir kimlik üzerinden siyasette güç olmaya çalışan AKP takımının en belirgin özelliği, islamcı kimlikten de önce aşırı Amerikancılığıdır. Onlar bu konuda, Amerikan emperyalizmine uşakça

yeni duruma ve ihtiyaçlara uydurmaktan ibaret kalacaktır.

Meclisin ilk icraatları hükümet partisiyle muhalefet partisi arasında göze batan ölçülerdeki uyumu şimdiden gözler önüne sermektedir. Bunu gölgeleyecek tek alan, hükümetin çok geçmeden kendini hissettirecek "irticai" girişimleri ile CHP'nin buna karşı "laik rejim" beklisi olarak ortaya koyacağı muhalefet olacak. Bu gerçekte muhalefet partisi olarak CHP'nin tek muhalefet malzemesi, kitleleri aldatmaya ve seçmen desteğini korumaya yönelik tek manevra alanıdır da.

Fakat burada sorun CHP'den de ötedir. Bu gerçekte düzen beklileri ile AKP arasındaki bir potansiyel gerilim alanıdır ve bununla kitleler bir kez daha yapay bir kamplaşma içinde aldatılmaya, böylece düzen kanalları içinde tutulmaya çalışılacaktır. Yine de bu alandaki sorunların sökün etmesi ve düzen beklileri tarafından bir gerilim alanına çevrilmesi için, AKP hükümetinin büyük burjuvaziye ve emperyalizme yoğun bir hizmetler serisinin ardından yıpranacağı bir zaman evresini beklemek gerekecek.

sadakatiyle ünlenen kendilerinden önceki hükümeti de aşacaklar ve kendi uşaklıklarını ABD hesabına emperyalist savaşa katılmakla taçlandıracaklar.

Fakat onları bu alanda bu denli rahat ve pervasız davranmaya iten elbetteki bu doğrultudaki tercihin artık devlet katında da kesinleşmiş bulunmasıdır. Bu olmasaydı eğer, Türkiye'yi ABD hesabına savaşa sokmak gibi temel önemde bir adıma kalkışmak onların boyunu fazlasıyla aşardı. (Tayyip seçimler sürecinde "bu konuyu orduya soracağız" diyordu, sorup öğrenmiş olmalı ki konuya ilişkin olarak artık olur olmaz konuşuyor). Bir yandan borç köleliği üzerinden ABD'ye itiraz edecek olanaklardan yoksunluk, öte yandan ABD'nin bağımsız bir Kürt devleti kartını başarıyla oynayarak yarattığı gerici kaygılar, devlet ve ordu katında zaten cılız ve inandırıcılıktan yoksun olan itirazların da sonunu getirmiş bulunuyor. Türk devleti, ülke toprakların boydan boya ABD için bir savaş üssü haline getirmenin ötesinde, ABD hesabına Irak'a karşı emperyalist savaşa bizzat katılacaktır, bu hemen kesindir.

Bu durum, IMF güdümlü kriz reçetelerinin işçi sınıfı ve emekçiler için yarattığı ağır iktisadi ve sosyal yıkıma yeni dönemde bir de savaşın yıkımı ve faturasının ekleneceği anlamına gelmektedir. Ortada hiçbir neden yokken, salt Amerikan dayatmalarının bir sonucu olarak ülkenin bir savaş macerasına sürüklenmesi, yaşanmakta olan krizi boyutlandırarak ve savaşın çok yönlü faturası kitlelerin bugünkü hoşnutsuzluğuna yeni boyutlar ekleyecektir. Afganistan'da işgal gücü olarak bulunmanın ardından şimdilerde bir de böyle bir savaşın içine girmenin, dahası, ABD'nin savaşlar zincirine bu denli dolaysız biçimde angaje olmanın gündeme getireceği yeni yükümlülüklerin, bu çerçevede muhtemel yeni savaşların bugünden kestirilemeyecek etkileri de düşünüldüğünde, ekonomik krizin ve borç köleliğinin Türkiye'yi içerde ve dışarda nasıl bir batağın içine sürüklediği daha iyi görülür.

Türkiye her açıdan daha ağır bunalımlarla, daha derin çalkantılarla yüzyüze kalacağı bir evreye doğru yol alıyor.

Devrimci çıkış ihtiyacı ve solun tablosu

Krizler içinde debelenen ve bunun çok yönlü faturasını acımasızca emekçilere ödeten, böylece emekçi kitlelerin hoşnutsuzluğunu ve bir çıkış arayışını zaman içerisinde daha da büyüten bir düzen gerçeği var bugün orta yerde. Kitlelerin hoşnutsuzluğu ve arayışı her seferinde bir başka düzen içi alternatifte yönelmekte, fakat bu kısa süre içerisinde büyük hayal kırıklıklarına dönüşmekte ve yeni arayışlar gündeme gelmektedir. Olayların bu gidişatı karşısında devrimci bir çıkış ve çözüm alternatifinin taşıdığı olağanüstü önem özel bir açıklama gerektirmeyecek denli açıktır.

Böyle bir tarihi çıkış ve çözüm yolunun temsilcisi olmak iddiasındaki bir parti ya da hareketin en temel özelliği, kurulu düzeni her bakımdan aşmış bir devrimci konum ve kimliğe sahip olmak olmalıdır. Bu elbette kendi başına yeterli değildir, fakat olmazsa olmaz koşuldur. İdeolojisiyle, programıyla, taktiğiyle ve örgütsel varlığıyla düzen karşısında devrimci bir kimlik ve konuma sahip olmayanların düzene karşı devrimci bir alternatif olma, devrimci çıkış ve çözüm yolunu temsil etme iddiaları her türlü dayanaktan ve ciddiyetten yoksun bir iddia olmaktan öteye gidemez.

Burada bu hatırlatma kuşkusuz boşuna değildir. Türkiye solunun geniş kesimleri seçimler vesilesiyle ve hala düzenin çözümsüzlükleri karşısında bir alternatif oluşturma ihtiyacı üzerinde tartışıp durmakta, fakat alternatif oluşturmaktan sözettikleri bu aynı düzenin gerçekte ne kadar dışında durdukları gibi temel önemde bir sorundan da görüş birliği halinde özenle uzak durmaktadırlar. Bu bir bilgisizlik değil fakat tümüyle bir ikiyüzlülük, bir ilkesizlik ve ideolojik çürüme durumudur. Herkes gerçekte herşeyi çok iyi bilmekte; fakat bir kesim Kürt halkının ulusal hassasiyetlerinden doğan bir oy potansiyelini parlamenter hayallerine ve hesaplarına dayanak yapmak, destekçi konumundaki öteki bir kesim ise böylece elde edilecek başarıdan solculuk adına teselli bulmak kaygısıyla susmaktadır.

3 Kasım seçimlerinin ortaya çıkardığı bu sol hareket tablosu hazin olmaktan öteye ibret vericidir. Birbirini izleyen yenilgilerin ürünü tasfiyeciler sürecinde devrimci kimliğini çoktan tüketmiş, herşeyiyle düzenin icazetine sığınmış bazı liberal sol çevreler (EMEP, SDP vb.) ile; AB'ciliği kimlik haline getirmiş ve Amerikan emperyalizminin bölgeye müdahalesinden bile yarar umacak kadar sol değerler ve kaygılardan kopmuş bir Kürt hareketinin salt parlamenter hesaplar ile kurdukları ilkesiz bir reformist blokun solun geriye kalan önemli bir kesiminde yarattığı aşırı heyecan, bir tükenmişlik tablosunun yansımalarından başka bir şey değildir.

Parlamenter budalalık görünümündeki bu kolektif

ikiyüzlülük tablosunu daha iyi anlamlandırabilmek için soruna bir de düzen cephesinden bakalım.

Devletin "ılımlı sol" yaratma alanındaki belirgin başarısı

Çifte yenilginin '80 öncesinin devrimci akımlarında yarattığı köklü kimlik değişimini, ehlileşip uysallaşarak düzenin icazetine sığınma tutumunu dikkatle izleyen ve '90'ların ortasında devletin gizli fakat gerçek anayasası sayılan "Milli Siyaset Belgesi"nde kayda geçiren düzen bekçileri, doğaldır ki herşeye rağmen devrimcilikte ısrar eden kesimlere ilişkin olarak da bu deneyimden gerekli sonuçları çıkarttılar. Herşeye rağmen devrimcilikte ısrar eden ya da bu çizgide tutunmaya çalışan akımlara yöneltilen sistematik baskı ve terör, bunun bir uzantısı olarak gündeme getirilen hücre saldırısı, tümüyle bununla, çıkarılan bu sonuçlarla bağlantılıdır. Devlet devrimci akımları fiziken tasfiye olmak ya da düzenin icazetine sığınarak ehlileştirilen solun ("Siyaset Belgesi"nin deyişiyle "ılımlı sol"un) bir parçası haline gelmek alternatifleriyle yüzyüze bırakmak bakış açısıyla hareket etti.

"ılımlı sol" yaratma hedefi, '60'lı yıllarda düzenin icazet sınırları içinde ve dolayısıyla ılımlı bir çizgide ortaya çıkan, fakat zamanla gerek dünyadaki gelişmelerin gerekse içerdeki sosyal mücadelelerin etkisi altında devrimcileşen ve '70'li yılların yükselişi içerisinde önemli bir güç haline gelen devrimci hareketi, bu kimliğinden arındırmak ve yeniden düzenin uysal bir uzantısı haline getirmek hedefinden başka bir şey değildi. Bu süreç gerçekte 12 Eylül'ün ezme hareketiyle başladı ve aradan geçen 20 yılın ardından düzenin elde ettiği başarıyı 3 Kasım seçimlerindeki sol hareket tablosu tüm açıklığı ile gözler önüne serdi.

Sonuç, düzen bekçilerinin arzuladığı "ılımlı sol"un yeni kesimleri kapsayarak büyümesidir. Geleneksel solun büyük bir bölümünün ideolojik ve moral alanda devrimci geçmişle son bağlarını da köklü bir biçimde koparıp atması, yeniden '60'lı ilk yılların burjuva parlamenter hayallerine dönmesidir. Geçtik devrim hedefinden demokratik hak ve özgürlükler uğruna verilmesi gereken bir mücadelenin asgari gereklerinden bile özenle geri duran; devletin hassasiyet gösterdiği siyasal sorunlara değinmekten özenle kaçınan; asgari bir anti-emperyalist duyarlılık bir yana seçim bildirgelerinde emperyalizmi kavram olarak bile anmaktan kaçınan; parlamentoya kapağı atmak uğruna her türlü ilkesizliği mübah gören, tümüyle anayasal düşler ve değişimler peşinde ilkesiz ve omurgasız bir reformist seçim bloku karşısında gösterilen aşırı heyecan başka ne anlama gelir ki?

Bu gerici oportünist cereyan daha dün devrimcilik iddiası taşıyan bazı akımları doğrudan etkisi altına almış (böylece tasfiyeciler liberal cephe yeni katılımlarla genişlemiş), hala bu iddiayı taşıyan öteki bazıları ise utangaç destekçisi haline getirmiştir. Devrim umutları kırılmış, sıradan bir devrimci mücadele için bile güçleri çoktan tükenmiş parti, grup, çevre ve kişilerin umutla sarıldıkları ilkesiz reformist blok, gerçekte devletin 12 Eylül saldırısıyla hedeflediği ve "Siyaset Belgesi"yle bir "milli" hedef haline getirdiği "ılımlı sol" yaratma politikasının somut başarı tablosundan başka bir şey değildir.

Bu, reformist ve parlamenterist yoldan koparak devrim yolunu ülküleştirmek gibi son derece önemli bir tarihi rol oynayan '71 devrimcilerinin açtığı yoldan tümüyle kopmak, bu tarihi mirasa ihanet etmek, düzenin icazetine uyarlanmış bir solculuğu kimlik haline getirmek demektir. Bu, '60'lı yıllardan itibaren sosyal mücadelelerin uygun ortamında edinilmiş ve biriktirilmiş tüm ideolojik ve moral kazanımların terkedilmesi demektir.

Sonu gelmeyen bunalımlarla boğuşan ve bunalım ortamında kitleler önünde devrimci çıkış ve çözüm

yolunu temsil etmenin ne demek olduğunu da çok iyi bilen burjuvazi, onun adına ülkeyi yöneten düzen bekçileri, devrimci akımları ezme çizgisiyle tam da bu sonucu elde etmek istiyorlardı. Yapısal karakterdeki zincirleme bunalımlara çare bulamayanlar, bunalım ortamında tehlike oluşturabilecek devrimci akımı bertaraf etmenin çaresini pekala bulabilirdiler. Yenilgilerin ilk sonuçları çoktan görülmüş tasfiyeciler etkileri, '89 çöküşünün yarattığı özel tarihi ortamın elverişliliği, sınıf ve kitle hareketinin henüz kendini bulamamış olması olgusu vb. etkenler onları bu konuda fazlasıyla cesaretlendirdi ve doğrusu çabaları fazlasıyla da sonuç verdi. İdeolojik olarak çürümüş, politik ve örgütsel olarak düzenin icazet sahasında kendisini hapsedmiş bir sol hareket (büyük bölümüyle '70'li yılların devrimci-demokrat akımlarından arta kalan bir tortu!), bu alandaki başarısının somut bir tablosu olarak durmaktadır bugün orta yerde.

TKİP konum ve misyonunun bilincindedir

Türkiye'nin sürüklenmekte olduğu ağır toplumsal bunalım ve solun 3 Kasım seçimleri üzerinden yansıyan tablosu ışığında ele alındığında, TKİP'nin temsil ettiği konum ve kimlik, bu konum ve kimliğin seçim sürecindeki somutlanması apayrı bir anlam ve önem kazanmaktadır. Burada söz konusu olan niceliğin boyutları değil, fakat konum ve tutumun ilkesel ve ideolojik niteliğidir. Devrimci kimlik söz konusu olduğunda aslolan budur ve bunu korumak, güçlendirerek sürdürmek iradesinin gösterilebildiği yerde, öteki herşey zamanla bunu tamamlayacaktır.

Reformist cereyana karşı TKİP şahsında ortaya çıkan bu belirgin konum ve tutum farklılığı kadar yeni katılımlarla güçlenen reformist solun seçimlerdeki tablosu da hiçbir biçimde rastlantı değildir. Devrim hedefi ve sosyalizm davası konusunda samimiyetini koruyan her devrimci dönüp komünist hareketin ilk çıkış anından itibaren ortaya koyduğu sol hareket değerlendirmelerine yeniden bakmalıdır. Bunu yaptığında açıkça görecektir ki, solun bugünkü tablosu temel çizgileriyle daha o günden açıkça öngörülmüştür. Hiç de kehanetle değil fakat tümüyle yenilgiyi izleyen bir muhasebe döneminde sol hareketin ideolojik ve sınıfsal açıdan bilimsel bir çözümlenmeye tabi tutulması sayesinde.

Kendini yenilginin dersleri ışığında ileriye doğru, daha da somut olarak, marksist-leninist dünya görüşü ve işçi sınıfı devrimciliği çizgisinde aşamayan her sol parti ya da akımın ya zamanla yok olup gideceği ya da o günkü devrimci kimliğini bile koruyamayarak zamanla liberalleşip düzenin icazetine sığınacağı tespiti ve uyarısı, bu değerlendirmeleri baştan başa kesen bir ortak çizgidir. Aradan geçen 15 yıllık sürecin sol hareket tablosu bunu somut olarak doğrulamış bulunmaktadır.

Fakat o zamanlar bu değerlendirmeyi ortaya koyanlar, temsil ettikleri yeni ideolojik-politik çizgi şahsında (ki o zamanlar başkaca da bir şeyleri henüz yoktu) Türkiye devrimci hareketinin geleceğini temsil edecek, bu sayede geçmişin devrimci mirasını ve kazanımlarını da yeni bir düzeyde, marksist-leninist dünya görüşü ve işçi sınıfı devrimciliği çizgisinde koruyup geliştirecek yeni bir hareketin doğduğu iddiasını da taşıyorlardı.

TKİP şahsında bu iddia da ete-kemiğe bürünmüş, bütün açıklığı ile doğrulanmıştır. TKİP'nin önünde buluşucu bir cereyana dönüşen tasfiyeciler akım karşısında geçmişin devrimci mirasını daha büyük bir güç ve kararlılıkla savunmak ve Türkiye'nin devrimci geleceğini kucaklamak görevi durmaktadır. Bu görev olayların Türkiye'yi sürüklediği çalkantılar ortamında apayrı bir anlam ve önem kazanmaktadır ve partimiz bunun tümüyle bilincindedir.

19 Aralık katliamının 3. yıldönümü...**Kanlı saldırıya karşı
görkemli bir direniş!**

Türkiye’de cezaevleri on yıllardır işkence ve katliamlarla anılır olmuştur. Özellikle 12 Eylül’den bu yana onlarca devrimci tutsak çeşitli gerekçelerle cezaevlerinde katledilmiş, binlercesi ağır işkencelere maruz kalmıştır. Devlet, ezilenlerin temsilcileri olan devrimci ve komünistleri ezme ve kendi iktidarını sürdürme amacıyla tutsaklara azgınca terör uygulamıştır. Devletin politikasının bir ayağını yoketmek oluşturuyorsa, öbür ayağını ise teslim almak oluşturmaktadır. İçerideki devrimcileri devrimci değerlerinden, mücadeleden koparmak ve posası çıkarılmış bir şekilde dışarıya

Eskişehir tabutluğu açıldı ve hücre tipi cezaevlerine geçişin ilk somut adımları atıldı. Aynı zamanda devrimci tutsakların bir dizi hakları da gaspedildi.

Devrimci tutsaklar bu genelgeye karşı başta Eskişehir tabutluğunun kapatılması talebiyle Ölüm Orucu direnişine başladılar. 69 gün can bedeli süren direniş 12 devrimci tutsağın şehit düşmesi ve onlarcasının sakat kalması pahasına zafere ulaştı.

‘96 ÖO Direnişinin üzerinden çok uzun süre geçmeden Buca-Ümraniye ve Diyarbakır katliamları

ve direnişi kırmaya çalışmaktan başka bir anlama gelmiyordu. Bu nedenle devrimci tutsaklar tarafından kabul edilmesi mümkün olamazdı.

Bu noktadan sonra devlet katliam hazırlıklarını hızlandırdı. Medyaya yayın yasağı konuldu, hastanelerde direnişçiler için özel bölümler hazırlandı, aydın ve sanatçılar susturuldu, aracı heyetin işlevi kaldırıldı, son olarak tüm kitle eylemlerine vahşice saldırıldı.

Vahşi-faşist katliam gerçekleşiyor

19 Aralık’a böyle bir sürecin sonunda gelindi. Operasyon ise bugüne kadar yapılan operasyonların toplamı niteliğindedir. 20 cezaevine birden aynı saatte gerçekleşen operasyonda binlerce asker, polis, özel tim kullanıldı. Ateşli silah, gaz bombaları, demir çubuk vb. ile devrimci tutsaklara saldırıldı. Operasyon sonucunda 28 devrimci tutsak başta ateşli silah yaralanması sonucu

göndermek istemektedir. Hedeflenen içeridekileri teslim almak kadar dışarıdaki işçi ve emekçileri, devrimcileri teslim almaktır. Çünkü bugüne kadar içerisi ve dışarıyı daima birbirini etkilemiştir.

Devlet ne denli hesaplar yaparsa yapsın, tüm bu politikaları boşa çıkaran ise zindanlarda devrimci tutsakların direniş geleneği olmuştur. Devrimci değerleri korumak için her türlü bedel göze alınmış, bu uğurda yüzlerce devrimci zindanlarda yaşamını yitirmiştir. Kuşaktan kuşağa taşınan bayrak şu an hücrelerde bulunan devrimci tutsakların ellerindedir.

Katliam adım adım örülüyor

Tarihe adını kanla yazdıran günlerden biridir 19 Aralık. “Hayata dönüş” adıyla gerçekleştirilen operasyon, son 30 yıllık süreçte cezaevi katliamlarının son ve en şiddetli halkasını oluşturmuştur. ‘90’lı yıllardan itibaren CIA merkezli planlanan saldırılar daha sinsi ve daha ince yöntemlerle tutsakları teslim almaya yönelik hazırlanmıştır. Bunların başında ise hücre saldırısı gelmektedir. ‘91 yılında çıkartılan Terörle Mücadele Yasası (TMY) çerçevesinde hücre tipi cezaevlerinin yasal zemini döşenmiş, hücre tipi cezaevleri açmanın gerekçesi de hazırlanmıştı. Yasanın ardından devletin devrimci tutsakları hücrelere götürme girişimleri de cezaevlerinde alınan devrimci tutumla boşa çıkarılmıştı.

‘96 yılında, dönemin İçişleri Bakanı katil M. Ağar’ın hazırladığı genelgeye cezaevlerine yönelik yeni saldırı planları yapıldı. Bu genelgeye göre

gerçekleşti ve toplam 17 tutsak yaşamını yitirdi. ‘97 yılında çıkan Ağustos genelgesinin ardından artık F tipi cezaevleri inşaatları başlamıştı. 26 Eylül ‘99 tarihinde gerçekleşen ve 10 devrimci tutsağın yaşamını yitirdiği Ulucanlar katliamı ile hücre saldırısı startı da verilmiş oldu. Böylelikle bir yandan kamuoyuna koşulların “tehlikeli” olduğu ve “oda” sistemine geçilmesi gerektiği anlatılıyor, diğer yandan ise cezaevlerindeki devrimci tutsaklara direnildiği ve hak talep edildiği koşullarda sonlarının Ulucanlar olacağı mesajı veriliyordu.

Hücre yapımları hızla sürerken, devletin F tiplerini meşrulaştırma kampanyaları da devam etti. İçeride devrimci tutsaklar, dışarıda tutsak yakınları, devrimciler ve ilerici kamuoyu hücre karşıtı mücadeleyi örüyorlardı.

Sürecin ilerleyen günlerinde 3 devrimci örgüt (TKİP, TKP(ML), DHKP-C) zindanlarda beklemeci tutuma son vererek, yaklaşan saldırıya önden yanıt vermek amacıyla 20 Ekim tarihinde Ölüm Orucu Direnişine başladılar. Cezaevleri yeni bir zindan direnişine daha tanıklık ediyordu. Direnişin coşkusuyla kamuoyu hareketlenmiş, tutsak yakını örgütlenmelerinden sendikalara, aydın ve sanatçılara kadar herkes direnişe sahip çıkmıştı. Bir süre sonra diğer devrimci çevrelerden de direnişin etkisiyle süreli açlık grevlerine katılımlar oldu.

Direnin gücü karşısında Adalet Bakanlığı yeni bir manevra daha geliştirdi. F tiplerinin açılmasının ileri bir tarihe ertelendiğini söyleyerek direnişi bitirme çağrısında bulundu. Bu, devrimci tutsakları oyalamak

olmak üzere vahşice katledildi. Yaralı ve sağ kalan tutsaklar ise F tipi cezaevlerine sevk edildi.

19 Aralık’taki vahşi katliamın öteki yüzü ise sergilenen ölümüne direnişti. Herbir cezaevindeki tutsaklar saldırıya direnişle yanıtladılar. Bedel ödeme kararlılığıyla sonuna kadar direnildi. Ümraniye ve Çanakkale cezaevlerinde direniş 4 gün boyunca devam etti. Tüm cezaevlerindeki devrimci tutsaklar direniş geleneğinin sürdürücüsü oldular.

19 Aralık’tan bugüne...

19 Aralık katliamının üzerinden tam iki yıl geçti. 28 devrimci tutsağın şehit düşmesinin ardından cezaevlerinde süren Ölüm Orucunda bugüne kadar 101 devrimci tutsak yaşamını yitirdi, yüzlercesi de sakat kaldı. Şu an F tipi cezaevlerinde tecrit devam ediyor. Tüm bunlara rağmen, devrimci tutsaklara boyun eğdirilememiş, treadmill kabul ettirilememiştir. Dayatılan şartların hiçbirini yerine getirilmemektedir. Devlet bir kez daha devrimci irade ve kararlılığa çarpmıştır.

Bu ülke devrim toprağıdır ve bu topraklar nice yiğit devrimciyi bağrından çıkarmıştır. 12 Eylül’ün karanlık hücreleri, tek tip elbise saldırıları nasıl devrimcileri teslim alamadıysa, cezaevlerinde yıllardır sürdürülen direniş geleneği kırılmadıysa, elbette devrimci irade ve kararlılıkla hücreler de parçalanacaktır.

Direnişe katılan 9. Ölüm Orucu Ekibi:

Tecrit kalkacak! Kararlıyız!

Zehra Kulaksız Ölüm Orucu Ekibi, 9. Ekibimiz olarak 30 Kasım'da ölüm orucuna başlamıştır. 30 Kasım, direnişimizin 772. günüdür. Bugün itibarıyla direnişimizin şehit sayısı 100 olmuştur.

F tiplerinde, kişisizleştirilmeyi, düşüncelerimizden soyundurmaya amaçlayan tecrit sürüyor. Hiç bir yalan, demagoji, bu gerçeği örtemez.

Direnişimizin halen sürüyor olması tek başına, bunu kanıtlamaya yeter.

9. Ölüm Orucu ekiplerimize, dışarıda sürdürülen ölüm orucunda şehit düşen Zehra Kulaksız'ın adını verdik. Yanıbaşında 19 yaşındaki kardeşini şehit verip F tiplerine karşı ölüm yürüyüşünü sürdüren Zehra Kulaksız'ın kararlılığı, direnişimizin her anına damgasını vuran kararlılıktır.

Zehra Kulaksız ölüm orucu ekibimiz, kararlılığımızın tartışılmazlığının ilanınıdır.

Ölüm orucuna başlayan yoldaşlarımızın isimleri ve buldukları hapisaneler şöyledir:

Kandıra F Tipi: Kemal Gömi

Tekirdağ F tipi: Ümit Günger, Erkan Bülbül

Sincan F Tipi: Mürsel Kaya

İzmir Kırıklar F Tipi: Ali Kılınç

Kütahya Hapishanesi: Ayşe Sultan Yazıcı

Bakırköy Kadın ve Çocuk Tutukevi: Eylem Gökaş

Manisa Kapalı Hapishanesi: Sibel Şahanoğlu

Talebimiz çok açıktır. Hücre işkenceli ölümdür.

Tecrit, bir Nazi uygulamasıdır. Tecrit politikasını sürdürmek, F tiplerinde katletmeye devam etmektir.

Hak ve özgürlüklerden, düşünce, inanç özgürlüğünden yana olduğunu iddia edenler, bu Nazi politikasını sürdüremez. Eğer sürdürürlerse, bu

gerçek, onların düşünce, inanç özgürlüğü deyişlerinin sahte olduğunu göstermiş olacaktır.

Kimse direnişimizi çarpıtmaya kalkmasın. Kimse, Sami Türk'ün aylar değil, iki yıldan beri söylediği bunlar örgüt zoruyla yapıyor, bunların amaçları başka... gibi artık devletten başka dinleyeni kalmayan demagojileri ısıtıp ısıtıp ortaya sürmesin.

F tiplerindeki koşullar ve talebimiz açıktır.

MGK mı iktidar, AKP mi göreceğiz! AKP haklar ve özgürlükleri savunuyor mu göreceğiz! F tipleri konusunda alacakları tavır, işte bunların ölçüsü olacaktır.

772 gündür ortaya koyduğumuz sabır ve kararlılık, zulmün yalanlarının sırtını yere getirmiştir. Yalanın müşterisi yoktur artık. Bize karşı yalan silahını kullanmayı düşünenler, o silahın işe yaramayacağını bilsinler.

Direniş sürüyor. Çünkü tecrit sürüyor. Tek gerçek bu. AKP, bu gerçeğin neresinde yer alacak? Mesele de budur. Zulmü sürdürebilir, veya haklı ve meşru taleplerimizi karşılar. Türkiye siyasi tarihine adı da buna göre yazılır.

Zehra Kulaksız Ölüm Orucu Ekibi Bir Çağrıdır:
BU DİRENİŞ, BU ÖLÜMLER, BU ÜLKEDE OLUYOR!

Tüm halkımıza, bağımsızlıktan, demokrasiden, hak ve özgürlüklerden yanayız diyen tüm örgüt ve kurumlara Zehra Kulaksız Ölüm Orucu Ekibimizin çağrısıdır:

Evet, bu ölümler bu ülkede oluyor. Afrika'da, Asya'da, Latin Amerika'da değil, bu ülkedeyiz. Bu ülkede, yanıbaşınızda ölüyoruz.

Biz direnerek, zulmün önünde barikatlar öreerek

ölüyoruz. Siz susarak, kendinizi öldürüyorsunuz.

Mevcut gücünüzü, örgütlülüğünüzü, duyarlılıklarınızı, Zehra Kulaksız ölüm orucu ekibiyle birlikte, harekete geçirin. Kendi cephenizden, kendi biçimlerinize zulmün karşısına çıkın.

Oligarşi, direnişin baskısı altındadır. Ne MGK, ne de AKP iktidarı kendini bu baskıdan uzak tutamıyor. Görüyorsunuz, ne sansür, ne baskılar kar etmiyor. Yok sayamıyorlar bu sorunu.

Tecrit ve direniş devam ettikçe, biz ölmeye devam ettikçe, hiçbir iktidarın demokratikleşme, AB'ye uyum, haklar ve özgürlükler üzerine söylediklerinin hiçbir kıymeti olmayacaktır. Direnişimiz, zulmü an be an kanıtlayan, sahte hak ve özgürlük savunuculuğunun maskesini düşüren tarihi rolünü oynamaya devam edecektir.

Haklarınızı isteyin yeni iktidardan. Hak ve özgürlüklerin bugünkü en temel ölçüsü olarak F tiplerinde zulme son verilmesini isteyin.

Kimin iktidar olduğunu açığa çıkaralım: MGK mı, AKP mi?

Zulmün karşısında ancak direnerek kazanabiliriz. Daha aylar ve aylar önce dedik ki; Şehitlerimizin sayısı daha da artabilir, ayların üstüne aylar eklenebilir, direneceğiz... Sözümüz, bugün için de geçerlidir.

Direnmeye devam ediyoruz. Çok iyi biliyoruz ki, biz kazanacağız.

Tecrit parçalanacak, düşüncelerimizle, inançlarımızla yaşayacağız.

DHKP-C Tutsaklar Örgütlenmesi
30 Kasım 2002

Ölüm Orucu Direnişi'nin 100. şehidi:

Zeliha Ertürk

Kartal hapishanesinde 5. Ölüm Orucu ekibi direnişçisi olarak 3 Haziran'da ölüm orucuna başlayan Zeliha Ertürk, 1978 yılında İstanbul'da doğdu. Aslen Sivas-Zara'lıdır. Alevi ve Kürt milliyetindedir. Yoksul bir ailenin çocuğu olarak ilkokuldan sonrasını okuyamadı.

Çocukluğu, gençliği, çalışarak geçti. Konfeksiyon işçiliğinden tezgahartılığa kadar bir çok işte çalıştı. Devrimcileri ve faşizmi Gazi ayaklanmasında tanıdı. 17 yaşındaydı o zaman. Başka bir semtte oturuyordu, yakınları olduğu için gelmişti Gazi'ye.

Cepheleleri ilk orada tanıdı, dergilerini ilk orada gördü ve hemen kanı ısındı onlara. Barikatlarda nöbet tuttu Gazi'de. Faşizmin katlettiklerinin cenazesini kaldırdı orada. Sonra oturduğu semtte Cepheleleri arayıp buldu. Semt çalışmalarına katılmaya başladı. 1996 ölüm orucu döneminde bu faaliyetlerini sürdürürken gözaltına alındı. İşkencelerden geçirildi. Eskişehir hücre tipi hapishanesine götürüldü. 2000'de yeniden F tipleri ve direniş tartışılırken Ölüm orucuna gönüllülük yazısında

şöyle diyordu bu nedenle:

"Ben 96 Ölüm Orucu'nun ilk başladığı zamanlarda dışarıdaydım. Belli bir dönemden sonra ise Eskişehir tabutluğundan katıldım direnişe. Sonuçta 12 şehit vererek zaferi kazandık. O dönem Ölüm Orucunu fazla kavramadım. Ama hep benim aklımda Berdan'ın görüntüleri yer etti. Şimdi sıra bizde. Yine aynı saldırılarla karşı karşıyayız. Bizde 12'ler gibi bedenlerimizi siper edeceğiz."

(DHKC açıklamasından...)

Ölüm Orucu Direnişi'nin 101. şehidi:

Feridun Yücel Batu

Feridun Yücel Batu, Eylül 1969 Muş doğumludur. Aslen Antalya-Finikeli'dir.

1990'da, Uludağ Üniversitesi Eğitim Fakültesi'nde öğrenciyken, talepleri haklı ve doğru bulduğu için 6 Kasım YÖK boykotuna katıldı. Bu onun devrimci mücadeleye ilk adımı oldu. Dev-Genç'lilerle tanıştı. Bundan sonra kendini büyük ölçüde öğrenci gençliğin akademik-demokratik mücadelesine verdi. 1991'de bulunduğu fakültenin UL-DER temsilcisi oldu. Daha sonra TÖDEF toplantılarına Bursa UL-DER'in temsilcisi olarak katıldı. Bu haklı, meşru mücadelesinin sonucunda 1994'te okuldan atıldı. Mücadelesini farklı alanlarda sürdürdü.

1994 Eylülünde tutuklandı. Bursa Özel Tip'te, sonra Bayrampaşa ve son olarak da Ümraniye hapishanesine konuldu. 19 Aralık katliam saldırısında Ümraniye'deydi. Tüm tutsaklarla birlikte direndi. Ardından Kandıra F tipine sevkedildi. 2001'de tahliye oldu, ancak kısa süre sonra tekrar tutuklandı ve Kırıklar F Tipi'ne konuldu.

Aralık 2001 tarihi itibarıyla Feridun Yücel Batu'nun örgütümüzle ilişkisi kesilmiştir. Ancak o bu durumuna rağmen, bulunduğu Kırıklar F Tipi'nde tecrite karşı ölüm orucuna başlamış ve şehit düşmüştür.

Feridun Yücel Batu, kendisiyle ilişkimizi kesmemize neden olan bazı olumsuzluklarına karşın, zulüm karşısında dik durarak, tecrit altında yaşamaktansa hücre hücre erimeyi göze alarak, direnişin şehitlerinden biri olmuştur.

(DHKC açıklamasından...)

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) çalışanlarının açıklaması: **Doğru bildiğimiz yolda yürümeye devam edeceğiz!..**

Esenyurt halkına, ilerici kamuoyuna!..

Seçimlerde ara tutumlar dışta tutulduğunda, iki sınıf, iki program ve bunun ürünü iki platform karşı karşıya idi. Bir yanda IMF-TÜSİAD yıkım programlarında ortaklaşan Amerikancı düzen partileri diğer yanda ise işçi sınıfının devrimci programının temsilcisi BDSP'nin bağımsız devrimci adayları. BDSP işçi ve emekçilere sorunlarının çözümünün düzen partileri arasında yapılacak bir seçimde değil, ücretli kölelik düzenine karşı mücadelede olduğunu anlatmanın, işçi ve emekçileri kendi gerçek talepleri etrafında biraraya getirip çözümün devrimde ve sosyalizmde olduğunu göstermenin bir aracı olarak kuruldu. BDSP seçim döneminin yaratacağı politizasyonu ve imkanları bu amaç doğrultusunda kullanmak için bağımsız devrimci milletvekili adayları ile seçimlere katıldı.

Gerek ortaya koyduğumuz politik duruşa gerek ise gösterdiğimiz pratik çabaya emekçi Esenyurt halkı yakından tanıktır. Bu açıdan ek olarak bir şeyler söylemeye kendi cephemizden çok fazla gerek duymamaktayız, zira söylenebilecek çoğu şeyi pratikte göstermiş olmanın tokluğunu yaşamaktayız. Elbette eksikliklerimiz, zayıflıklarımız, yetersizliklerimiz oldu. Bu açılardan Esenyurt emekçilerinin görüşlerini iletmelerini beklemekteyiz.

Faşist saldırılar bizleri yıldırılmaz

BDSP olarak ortaya koyduğumuz politik platform ve gösterdiğimiz pratik çaba dostlarımızın ilgisi kadar düşmanın saldırılarına da konu oldu. Esenyurt'ta seçim afişi yapan arkadaşlarımız MHP'li faşistlerin silahlı saldırısına uğradı. Bu saldırı sonucu bir arkadaşımız bacağından vurularak yaralandı. Olay yerine gelen jandarmanın saldıran faşistler yerine arkadaşlarımızı gözaltına alması saldırının planlı olduğunu ve asıl

Esenyurt İşçi Bülteni

Emperyalist savaşta paralı asker olmayacağız!

Amerikan petrolü ve IMF kredisi için kardeş bir halka kurşun sıkmayacağız! Ölmeyeceğiz, öldürmeyeceğiz!

kaynağını da ayrıca göstermekte idi. Bir önceki seçimlerde meclise giren ve değiştiği yönünde medyada yoğun bir kampanyanın gündemi yapılan MHP, efendilerinin isteği doğrultusunda 57. hükümetin ortağı olarak işçilere, emekçilere ve devrimcilere karşı mecliste yürüttüğü saldırıları, yine efendilerinin isteğiyle seçim süreci boyunca seçim konvoylarına, bürolarına, seçim çalışması yürüten

ilerici ve devrimci çevrelere saldırarak devam ettirdi. Maraş, Sivas ve Çorum katliamlarından, Bahçelievler'de Gazi Mahallesi'nde işlenen cinayetlerden tanıdığımız MHP hala bildiğimiz MHP'dir. Geçen seçimlerde değişti denilerek meclise sokulan faşist grup meclise girememenin ardından aynı çevrelerce şimdi yeni katliamlar için hazırlanıyor. Dün konağın hizmetçisiydi. Bugün tıpkı eski zamanlarda olduğu gibi yeniden kapıya bağlanmış it oldu. Yani bir parça kemik karşılığında her türlü kanlı ve kirli işi yapmaya hazırlar.

Saldırının gerçek hedefi Esenyurt halkıdır

Devrimcilere karşı yapılan bu saldırının asıl hedefi elbette ki emekçi Esenyurt halkıdır. Düzen ve bekçileri bugün için devrimcilerden değil asıl olarak devrimcilerin işçi ve emekçilere gerçekleri göstermesinden; onları harekete geçirmesinden korkmaktadır. Bu açıdan arkadaşlarımıza karşı yapılan bu faşist saldırı doğru yolda yürüdüğümüzü de göstermektedir.

Sermaye düzeni uyguladığı politikalarla bir yandan emekçilere ağır bir sefalet dayatırken, diğer yandan da onları ahlaki ve kültürel bir yozlaşmanın, çürümenin içine itmektir. Emekçiler Türk, Kürt, Alevi, Sünni diye bölünüp aralarında sahte düşmanlıklar yaratılmaktadır. Magazin kültürü, futbol fanatizmi, ahlaki yozlaşma, uyuşturucu, kumar, gerici eğitim gibi şeylerle de insanlarımız çürütülmektedir. Böylece emekçiler apolitikleşmekte; sorunlarının gerçek nedenlerini görmeleri zorlaşmaktadır. Sermaye sınıfı sömürü, talan ve zulüm düzenini rahatça sürdürebilmek için bunu bilinçli bir politika olarak uygulamaktadır.

Özellikle son dönemde Esenyurt'ta MHP'nin örgütlenme çalışmalarının hızlanması yine bununla bağlantılı olarak bar, pavyon ve kumarhanelerin sayısının hızla artması bu politikanın bir parçasıdır. Esenyurt'ta bir yandan devrimcilere karşı yapılan saldırıların, diğer yandan yaratılmak istenen çürüme ve yozlaşmanın asıl hedefi Esenyurt emekçileri özellikle de gençliğidir. Esenyurt gençliği ve emekçi aileleri uyuşturucu, kumar, kaçakçılık, katliam, tetikçilik ve her türden kanlı ve kirli işin uzmanı olan MHP'li çetelerin ve onların iplerini ellerinde tutan düzenin bu uygulamalarına karşı uyanık olmalı ve mücadele etmelidir.

Faşist saldırılara, Esenyurt'un çöplüğe çevrilmesine izin vermeyelim!

MHP'li faşistlerin saldırıları doğru yolda yürüdüğümüzü ve birilerini rahatsız ettiğimizi göstermektedir. Bu saldırılar bugüne kadar bizleri yıldırmadığı gibi bundan sonra da yıldırılmaz. Biz bildiğimiz yolda yürümeyi, işçi ve emekçilerin sesi olmayı, sermaye düzeninin ve uşaklarının korkularını büyütmeyi sürdüreceğiz. Faşist MHP'nin devrimcilere yönelik saldırılarını yanıtı bırakmayacağımız gibi Esenyurt'ta yaratılmak istenilen çürüme ve yozlaşmaya da izin vermeyeceğiz.

Esenyurt emekçilerini bizlere destek olmaya, devrimci mücadeleye omuz vermeye, ilerici kamuoyunu ise duyarlı olmaya çağırıyoruz.

(Esenyurt İşçi Bülteni'nin

Aralık 2002 tarihli sayısından alınmıştır...)

19 Aralık katliamını unutmadık!

Bundan tam 2 yıl önce, 19 Aralık 2000 tarihinde eşine az rastlanır bir katliama tanıklık etti gözlerimiz. Sermaye devletinin kolluk güçleri tam 20 cezaevinde birden saldırdı devrimci tutsaklara. 30'a yakın devrimciyi yakarak, kurşunlayarak öldürdüler, yüzlercesini yaraladılar. Saldırlardan sağ kurtulanları ise F tipi cezaevlerine götürdüler, hücrelerin karanlığına gömdüler.

19 Aralık'ta yakarak, kurşunlayarak yoketmeye çalıştıkları yalnızca devrimci tutsaklar değildi gerçekte. Katliam namlularının hedefinde aslında biz vardık; işçi ve emekçiler vardı. Katliam öncesinde Başbakan Ecevit, "cezaevlerine hakim olmadan IMF programını uygulayamayız" diyordu açık açık. İşçi ve emekçileri IMF programlarına, sömürü ve yıkıma razı edebilmenin yolu devrimcileri yoketmekten geçiyordu yani. F tipi hücreler de bunun için gündeme getirildi, Ulucanlar ve 19 Aralık katliamları da.

Devrimci tutsaklar uzun yıllar boyunca, nice bedeller ödeyerek, acılara göğüs gererek bir direniş geleneği yaratmışlardı cezaevlerinde. Çünkü direniş demek emekçilere, halka, sınıfsız ve sömürsüz bir dünya özlemine bağlılık demektir.

F tipi saldırısını 20 Ekim 2000'de başlattıkları açlık grevi ve ölüm orucu eylemiyle karşılamıştı devrimci tutsaklar. Devletin buna yanıtı 19 Aralık katliamı oldu. Öldürdüler, hücrelere koydular, zorla müdahale işkencesinden geçirdiler ama gene de devrimci tutsaklara boyun eğdiremediler. Eşine az rastlanan katliam, karşısında eşsiz bir direniş buldu. Direnişte bugüne kadar sadece ölüm orucu direnişçisi olarak yüzden fazla devrimci şehit düştü.

Bugün 19 Aralık katliamının üzerinden 2 yıl geçti. Sömürü ve yıkım politikaları hala çelik bir mengene gibi sıkıyor emekçileri; onların hayatını karartıyor. Ülkemiz emperyalist çıkarlara hizmet edecek bir savaşın eşiğinde. Tüm bunlara karşı mücadelede tutulması gereken yolu ise devrimci tutsakların hücre saldırısını, katliam politikalarını boşa çıkartan direniş geleneğinden öğreniyoruz. Onlar bize en ufak bir hak ya da özgürlük kırıntısının bile ölümüne savaş göze almadan elde edilemeyeceğini öğrettiler, öğretiyorlar.

(Esenyurt İşçi Bülteni'nin

Aralık 2002 tarihli sayısından alınmıştır...)

Bir sömürü cehennemi:**OSTİM ve OSB**

5 milyon metrekarelik açık alanda kurulan sömürü cehennemi OSTİM (Ortadoğu Sanayi Ticaret ve İş merkezi) 1967 yılında küçük esnaf ve sanatkarların kurduğu işyeri kooperatiflerinin son geldiği nokta OSB (Organize Sanayi Bölgesi) içinde 6 ayrı sanayi sitesinin (OSTİM, Yeni OSTİM, Örnek, Koca Sinan, Yıldız ve ATİSAN) barındığı, 5 binin üzerinde işletme ve 40 binin üzerinde işçinin çalıştığı dev bir fabrika oldu.

Ankara'nın Yenimahalle metropol ilçesi sınırları içinde bulunan OSTİM'in çevresinde Batıkent semti ile yeni gelişmekte olan İvedik Organize Sanayi bölgesi yer almaktadır. OSTİM Küçük Sanayi Sitesi İşyeri Yapı Kooperatifi ve bu kurumun devamı olan OSB yönetimi ve OSB bünyesinde kurulan Organize Sanayi Bölge Müdürlüğü'nün yetki ve hizmet sınırları dahilinde yer alan tüm işyerleri OSTİM Organize Sanayi Bölgesi kapsamına alınmıştır.

Kurulduğu yıldan bu yana OSTİM Küçük Sanayi Sitesi Yapı Kooperatifi, 2 bin 179 atölye, 354 büro, 423 dükkan ve 220 adet konut inşa ederek ortaklarının ve patronların kullanımına sunmuştur. OSB statüsünün kazanılmasına kadar, OSTİM sınırları içinde bulunan park alanları ve refujlerin düzenlenmesi ve bakımı ile imar planı içinde bulunan yolların açılması, asfaltlanması, bordür ve trotuarların yapılması işini de üstlenen OSTİM Kooperatifi, bölgenin tüm alt ve üstyapı işlerini kendileri gerçekleştirmiştir.

Bunların dışında, bölgedeki işverenlerin öncelikli ihtiyaçlarına cevap verecek banka şubeleri, PTT, İlçe Emniyet Müdürlüğü, KOSGEB, TSE, Vergi Dairesi, İlköğretim Okulu, Mesleki Eğitim Merkezi, Mesleki Eğitim ve Teknoloji Merkezi, Noter, SSK Dispanseri, Çıraklık Eğitim ve Öğretim Vakfı gibi kamu ve özel sektöre ait kurum ve kuruluşların OSTİM'de hizmet vermelerini sağlamak için girişimlerde bulunmuş, bazılarında arsa tahsis etmiş, bazılarında da altyapı konularında destek olmuştur.

1997 yılında resmen OSB kimliğine kavuşan OSTİM'de, oluşturulan yönetmelik gereği yerine getirilmesi gereken temizlik, güvenlik, çevre düzenlemesi, elektrik işletmeciliği, altyapı, imar izni, imar denetimi, teşvik belgesi izni gibi alanlarda çalışmalarını yürütmesi amacıyla kurulan Organize Sanayi Bölge Müdürlüğü, bölgedeki işyerlerinin yönetiminden sorumlu yasal tek kuruluş olmuştur. Yine OSB bünyesinde kurulan bir başka kuruluş ise OSTİM Endüstriyel Yatırımlar Ve İşletme A.Ş.'dir.

OSTİM Organize Sanayi Bölgesi işletmelerinin maddi varlıklarını ve üretim güçlerini, profesyonel işletmecilik anlayışı ile değerlendirmek ve OSTİM ortaklarının kârlarını sürekli arttırmalarını temin etmek üzere 1998 yılında kurulan OSTİM Endüstriyel Yatırımlar ve İşletme A.Ş., bünyesinde barındırdığı yönetim ve AR-Ge kadroları ile hedefine yaklaşmakta, başlattığı projeler ile küçük-büyük bütün yatırımcıların dikkatini OSTİM Organize Sanayi Bölgesi'ne çekmektedir. Kurulan bu şirketin işlevini yerine getirmeye başlaması ile karşımıza binlerce atölyeden oluşan fakat tek bir merkezden yönetilen devasa bir fabrika çıkmaktadır.

Karşımıza çıkan bu fabrikada kâr etme ve ticari faaliyetlerini ayrı ayrı yürüten OSB patronları, sıra

büyük bir kısmı Ankara'da yoksulların yaşadığı Altındağ, Mamak ve Keçiören ilçelerinin kenar semtlerinden sabahın erken saatlerinde yollara çıkıp işlerine yetişebilmek için çeşitli vasıtaları kullanmakta iken, patronlar iliklerine kadar sömürdükleri işçilere bir servisi bile çok görmektedirler.

OSTİM'de çalışan işçilerin büyük bir kısmı asgari

sömürü cehennemini yaşatmaya gelince tek bir çatı altında toplanıp, işçilerin örgütlenmemesi için bütün imkanlarını seferber etmektedirler. Kooperatif halen tasfiye halinde olup, bölge altyapı hizmetlerini OSB'ye, ortak varlıklarını da OSB patronlarının kurduğu OSTİM Endüstriyel Yatırımlar AŞ'ne devretmiştir. Bu sömürü cehenneminde çalışan işçiler ise önceki yıllarda olduğu gibi şimdi de kendi imkanlarıyla (minibüs, otobüs, Metro vb.) işe gelip gitmektedir. OSB'de çalışan işçilerin

ücretin altında (gençlerde bu oran tamamına yakındır) çalıştırılmakta, sigorta sisteminden yeterince yararlandırılmamakta, işyerlerinin bir kısmı kendilerinin istediği polikliniklerle anlaşarak işçileri bu polikliniklerde tedavi ettirmekte, hastalık ve iş kazası durumunda bu polikliniklerde tedavileri yapıp evlerine gönderilmekte, tam iyileşme sağlanmadan işçiden işbaşı yapması istenmektedir. İşbaşı yap(a)mayanlar ise hiçbir hak talep edemeden işlerinden atılmaktadırlar.

Hiçbir sosyal güvencenin (olanlar ise göstermelik olmaktan ileri gitmemektedir) olmadığı çalışma koşullarının yanı sıra çoğunun ısıtma sisteminin yeterli olmaması sonucu kış mevsimlerinde hastalanmalar yaşanmaktadır. İşlerin yavaşlaması ile işverenlerin çoğu işçi çıkararak hem tazminattan kurtulmakta, hem de 10 işçinin yapacağı işi 5-6 işçiye yaptırarak kârlarında eksilme yerine artma sağlamaktadır.

Sonuç olarak; sendikal örgütlülüğün sıfır noktasında olduğu OSTİM işverenler için tam bir cennet iken, işçiler için tam bir cehennemdir.

OSTİM cehennemini hiç olmazsa insanca yaşanılan ve çalışılan bir yer haline getirecek olan güç genç işçilerin örgütlenmesi ve mücadelesidir. Örgütlü çalışma ve yaşamın seçilmesiyle sorunlarımızdan kurtulabilir, haklarımızı kazanabiliriz.

İşçi sınıfı devrimcileri ve gençlik OSTİM-OSB için özel bir çaba sarfetmelidir. OSTİM'de çalışan işçi gençliği kazanan, onları örgütleyen ve örgütlü bir mücadeleye sevkeden öncü bir çalışma ve çaba içinde olmalıdır.

(Ankara Öncü İşçi-Emekçi Platformu Bülteni'nin Aralık 2002 tarihli sayısından alınmıştır...)

OSTİM'den işsizlerin ağızlarını açtıklarında ilk çıkan söz:**İş istiyorum!**

(...) Peki bizi bunaltan, ezen işsizliğin sorumlusu biz miyiz? Daha fazla kâr hırsıyla ülkeyi yağmalayan patronlar, işçi ve emekçilerden toplanan vergileri gaspeden hortumcular ve bunlara ses çıkarmayan, dahası yaptığı yasal düzenlemelerle hortumcuların işlerini kolaylaştıran devlettir işsizliğimizin sorumluları. (...)

İşsizliğe karşı mücadele tam da bu nedenle bireysel olamaz. Kişi artık gemisini kurtaran kaptan değildir. Ancak biraraya gelirse, ancak bizi yok sayanlara, bizi açlığa ve yoksulluğa sürükleyenlere karşı birlik olursak işsizlik girdabından kurtulabiliriz. Çalışma hakkımızın elimizden alınması bizi sadece açlığa ve sefaletle değil, umutsuzluğa da sürüklüyor. Yaşamdan bir beklentisi olmayan, şans oyunları avunan, kahve köşelerinde yaşamını tüketen bireylere dönüşüyoruz. Ekonomik kriz derinleştikçe toplumsal yozlaşma da derinleşiyor. Gasp, hırsızlık, kap-kaç olayları her geçen gün artıyor. Öfkelerini akıtacak yer bulamayanlar, öfkelerini kendilerine böyle bir hayatı reva görenlere yönlendiremeyenler en yakınındakilere saldırıyor. Aile içi şiddet yaşamları parçalıyor. Tüm bu nedenlerden dolayı 'işsizlik yozlaştırır, iş istiyoruz!' demeliyiz.

Yönetenlerin bizi açlığa, yoksulluğa terketmeleri yetmiyor. Büyük bir açgözlülükle daha fazlasını durmadan daha fazlasını istiyorlar.

Sermeyedarlar yeni kârlar peşinde koşarken arsızlık ve kan emicilikte sınır tanımıyorlar. Son

günlerde iğrenç emellerinin gerçekleşmesi ve yeni kârlar elde etmeleri için ülkemiz gençlerinin kanını Amerikan çıkarları için peşkeş çekmenin pazarlığını yapmaktadırlar.

Bizden yoksulluğumuzu, sefaletimizi daha da arttıracak olan emperyalist savaşa (Irak halkına karşı saldırıya) katılmamız isteniyor. Eğitim olanağından yoksun bıraktığı, karın tokluğuna çalıştırdığı, hiçbir gelecek vaatmediği gençlikten Amerikan emperyalizmi ve onun uşakları için ölmesi isteniyor.

Bizler hep bir ağızdan Amerikan çıkarları için savaşmayacağımızı, Amerikan çıkarları için Irak'ın kan gölüne çevrilmesine alet olmayacağımızı haykıracağız. Biz savaş için değil, işsizliği önlemek, ücretsiz sağlık, ücretsiz eğitim için kaynak aktarılmasını talep ediyoruz.

İşsizliğin getirdiği ağır sorunların altından ancak biraraya gelerek kalkabiliriz. Ancak sorunlarımıza sahip çıkarak onları çözebiliriz. Tüm işsizleri acil taleplerimiz etrafında biraraya gelmeye ve mücadele etmeye çağırıyoruz.

**Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!
İnsanca yaşamaya yeten vergiden muaf
asgari ücret!**

**Genç işçiye eğitim, öğrenciye iş hakkı!
Mamak İKE İşçi-İşsiz Komisyonu**

(Ankara Öncü İşçi-Emekçi Platformu Bülteni'nin Aralık 2002 tarihli sayısından alınmıştır...)

Emperyalist savaş hazırlığının gölgesinde Filistin'de siyonist katliamlar

Yeni saldırı hazırlıkları devam ediyor

Savaş makinasi İsrail devleti/hükümeti adına açıklama yapan istisnasız her yetkili veya sözcü savaşın bir an önce başlaması için Bush ve savaş çetesine çağrıda bulunuyor. Kana susamış bu gözü dönmüşlük boşuna değil. Zira siyonistler onyıllardır Filistin halkını katlediyorlar. Baştan beri savaş, yıkım, katliam vb. kirli icraatlar onların ayırmedici özellikleri olmuştur. Geline aşamada ise, bu vahşi yıkım ve katliamları çok daha pervasız, kura ve yasa tanımaz bir acımasızlıkla aralıksız devam ettiriyorlar.

Emperyalist savaş ortamı siyonist katliamların kanıksanmasına yol açıyor

İkinci intifadanın ardından yoğunlaşan İsrail'in devlet terörü, yıkım ve kitlesel katliamları Ortadoğu'da ve dünyanın birçok yerinde yüzbinlerce insanın katıldığı kitlesel protestolarla kınanmıştı. Bu sayede medya tekelleri ile siyonist lobi tarafından yayılan, siyonist katliamları haklı göstermeye dönük demagoji ve yalan kampanyası da etkisiz kalıyordu.

11 Eylül saldırılarının hemen ardından Filistin kent, kasaba, köy ve mülteci kamplarını işgal eden siyonist ordu sınır tanımaz bir yıkım ve katliam hareketi başlattı. Emperyalist savaş kundakçılarının içine girdikleri saldırganlık histerisi, "teröre karşı savaş" söylemleri eşliğinde ortalığı toz duman içinde bıraktı. Kurdun dumanlı havayı sevmesi misali siyonistler de Filistin'de işledikleri suçlara her gün yenilerini eklemeye başladılar.

Afganistan'ın yıkılması, ardından Irak'a saldırmak için ABD emperyalizmi tarafından savaş hazırlıklarının yapılması, her gün verilen demeçlerle dünya halklarının tehdit edilmesi vb. gelişmeler siyonist katilleri büsbütün azdırdı. İşgal hareketleri, yıkımlar, yerleşim alanlarının yerle bir edilmesi, ekinlerin tahribi ve kitlesel katliamlar İsrail devletinin rutin işleri haline geldi. Tüm bu barbarlıklar günü birlik uygulamalar olarak yaşanmaya başladı. İlk dönemlerde kitlesel olarak gündeme gelen tepkiler de zayıfladı. Kısacası Filistin halkının yaşadığı acılar, yıkımlar ve katliamlar geri plana itilmiş, sıradan bir haberin ötesine geçemez duruma düşürülmüştür. Dahası katliamları yapanlar, gerçekleri tersine çevirerek "teröre karşı" mücadele ettiklerini iddia edecek bir fırsat da yakaladılar. Siyonistler aradıkları ortamı bulmuşlardı. Zira onların asıl hedefi Filistin halkını topyekûn olarak sürgün etmek ya da katletmektir.

MOSSAD-Şaron provokasyon peşinde

11 Eylül saldırılarından sonra birilerini terörist ilan etmek için El Kaide ya da Bin Ladin'le bağlantılı olduklarını iddia etmek yeterli olmaya başladı. Bu iddia tutarsa eğer, terörist ilan edilenlere saldırmak meşru, hatta "demokrasiyi savunmak" olarak lanse edilir oldu.

Beyrut kasabı Şaron, Filistin direnişini El Kaide ile, Arafat'ı Bin Ladin'le kıyaslamaya çalışarak, kendince siyonist zulmü meşrulaştırmaya çalışıyor. Ama Şaron'un da siyonistlerin de kirli ve kanlı icraatları bilindiği için bu iddialar doğal olarak her zaman gülünç bulundu. Bunun farkında olan siyonistler, bu sefer MOSSAD eliyle paravan bir El Kaide örgütünü Filistin'deki ajanlarıyla beraber inşa

etmeye kalkıştılar.

Kasap Şaron, "El Kaide militanları Lübnan ve Gazze Şeridi'nde faaliyet yürütüyor, Bin Ladin'in adamları Gazze'de bulunuyor" türünden iddialar ortaya attı. Şaron, MOSSAD'ın kuracağı sahte El Kaide Hücreleri'ni açığa çıkartarak güya Filistin direnişi ile Usame Bin Ladin arasındaki fiili bağlantıyı ortaya koyacaktı. Ancak Filistinliler'in söz konusu "hücreleri" açığa çıkartmaları, MOSSAD ile Şaron hükümetini teşhir etmiş, şimdilik bu kirli oyunu bozmuş oldu.

BM çalışanları da İsrail ordusunun hedefi haline geldi

İsrail ordusu Filistin halkına karşı katliam ve saldırıları aralıksız sürdürürken, bu arada BM çalışanlarını da hedef almaya başladı. Gazze Şeridi'nde yer alan Bureyj mülteci kampındaki katliamda öldürülen 10 Filistinli'den ikisi BM Filistinlilere Yardım Kuruluşu'nun (UNRWA) çalışanlarıdır. Daha önce de UNRWA'da gönüllü olarak çalışan bir İngiliz görevli İsrail askerleri tarafından öldürülmüştü. Böylece bu yıl İsrail'in katlettiği BM çalışanı sayısı 5'e yükseldi.

Haydut başı Bush'un izinden giden Şaron katili, Filistinliler'e insani yardım ulaştırmak için çaba harcayan BM çalışanlarını dahi hedef alarak, siyonist katliamlara doğrudan destek vermeyen çalışmalara karşı tahammülsüzlüğünü gösteriyor. İsrail ordusu, Filistin halkının yaşamını bir nebze olsun kolaylaştırmak amacı taşıyan çalışmalara düşmanca yaklaşımın bariz bir örneğini dünya kamuoyu önünde yeniden sergilemiş oldu. BM'yi hiçe sayan siyonistlerin bu küstahlığı, ABD emperyalizminin Irak'a saldırmak için hiçbir kural ve yasa tanımamasını örnek almanın, ondan destek bulmanın bir sonucudur.

İsrail savaşı bölge ülkelerine yaymak için pusuda bekliyor

Amerikan emperyalizminin Irak saldırısını güncelleştirmesinden bu yana açıklama yapan İsrail devletinin tüm temsilcileri savaşın siyonistler için iyi bir fırsat olacağını yineleyip duruyorlar. Kargaşa ve savaş ortamının sağlayacağı imkanları değerlendirerek savaşı yeni alanlara yaymak, mümkünse işgal etmek gibi kirli emeller şimdiden gündeme getiriliyor.

Bu konuyla ilgili son açıklama İsrail Dışişleri Bakanı Benjamin Netanyahu tarafından yapıldı. Bu azılı siyonist, "ABD'nin yaklaşan operasyonu bizim için bir fırsat olabilir" sözleriyle İsrail yönetimi tarafından dile getirilen yaklaşımı yineledi. Bu fırsatın anlamı, bir yandan Suriye, Lübnan gibi ülkelere saldırmak, diğer yandan Filistin'de siyonistlerle işbirliği yapacak bir yönetimi iş başına geçirmek.

Siyonistler, bir yandan savaşı genişletme planları yaparken, öte yandan tehlike altında olduklarını öne sürerek Almanya'dan yeni silahlar almaya

hazırlanıyorlar. Almanya'yı ziyaret eden İsrail Cumhurbaşkanı Moşe Katzav, İsrail'in teröre karşı korunması bahanesiyle "Fuchs" tipi personel taşıyıcıları almak için Almanya ile pazarlıklar yaptı. Katzav aynı ziyaret kapsamında yaptığı bir açıklama ile İsrail'in Filistin'i işgal etmesini, gerçekleştirdiği yıkım ve katliamları yok sayarak, bütün dünya ülkelerinde "Filistinli teröristlere" karşı yardım isteme yönünde bulundu.

Yine İsrail'in yayılmacı emelleri doğrultusunda MOSSAD tarafından "uluslararası av" başlatılacağı yönünde açıklamalar da yapıldı. Bilindiği gibi İsrail İstihbarat Örgütü katliamlar ve suikastlerle bir arada anılır. Özellikle Filistin direnişi önderlerine karşı bu kirli savaş taktiğini onlarca yıldan beri kullanıyor. İkinci intifada süreciyle Filistin direnişini öndersiz bırakmak amacıyla yaygınlaştırılan yargısız infazlar mahalli önderleri de hedef almaya başladı. MOSSAD emperyalist savaş ortamını fırsat bilerek ve CIA tarafından Yemen'de gerçekleştirilen yargısız infazdan da güç alarak, seri cinayetlerini sınır ötesine taşımaya hazırlanıyor. Gerekçe aynı; hedef seçilen örgütlerin (başta Lübnan'daki Hizbullah olmak üzere) El Kaide ile bağlantıları olduğu ortaya atılacak, dolayısıyla siyonist katliamlar sözde terörist örgütlere karşı girişilmiş operasyonlar olacak. Kuşkusuz ki, bu kontra eylemler anti-emperyalist, anti-siyonist örgüt ve kişilere yönelecek.

Emperyalist savaşa ve siyonist katliamlara karşı mücadele bir bütündür

Siyonizmin ayakta kalarak güçlenebilmesi, emperyalist güçlerin -somutta İngiltere ve ABD'nin- doğrudan destek sağlamaları sayesinde mümkün olmuştur. Bundan dolayı da siyonistler, emperyalist savaş ve saldırganlığı desteklemeyi varoluşlarının temel gerekçelerinden biri olarak görürler. Emperyalistler tarafından girişilen tüm işgalleri, askeri cuntaları, beyaz terörü, kitlesel katliamları vb.'lerini kayıtsız şartsız desteklerler.

Dolayısıyla Amerikan emperyalizmi ile İsrail siyonizmi, Ortadoğu halklarına karşı girişilen saldırganlığın odağında yer almaktadırlar. İsrail ABD'nin tüm saldırılarına tam destek verirken, ABD'de siyonistlerin Filistin halkına reva gördüğü yıkım ve katliamları destekleyip, finanse etmektedir.

Türk sermaye devleti de bu saldırganlarla kurduğu "üçlü mihver"le, halklara karşı işlenen suçların ortağı haline gelmiş bulunmaktadır. Bu emperyalist-gerici kirli ittifakı hedefleyen ortak bir mücadeleyi örmek günümüzün önemli bir sorumluluğudur.

Emperyalist savaş ve Kürdistan

ABD, harıl harıl Irak savaşına hazırlanıyor. Askeri hazırlıkların son aşamaya geldiği söyleniyor. Diplomatik çabalar bütün yoğunluğu ile devam ediyor. Bu bağlamda diğer emperyalist devletlerle varolan çatlaklar verilen tavizler, hegemonya kavgasında vaadedilen sözlerle giderilmeye çalışılıyor. BM Güvenlik Konseyi kararı ile "Silah denetleyicilerinin" Irak'a gitmesi ve Irak'ın elinde bulundurduğu silahlarla ilgili binlerce sayfayı bulan raporunu BM'ye sunması da hazırlıkları son aşamaya vardırılan savaşı durdurmaya yetmeyecektir. Tersine ABD, bunların herbirini yeni bir bahane oluşturmada kullanacaktır. Bütün gelişmeler, yakın gelecekte Irak hegemonya savaşının başlayacağına işaret etmektedir.

Belli bir süre Irak savaşına itiraz eden Rusya ve Fransa yapılan pazarlıklar ve bu pazarlıklar sonucu elde edilen paylar sonucunda bu itirazlarını en alt düzeye indirmiş bulunuyorlar. Almanya'nın durumu da aşağı yukarı bu noktadır. Kuşkusuz aralarındaki çelişkiler Irak petroleri üzerinde denetim ve hegemonya kurma, Ortadoğu'ya daha fazla hakim olma politikalarından kaynaklanıyordu. ABD karşısında bir blok tavrını geliştirme güç ve yetenekleri bu aşamada olmadığı için uzlaşmak, uzlaşırken en fazla payı gözeterek uzlaşmayı esas almak durumunda kaldılar. Savaşarak hegemonya kavgasını yürütme konumunda olmadıkları için uzlaşarak hegemonya savaşını sürdürmeyi zorunlu gördüler. Uzlaşma altında hegemonya kavgasını yürütme, tek kutuplu dünya gerçeğinin temel özelliklerinden biri. Bu noktayı açmak yerine Irak savaşının Kürdistan açısından anlamını, getirip götürüleceklerini kısaca açmaya çalışalım. Esas konumuz da bu.

Yakın bir gelecekte ABD'nin Irak saldırısı başlayacak. Bu kesin. Diğer bir kesin olan nokta da şu. Başta Güney olmak üzere Kuzeyi ve Güneyi ile Kürdistan'ın bu savaşta çok önemli ölçüde etkileneceğidir. Şöyle de denilebilir: Hazırlıkları süren Irak savaşı, bundan sonraki Kürdistan tarihi üzerinde çok önemli bir etkide bulunacaktır. Bu noktada hemen bütün Kürt grupları ve siyasal unsurları hemfikir. Ancak bu Kürt gruplarının eli kulağında olan savaşı değerlendirmeleri, savaş karşısında aldıkları tutum birbirinden son derece farklıdır. Görülen ve yansıyan genel eğilim şöyle özetlenebilir:

ABD'nin Irak'a düzenleyeceği bir askeri sefer, yapacağı bir savaş, özellikle Güney Kürdistan'a yeni açılımlar getirecek, varolan devletleşme düzeyini daha üst bir aşamaya sıçratacak ve genelde Irak'ın "yeniden yapılandırılması programı, Kürtlere büyük avantajlar, büyük olanaklar sağlayacaktır!" Dolayısıyla Saddam rejimini yerle bir edecek, Irak'ı federal bir devlet haline getirecek bir savaş iyidir, Kürtler'in yararına ve hayrınadır!

Devrimci sosyalist bakış açısını bir yana bırakalım ve gerçek anlamda Kürt halkının çıkarlarını ve kazanımlarını bakış açısının odağına oturtan milliyetçi bir bakış açısıyla gelişmelere bakalım ve soralım:

Gerçekten emperyalist bir savaş Kürtler'in temel hak ve kazanımlarına ne tür katkılar getirecek? Böyle bir savaşta Güney Kürdistan, ulaşılan devletleşme düzeyini koruyabilecek mi, yoksa altı boşalmış bir özerk yönetimle mi yetinmek durumunda kalacak? Bu sorular önemli. Doğru yanıtlayabilmek için Irak, Kürdistan ve Ortadoğu üzerinde süren politikalara

bakmamız gerekir. Kürtler için sorun, Saddam rejiminin yıkılıp yıkılmamasında düğümlenmiyor. Gerçekten de savaştan sonra Irak yeniden biçimlendirilirken Kürtler daha geniş bir özerk yönetime ulaşabilirler. Bu mümkün. Zaten mevcut Irak Anayasası'nda Güneye sınırları çok sıkı bir biçimde çizilmiş bir özerklik öngörülüyor, yeniden yapılanmanın bundan geri olmayacağı açıktır. Ancak bu sorunun sadece bir boyudur. Esas boyutu Irak, Kürdistan ve Ortadoğu üzerinde odaklaşan politikaların kendisinde düğümleniyor...

ABD için önemli olan ve politikasının odağında olan tek şey, Irak üzerinden Ortadoğu petroleri, su yolları üzerinde tek başına egemen olmak, Ortadoğu'yu tek başına hegemonyasına almaktır. Bunun da dünyayı rakipsiz ve tek başına bir imparatorluk gibi yönetmenin çok önemli bir ayağı olduğu kesindir. Dünyayı bir imparatorluk gibi tek başına yönetme stratejisinde bölgesel ve yerel müttefiklere ihtiyaç duyduğu ve bunları oluşturmak için çok yönlü bir çaba içinde olduğu bilinen diğer bir gerçekliktir. Bu bağlamda TC'ye bölgesel düzeyde stratejik bir önem verdiği, AB üyeliğini de bu bağlamda desteklediği, bunu dünya hegemonyasının yerel, bölgesel köprü başlarını oluşturma ve geliştirme stratejisinin bir parçası olarak algıladığı biliniyor. Dolayısıyla Ortadoğu, Irak ve Kürdistan politikasında ABD'nin TC'nin kimi duyarlılıklarını gözeterek onu en üst düzeyde kullanmaya çalışacağı kesindir. Irak üzerinde bir işgal yönetimi kurarken ve Irak'ı yeniden biçimlendirirken TC'nin temelde itiraz edeceği ve kendisi için yaşamsal saydığı noktaları gözardı etmeyeceği açıktır.

Kaldı ki, gelinen noktada Irak savaşı, bunun stratejik planlamasında TC'ye düşen rol, bu planlamada TC'nin katılım düzeyi, Irak'ın yeniden biçimlendirilmesi konularında ABD ile TC arasında belli bir anlaşmanın yapıldığı ve bunun ayrıntılarının bile şekillendirildiği karşılıklı yapılan son gezilerden sonra basına da yansıtıldı. ABD Savunma Bakan yardımcısı, TC'nin Irak savaşına en üst düzeyde ve etkin bir biçimde katılacağını, askeri üslerin modernize edileceğini ve katkılarının diğer müttefiklerinin katkılarının üstünde olacağını açıkladı.

TC Genelkurmay'ı da kendi stratejisinin ana çizgilerini basına yansıttı. Buna göre, Türkiye'nin

sorunların barışçı yöntemlerle çözülmesinden yana olduğunu hatırlatan demagojik laftan sonra şu noktaların altı çizildi. Türkiye bu savaşta etkin bir politika izleyecektir. Kesinlikle bir Kürt devletinin ortaya çıkmasına izin vermeyecek, sınıra askeri güç ve malzeme konumlandırılacak ve savaş anında ise gelebilecek tehlikeler sınırın ötesinde karşılanacak ve orada denetlenecektir. Basına yansıtılan bu sözlerin anlamı açıktır. Irak savaşında TC, Güney Kürdistan'ı işgal edecek, bu işgali süreklileştirecek ve bunu Irak'ın yeniden şekillendirilmesi planında daha etkin söz ve karar sahibi olmada etkili bir politik ve askeri koz olarak kullanacaktır. Bu işgal sürecinde Güney'de uluslaşma, devletleşme ve toplumsal kurumlaşma düzeyinde yaratılan değerleri ve kazanımları tasfiye etmek için herşeyi yapacağı da kesindir. Ortada belki bir kabuk bırakacaktır, ama bu, Filistin'de bırakılan kabuğun ötesinde bir anlam ifade etmeyecektir. İsrail şimdi Filistin'de ne yapıyor? Bu, TC ve ABD için önemli bir deneyimdir. Bu deneyimden sonuna kadar yararlanacaklardır. Burada daha derin tahliller yapmaya gerek yoktur. Soru ve sorun şudur, bir savaşın Kürtler'e çok şey getireceğini düşünen siyasal grup ve "şahsiyetler" bunun üzerinde birazcık düşünmelidirler:

İşgal altında, içi boşaltılmış, alt yapısı tasfiye edilmiş bir özerklik veya federe devlet oluşumunun ne anlamı olacak? ABD'nin genel Irak planında, Irak'ın yeniden önemli bir güç ve ağırlık olmasını önlemek amacıyla merkezîyetçi bir devlet yerine, bölgelere dayalı bir federasyon öngörülüyor. Bu noktada Güney Kürdistan'ın geniş bir özerkliğe sahip federe devlet olabileceği de varsayılıyor. Ancak öte yandan TC'nin Güneyi işgali ve Irak'ın resmi açıklamalara göre en az bir yıl bir Amerikalı generalin başında bulunduğu bir işgal yönetiminde olacağı düşünüldüğünde, Güney Kürdistan'ı yeni zorlu bir sürecin beklediği de açıktır.

Kuzey de bir savaş alanı olacaktır. Bu, daha fazla yıkım, daha fazla yoksullaşma, göç ve yurtsuzlaşma anlamına gelir.

Öte yandan böyle bir savaşın KADEK'in kaderini de büyük ölçüde etkileyeceğini, hatta belirleyeceğini geçerken sadece not etmekle yetinelim.

Bütün bu gelişmeleri alt alta topladığımızda milliyetçi bir bakış açısına göre bile emperyalist bir savaşın Kürtler'in aleyhine olduğu açıktır. Kaldı ki ABD'nin dünya ve bölge stratejisinin bütün halklar açısından ne anlama geldiği, geçmişte Vietnam'da, Latin Amerika'da, bugün Filistin'de besbellidir. Bu dünya ve bölge stratejisinin halkların özgürlük, bağımsızlık ve toplumsal kurutuluş özelemleri ve mücadeleleri açısından nasıl büyük bir handicap olduğunu genişçe açmamıza gerek var mı?

Kısacası Güneyi ve Kuzeyi ile Kürdistan'ı zorlu günler bekliyor. Savaş sürecinde kimi boşluklar, fırsatlar, olanaklar ortaya çıkabilir. Bunlar da mümkün. Ama egemen olan yan zorluklar, tehlikeler ve imha-tasfiye planlarıdır. Bunları bugünden görmeden sıradan bir yurtsever olmak, hele tutarlı bir yurtsever olmak mümkün değildir.

Kuzeydeki devrimci yurtsever güçler açısından temel sorun, halkımızın politikasız, doğrultusuz olması; buna karşılık, İmralı çizgisi doğrultusunda çok yönlü bir tasfiyeye götürülmesi gerçekliği karşısında bir seçenek olamamalarıdır. Görev de bu soruna çözüm getirmektir.

PKK-Devrimci Çizgi Savaşçıları

Yıllık Bağış Kampanyası'na katılalım; güç ve omuz verelim, katkı sunalım!..

Sınıfı, Parti'yi ve Devrimi destekleyelim!

Dünyada ve Türkiye'de, emekçilerin ve tüm ezilenlerin bugünü ve geleceğini yakından ilgilendiren önemli gelişmelerin yaşandığı bir tarihi dönemden geçiyoruz.

Amerikan emperyalizminin pervasızlığı günden güne artarak sürüyor. Dünya jandarmalığında rakipsiz konumunu korumak ve güçlendirmek; tüm sistem karşıtı güçleri etkisizleştirmek; başta petrol olmak üzere stratejik önemdeki doğal kaynaklara daha geniş ölçekte el koymak için gündeme getirdiği savaşlar serisinin bugün bir yenisi gündemde.

Bu yeni savaş bizim çok yakınımızda, hemen kapımızda. ABD, komşumuz Irak'a el koymak için Türkiye topraklarını bir savaş üssü olarak kullanmaya hazırlanıyor. Bununla da yetinmeyip Türk ordusunu kendi çıkarları için savaşa sürmek istiyor. Gelişmeler bunun böyle olacağını, ipleri tümüyle Amerika'nın elinde olan Türk burjuvazisinin ve devletin emekçi çocuklarını Amerika hesabına savaşa süreceğini gösteriyor.

Bu arada ekonomisi ve maliyesi iflas halindeki Türkiye'de kriz tüm şiddetiyle sürüyor. İşçi sınıfı ve emekçiler yaşam ve çalışma koşulları bakımından günden güne ağırlaşan bir perişanlık içinde. İşbirlikçi Türk burjuvazisi krizi aşmak adına yıllardır İMF reçeteleri uyguluyor; bu ise işsizliğe, yoksulluğa, sosyal haklardan yoksunluğa yeni boyutlar ekliyor.

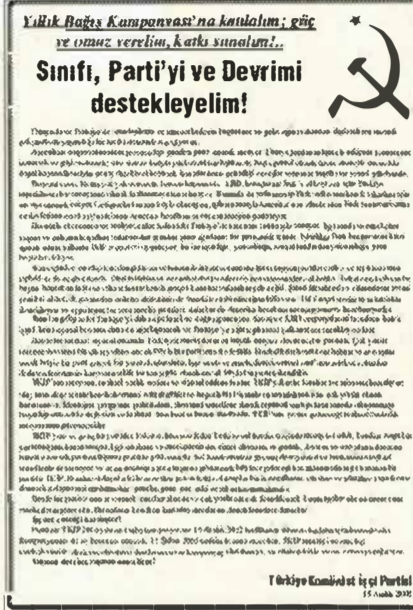
Son seçimler, emekçilerin bu gidişata ve bunun dolaysız sorumluluğunu taşıyan partilere öfke ve tepkisini tüm çıplaklığı ile açığa çıkardı. Dünün hükümet ve muhalefet partileri siyaset sahnesinden silindiler. Fakat emekçilerin bu büyük hoşnutsuzluğu ve öfkesi henüz kendi gerçek kanalını bulabilmiş de değil. Şimdilik sahneden silinenlerin yerini yenileri aldı. Çok geçmeden onların akibetinin de öncelikler gibi olacağını biliyoruz. İMF reçetelerini aynı katılıkla

destekleyen ve uygulayan bu yeni meclis partileri, daha bir de Amerika hesabına savaşa girmeye hazırlanıyorlar.

Tüm bu gelişmeler Türkiye'yi daha ağır krizlere doğru götürüyor. Savaş ve ABD emperyalizmi hesabına Irak'ı işgal, krizi siyasal boyutta daha da ağırlaştıracak ve Türkiye'ye ağır toplumsal çalkantılara sürükleyecektir.

Böyle bir tarihsel-siyasal ortamda Türkiyeli emekçilerin en büyük ihtiyacı devrimci bir partidir. Çok yönlü krizden devrimci bir çıkış yolunu ancak böyle bir parti temsil edebilir. Emekçilerin hoşnutsuzluğuna ve arayışına ancak böyle bir parti gerçek bir yanıt oluşturabilir. İşçi sınıfı ve emekçileri devrimci sınıf mücadelesi yolundan ilerleterek sistemin karşısına etkili bir karşı güç olarak ancak böyle bir parti çıkarabilir.

TKİP'nin misyonu, tarihsel varlık nedeni ve siyasal iddiası budur. TKİP yıllardır kendini bu misyona hazırlıyor; olayların akışı içinde kendi devrimci rolünü etkili ve başarılı bir biçimde oynayabilmek için çok yönlü olarak hazırlanıyor. İdeolojisi, programı, politikaları, devrimci temellere

dayalı örgütsel varlığı, kısa sürede oluşturmayı başardığı mücadele değerleri ve kültürü- tüm bunlar bunun ifadesidir, TKİP'nin yerine getireceği tarihsel önderlik misyonunun güvencesidir.

TKİP yeni ve genç bir partidir. Fakat o daha şimdiden Türkiye sol hareketi içinde tümüyle farklı, kendine özgü bir yer tuttuğunu kanıtlamıştır. İşçi sınıfının ve emekçilerin devrimci davasını, özgürlük, devrim ve sosyalizm davasını temsil eden tek parti olduğunu pratikte göstermiştir. Sol hareketimizin geçmiş deneyimini ve birikimini eleştirel temellerde özümseyen ve aşan, geçmişte aşma başarısı göstererek böylece geleceği kucaklama olanağı kazanan bir partidir TKİP. Bundan dolayıdır ki hemen tüm geleneksel sol gruplar bir iç zayıflama, çürüme ve çözülme yaşarken o dinamik gelişmesini sürdürmekte, günden güne güç, etki ve itibar kazanmaktadır.

Böyle bir partiye omuz vermek, onu her alanda ve çok yönlü olarak desteklemek, başta işçiler olmak üzere tüm emekçilerin görevidir. Bu onların kendi öz kurtuluş davalarını desteklemeleri demektir.

İşçiler, emekçi kardeşler!

Partimiz TKİP 2003 yılının bağış kampanyasını 15 Aralık 2002 tarihinden itibaren başlatmış bulunmaktadır. Kampanyamız iki ay boyunca sürecektir, 15 Şubat 2003 tarihinde sona erecektir. TKİP tüm işçi ve emekçi kardeşlerimizi, ilerici ve devrimci dostlarımızı bu kampanyaya katılmaya, en etkin şekilde omuz vermeye çağırıyor.

Yaşasın devrim, yaşasın sosyalizm!

Türkiye Komünist İşçi Partisi

15 Aralık 2002

Hüseyingazi İşçi Kültür Evi açılıyor!..

Onlar ki toprakta karınca,
suda balık,
havada kuş kadar
çokturlar;
korkak,
cesur,
cahil,
hakim
ve çocukturlar
ve kahreden
ve yaratan ki onlardır,
destanımızda yalnız onların maceraları vardır.

Nazım Hikmet

Onların destanını yazma mücadelesi yeni mevziler kazanarak ilerliyor. Hüseyingazi İşçi Kültür Evi açılıyor.

Hergün etimizde ve beynimizde duyumsayarak yaşadığımız bu ücretli kölelik düzeni, bize sadece yokuş ve sefaleti değil, yozluğu ve cehaleti de dayatıyor. Bizler, patronların kâr hırsı için bütün gün çalışıp bir lokma ekmeği zor bulan emekçiler, birbirimizden koparılıyor, birbirimize düşman ediyoruz. Vaktimizi kahvehanelere, meyhanelere, bilardo salonlarına sıkıştırarak geçiriyoruz, televizyon ekranlarında bizlerin eğmeğini sömürerek yaşayan burjuvaların şaklabanlıklarını seyretmek zorunda bırakılıyor... Bunların hepsi sömürü üzerine kurulu, kokuşmuş düzenleri yıkılmasını üyedir.

Hergün meğiyle dünyayı yeniden yaratan bizler biliyoruz ki; biraraya geldiğimizde, birlik olduğumuzda gerçekten güç olacağız, bize dayatılan yozluğu ve cehaleti kendi olanaklarımızı

seferber ederek kıracağız, çünkü özgür ve sömürsüz bir dünyayı yaratacak olan böyle bir dünyanın gerçek sahibi bizleriz...

İşçiler, emekçiler;

Yaşadığımız sorunları paylaşmak, sınıf dayanışmasını yükseltmek için biraraya gelmeliyiz. Hüseyingazi İşçi Kültür Evi, çalışma yaşamının ve işçi sınıfının güncel, tarihsel sorunlarının tartışılacağı bir yer olacaktır.

İşsizler;

İşsizlik bizim için sadece açlık anlamına gelmiyor aynı zamanda manevi bir yıpranma ve çürüme de yaşıyoruz. Kültür ve sanat üretimi içinde bu yıpranmayı bir parça aşabiliriz. Hüseyingazi İşçi Kültür Evi, işsizliğin bu yoğun manevi ve zihinsel etkisinin kırılmasına yardımcı olacaktır.

Gençler;

Bizden çalınan eğitim olanaklarını bugün için kendimiz yaratmak zorunda kalıyoruz. Hüseyingazi İşçi Kültür Evi, hem okul derslerine yardımcı olacak, hem de müzik, tiyatro, halkoyunları gibi alanlarda açacağı kurslarla sosyal-kültürel gelişimimize katkı yapacak.

Emekçi kadınlar;

Yaşadığımız çifte baskı ve sömürünün yanı sıra eve hapsediliyoruz. Hüseyingazi İşçi Kültür Evi üretimlerimizi paylaşacağımız, sorunlarımızı çözümü bulacağımız bir kurum olacaktır.

Aydınlar;

Kültür ve sanat alanındaki üretimlerimizi bunlardan yoksun bırakılan emekçi semtlerine götürmeliyiz. Hüseyingazi İşçi Kültür Evi, bizlere

bu olanağı sunacaktır.

İşte bu amaçlarla kurulan İşçi Kültür Evleri burjuvazinin yoz, bireyci, yabancılaştırıcı kültürüne karşı işçi sınıfı kültürünün kolektif bir biçimde yaratılması için mücadele ediyor.

Hüseyingazi İşçi Kültür Evi bu mücadeleye bir meşale yakarak katılıyor.

Hüseyingazi'nin emekçi halkını ve tüm dostları açılış şenliğimize bekliyoruz..

En bilgin aynalara

en renkli şekilleri aksettiren onlardır.
Asırda onlar yendi, onlar yenildi.
çok söz edildi onlara dair
ve onlar için:

zincirlerinden başka kaybedecek şeyleri
yoktur,
denildi.

Nazım Hikmet

Açılış Şenliği

Tarih : 15 Kasım 2002

Saat : 14:00

Adres: Ekin Mah. Gevaş Cad. No: 4 Hüseyingazi (Eski yolağzı)

Program:

Ozan Kenan Şahbudak

Ozan Hüsnü İyidoğan

Şair Mehmet Özer

Grup YÖN

Mamak İşçi Kültür Evi Tiyatro Topluluğu

Ford'un kirli savaşta rolü

Larry Rohter

1976 Nisan'ında bir sabah, bir düzineden fazla silahlı adam fabrikaya girip ona doğru yöneldiğinde Pedro Troiani, Ford Motor fabrikasında işinin başındaydı. Fabrikanın içinden yürütülerek şirket arabasına bindirilip, şirketin futbol sahasında kurduğu gözaltı merkezine götürüldüğünü anlatıyor. İple bağlandığını, dövüldüğünü ve fabrika alanında sekiz saat boyunca tutulduğunu... O zamanlar işçi lideri olan Troiani, kendisinin ve diğer dört Ford çalışanının, ülkeyi 1976'dan 1983'e kadar yöneten cuntalara muhalif olarak açılan gizli gözaltı kampına götürüldüklerini anlatıyor.

Tutuklama merkezleri

Ford sözcülerinden Rolo Ceretti, Troiani'nin iddialarına "ne karşı çıkabileceğini, ne de iddiaları kabul edebileceğini", çünkü olayların 26 yıl önce meydana geldiğini ve o zamanlar şirkette çalışan birçok işçinin artık burada bulunmadığını söylüyor. Sözcü, "Fabrika alanımızda bir gözaltı merkezinden bahsetmek çok doğru değil" diyor ve ekliyor: "Çok acı ve üzücü zamanlardı; kimse olanları savunamaz. Ama hükümet düzeyinde yapılanların sorumluluğunu fabrikamıza yüklemek bana biraz saçma geliyor."

Ancak federal savcı, Troiani'nin söylediklerini de göz önüne alarak, Arjantin Ford hakkında suç duyurusunda bulundu ve şirketin cunta yönetimi sırasında nasıl idare edildiğinin araştırılmasını istedi. Savcı, Ford'u ve eski yönetimini "Troiani ve diğer onlarca işçiyi yasadışı yollarla gözaltına almak ya da gözaltına alınmalarına yardım etmekle" suçladı.

İşçi infazları

Bir röportajda Troiani, "Hapishane berbat bir yerdi, çünkü insanlar sürekli yok oluyordu ve infaz edilecek bir sonraki kişinin siz olup olmadığını bilmiyordunuz. Uzun süre geçti; fakat gerçek şu ki Ford kendi işçilerinin kaçırılması için tezgah kurdu ve bence bundan sorumlulular" diyor. Defalarca dövüldüğünü, işkence gördüğünü, yiyeceksiz ve uykusuz bırakıldığını anlatıyor.

Bu dava, halen DaimlerChrysler adı ile faaliyet yürüten Alman Mercedes-Benz'e açılan davaların devamı niteliğinde. 1976'dan 1977'ye kadar, başkent Buenos Aires'in kenar mahallelerinde bulunan fabrika alanında 16 işçi kaçırıldı ve ikisi dışında hepsi öldürüldü.

Mercedes-Benz hakkında söylenenler, Alman gazeteci Gabriele Weber'in çalışmalarıyla son dört yılda gündeme geldi. Weber, konu hakkında araştırmalarını "Mercedes-Benz'in Yokoluşu" adlı bir kitapta topladı. Ancak araştırmalar Arjantin'de bu derece etkili olmadı; çünkü birçok Arjantinli, ülkenin ekonomik çöküşüne odaklanmış durumda ve tarihlerinin acı dolu sayfalarını henüz açmak istemiyorlar.

Sendika liderleri hedefte

Arjantin DaimlerChrysler ise, araştırma hakkında yorum yapmayı reddetti. Ancak şirketin Almanya merkezinin sözcüsü Ursula Mertzig, "hiçbir yanlış uygulamanın yapılmadığı" konusunda emin olduklarını söylüyor. Mertzig, "14 işçinin kayıp olması üzücü bir olay. Şirketimizin bu konuyla ilgisi olduğuna dair bir kanıt yok" diye konuşuyor.

1980'de hükümete bağlı çalışan Kaybolan İşçileri Araştırma Komisyonu; Ford, Mercedes-Benz ve aralarında tersane, demir-çelik ve ilaç fabrikalarının bulunduğu birçok fabrikada adam kaçırma eylemlerinin gerçekleştirildiğini ortaya çıkardı. Hesaplamalara göre, cunta döneminde kaybolan kişilerin (sayıları 15 bin ile 30 bin arasında gösteriliyor) yarısı işçiler ve sendika liderleri.

Cuntaya patron desteği

Ford aleyhine açılan davalarla ilgilenen Savcı Félicx Crous, otomobil şirketlerinin sadece orduyla işbirliği yapmadığını, ayrıca cuntanın işçileri ve sendika liderlerini hedef haline getirmesinden kâr elde ettiğini de ortaya koydu. Savcı, her şirketin orduyu desteklediğini söylüyor. Mercedes-Benz ordu için kamyonlar üretirken; Ford, ölüm mangaları tarafından binlerce insanın kaçırılmasında kullanılan yeşil-gri

Falcon'ları yaptı.

Michigan'da bulunan Ford merkezinin Uluslararası Halkla İlişkiler Müdürü Ken Zino, "Bizim durumumuz, Mercedes-Benz'inkine benzemiyor. Suçlamalardan haberdardık ama hiçbir şey görmedik. Uygun bir zamanda cevap vereceğiz" diyerek, yorum yapmayı reddediyor.

İşkence edip kovdular

Ford ve Mercedes-Benz, Mart 1976 askeri darbesinden önceki dönemde Montonero gerilla hareketi tarafından hedef alınıyordu. Bir Mercedes-Benz yöneticisi kaçırılmış ve fidye karşılığı serbest bırakılmıştı. Ford, iki yöneticinin öldürülmesinden ve diğerlerinin yaralanmasından sonra, ülkedeki ABD'li çalışanlarını geri çekmişti.

Arjantin Ford'un sözcüsü Ceretti, bu tehditlerin Ford'u "bir dizi askeri önlem almaya yönlendirdiğini"

söylüyor, ancak bu önlemlerin gözaltı merkezleri kurmak olmadığını öne sürüyor.

Troiani'nin eşinin aktardığına göre, kocasının kaçırılmasından sonra evine, "eşinin işe dönmemesi halinde kovulacağı" uyarısında bulunan bir telgraf geldi. Bu telgrafa yanıt, "Yönetim eşimin fabrikada gözaltında tutulduğunu gayet iyi biliyor" şeklinde oldu.

Troiani, yöneticilerin kendisine işini aksatan bir eleman muamelesi yaptığını ve daha sonra resmen işten atıldığını söylüyor. Bir yıl boyunca üç farklı hapishanede tutulan Troiani, ilerleyen aylarda, hasta çocuğuna bakması için serbest bırakılmış.

Eski sendikacı, şu anda bir otomobil dükkanı işletiyor. Mahkeme, Troiani'nin tutuklu kaldığı dönemde alması gereken ödenmemiş maaşlarını alma talebini, zaman aşımı gerekçesiyle reddetti.

(New York Times)

İki ucu bloklu yol

Ergin Yıldızoğlu

Türkiye hem Avrupa Birliği'nin üyesi olmak istiyor hem de ABD'nin dünyanın "petrol kaynaklarına yönelik" operasyonunda köşe taşı olmayı kabul ediyor. Avrupa'nın stratejik amacı gelecek 10-15 yıl içinde bir süper güç olmak. ABD'nin aynı döneme ilişkin amacı, yeni bir süper gücün yükselmesini engellemek. Türkiye, ortasında durduğu yolun iki ucunun da hegemonik blok projeleriyle tıkalı olduğunun farkında değil. Üstelik, 10-15 yılı bir kenara bırakıp, Irak'ta Rejim Değişikliği projesine bakarsak, Türkiye'nin tutumunun, üyesi olmak istediği Avrupa'nın uzun dönemli projelerine ne kadar ters düştüğünü hemen görürüz. Türkiye, adeta binmek istediği dalı daha binerken kesmeye çalışan birine benziyor!

ABD projesinden emin...

ABD uzun dönemli projelerinin gereği bölgede, adeta Sykes-Picot (1916) Anlaşması'nı anımsatan bir yeniden yapılanmanın gereğine, bunu gerçekleştirebileceğine inanıyor. İşe de bölgenin jeopolitik olarak en starejik coğrafyasında yer alan Irak'tan başlıyor. Böylece hem Suriye, İran ve Suudi Arabistan'ın ortasında kocaman bir toprak parçasına yerleşmiş hem de dünyanın ikinci büyük petrol rezervine el koymuş olacak. Bu noktadan sonra da ABD açısından, artık Suudi Arabistan, Suriye ve İran rejimlerine, petrol fiyatlarını da kullanarak müdahale etmek, 1970'lerden beri başının belası OPEC'i yıkmak çok daha erişilebilir bir hedef haline geliyor. Bu süreç aynı zamanda İsrail'in bölgedeki güvenliğini de sağlamış olacak.

Eğer ABD'nin bu projesi gerçekleşecek olursa bölgede birçok sınır yeniden çizilecek. Irak savaşı yeni devletlerin doğmasına yol açacak bir "big bang" olacak. Ancak, Türkiye de dahil, bölgedeki ülkeler son resmin neye benzeyeceğini bilemiyorlar. Yine de, geçenlerde, bugüne kadar kimsenin konuşmadığı bir konunun, Suriye'deki 1.7 milyon Kürt nüfusun büyük çoğunluğunun yasal haklarının, vatandaşlık kimliklerinin olmamasının, ama yaşadıkları Dicle-Fırat arası verimli bölgenin Suriye'nin tahıl üretiminin yarısını pamuk ihracatının önemli bir kısmını üretiyor olmasının, buradaki petrol ve gaz yataklarının gündeme getirilmesi anlamlıydı (*The Times*, 26/11/02).

ABD bu büyük altüst oluş olasılığına hazır, bölgede en büyük manivelaya sahip oyuncu olarak orada oluşacak tüm kargaşa içinde manzarayı kendi istediği yönde biçimlendireceğinden emin. Öylesine hazır ki, *Los Angeles Times*'ta yayımlanan bir araştırmacının aktardığına göre (8/12/02) bu savaşta, daha önce hiçbir yerde kullanılmamış "kurgu bilim" silahlarını devreye sokmaya hazır. Düşmanın elektronik araçlarını felç

eden "doğrudan enerji" silahı, düşman personelinin derisinde çok yoğun acı verici etki yaratan "mikro dalga" silahı, kimyasal ve biyolojik silahların sığınaklarını delebilecek 4000 titanyum çubuğu içeren, uzaktan kumandalı parça tesirli bomba, suyla söndürülemeyecek kadar yoğun yangınlar çıkaran bir başka bomba, nihayet biyolojik-kimyasal silahları radyasyonla yok etmeyi amaçlayan (besbelli ki nükleer) bir bomba, bu savaşta kullanılmayı bekliyor. Tabii daha önce aktardığımız, özellikle Saddam için geliştirilerek geçen sene hizmete sokulan, sığınak delici düşük yoğunluklu nükleer bomba da var.

Avrupa zararlı çıkacak

Avrupa'nın bir süper olma projesini gerçekleştirebilmesi için uzun bir yol kat etmesi, bu yol boyunca da askeri olmasa bile kesinlikle diplomatik ve ekonomik alanlarda ABD ile sürekli bir sürtüşme içinde olması gerekiyor. Bir Stratfor raporunun işaret ettiği gibi, Avrupa bu uzun soluklu stratejik rekabette, Avrupa Birliği'ni, ekonomisini, Euro'nun gücünü, gelişmekte olan ülkeler üzerindeki siyasi etkisini silah olarak kullanacak. ABD ile yabancı piyasalar üzerinde rekabet edecek, Washington'un askeri girişimlerini engellemeye çalışacak. Avrupa'nın Irak savaşına karşı çıkışını ve Ortadoğu'daki diplomatik girişimlerini hep bu bağlamda değerlendirmek gerekiyor (4/12).

ABD'nin Irak projesiyle, planladığı yeniden yapılanma başarılı olursa, Avrupa, Ortadoğu'da, Irak petrollerine ulaşması zorlaşacağı (hatta engelleneceği) için ekonomik, ABD'yi durduramadığı için de siyasi diplomatik çok önemli mevziler kaybedecek. ABD bölgeye yerleşmeye başlayınca, gücünden çekinen bölge ülkeleri Avrupa'dan uzaklaşıp ABD'ye yakınlaşmayı çıkarlarına daha uygun bulacaklar. Buna karşılık eğer radikal İslamın terörist tepkisi tırmanmaya devam ederse, Avrupa, adeta yumuşak bir hedef olarak bunun etkilerinden kendini koruyamayacak.

Avrupa açısından Irak savaşının engellenmesi büyük öneme sahip. Türkiye'nin ABD karşısındaki teslimiyetçi tavrıyla, Avrupa'nın projesine hiç de olumlu bir katkı değil. Diğer bir deyişle Türkiye, bu Irak savaşındaki tutumuyla, katılmak istediği siyasi ekonomik blokun (Avrupa Birliği'nin) uzun dönemli çıkarına balta vuruyor. Ya Türkiye'nin liderliği ne yaptığını bilmiyor, ya tümüyle ABD güdümünde ya da Avrupa Birliği umudunu, artık kendi halkına sunmadığı "murlu ufuklar", fantezisinin yerine ikame edecek bir "yem borusu" olarak kullanıyor. Bu garip tutum daha ne kadar sürdürülebilir?

(Cumhuriyet, 11 Aralık 2002)

Örgütlenelim, mücadele edelim!

Merhaba,

Ben bir dokuma işçisiyim. Yaklaşık olarak üç yıldır aynı fabrikada çalışıyorum. Şartlar çok ağır, ücretlerimiz düşük. Buna bir de işçileri sindirme politikaları eklendiği zaman şartlar hiç çekilmiyor. Biliyorum ki ülkemizdeki tüm işçi-emekçiler aynı ezikliği yaşıyorlar. Bizleri sahte iş güvencesi yasası ile aldatıyorlar. Oysa daha yasa yürürlüğe girmeden saldırılar olanca azgınlığı ile başladı.

Bir seçim sürecini daha bitirdik. Yine bir IMF güdümlü parti ile sözde onun muhalefeti bizleri türlü yalanlarla avutup açlığa ve sefaletle daha çok iteklemek için başa geldiler. Şundan son derece emin ki, vaadettikleri gibi işsizliğe çare aramak yerine emperyalist güçlerle birlikte emekçi halkları sövmeye ve sindirmeye devam edecekler. Ve geçmiş dönemlerde yaşadığımız olayların benzerlerini ya da daha da beterlerini yaşayacağız.

Oysa üreten ve çarkı döndürenler bizleriz. Örgütlülüğümüzü çoğaltmalıyız. Düzenin uzlaşmacı satılmış sendika ağalarına uymaya mecbur değiliz. Aslında bizler öncü işçiler olarak düzenin sahtekarlıklarını ortaya çıkarabiliriz.

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Bossa'dan bir işçi/Adana

Gün gelecek sizi yeneceğiz!

Belki herkes için sıradan bir sabahtı... İşçiler servislerine yetişmek için acele ediyorlar, emekçiler işlerine, öğrenciler okullarına... Ama o sabahı farklı karşılayan iki ayrı insan vardı. Biri sabaha kadar işkence görmüş bir devrimci. Gördüğü ağır işkencelerden sonra yarı baygın bir şekilde hücrelerine atılmıştı. Başını yastığa koydu ve sabahı dirençle karşılamının onuruyla ve daha sonra başlayacak olan işkenceye hazırlıklı olmak için gözlerini kapadı ve uyudu...

Ötekiyse gözlerinde kinle etrafına bakınarak evinin yolunu tuttu. Eve geldiğinde, doğruca banyoya gitti ve ellerini yıkamaya başladı. Ellerine baktığında her yer kan içindeydi. Elini yıkıyor yıkıyor, ama kan izleri temizlenmiyordu. Delicesine aynaya bakıyor, aynada işkencedeki o yüz karşısına çıkıyordu. Hırsla çıkıp kahvaltı masasına oturdu. Ekmeği böldü, ekmeğinden kan damladı. Çayında da kan vardı. Her yer kan... Eşi gelince "günaydın" dedi. Oysa aynı ağız dün gece "Konuş! Yoksa seni öldürürüm!" diyordu. Çocuğuna baktı, başını okşadı. Oysa aynı eller dün gece bedenlere elektrik vermişti.

Ayağı kalktı, etrafına baktı. Evin her yerinde işkence ettiklerinin yüzü, işkencede

ölenlerin yüzü. Korkuyla gözlerini kapattı ve bağırma başladı "Ben bir şey yapmadım". Yüzler cevap verdi "Sen ve senin gibiler işkenceciniz, insanlık suçu işliyorsunuz. Ve bunun cezasını da çekeceksiniz!". "Sizler bu devleti yıkmak istiyorsunuz." "Evet doğru. Bu düzeni değiştirip insanların eşit olduğu, sömürülmediği bir düzen istiyoruz." "Ama sizler yalnızsınız, bir avuç insansınız. Bizler sizlerden çokuz ve daha güçlüyüz!" "Yanıyorsun! Bizler milyonlarcayız.

Milyonlarca işçi ve emekçinin sesiyiz. Gün gelecek hepimiz bir olup sizleri yeneceğiz!"

Korkuyla uzaklaşmak için kapıya yöneldi. Birden kapı büyük bir gürültüyle açıldı. İçeri bir sürü insan girdi. Korkuyla sordu "Sizler de kimsiniz?" "Biz milyonlarca işçi ve emekçiyiz. Sizler, bizleri öncülerimizden ayırmaya çalışsanız da, onları katletseniz de biz onlara sahip çıkıyoruz. Bizler biliyoruz ki, kurtuluşumuz hep beraber ve o yüzden sen ve senin gibilere verilecek tek cevabımız var 'Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!'"

Adam milyonların içinde kayboldu. İşçiler devrimcilerle birleşip o güzel günlerin adını haykırdı; "Yaşasın devrim ve sosyalizm!"

Bir okur/İzmir

Kapitalizm her zaman savaş üretir

11 Eylül saldırısının ardından emperyalizmin dünya halklarına açtığı savaş yoksul insanların katledilmesi ve yoksul ülkelerin sömürgeleştirilmesinden başka bir şey değildir. Hedef olarak gösterilen islami terör ise sadece bir kılıfıdır.

Son on yıla baktığımızda, Asya'da, Rusya'da, Latin Amerika'da, Türkiye'de yaşanan kriz tüm kapitalist devletleri etkisi altına almıştır. Kapitalizm dünya ölçüsünde ekonomik bir darboğaza girmiştir ve bundan bir türlü kurtulamamaktadır.

İşte bundan dolayıdır ki, "terörizm" yaftası altında genel bir mutabakat sağlansa da, çok geçmeden bu süreç bir it dalaşına dönüşecektir. Yeni bir pazar kavgası ve rekabet bu maskelerin düşmesini sağlayacaktır. Geçmişte Sovyetler Birliği'ne karşı kullanılan ve beslenen "islami terör", bugün emperyalizm için hem ayak bağı hem de yeni pazarların kazanılması için bulunmaz bir fırsattır. Emperyalistler bu fırsatı Afganistan'a girerek ve daha birçok bölgeye gireceğini beyan ederek göstermiştir. "Artık gerçekten de geriye dönüş yoktur!", "hiçbir şey

eskisi gibi olmayacaktır", "medeniyetler çatışması" vb. söylemler bu son hamlenin hedeflerini ve kapsamını anlatmaktadır.

Emperyalist dünyanın lideri ABD, ekonomisindeki daralmanın bir sonucu olarak, dünya ölçüsünde tam egemenliğini tesis etmek istemekte, bu da onu daha da saldırganlaştırmaktadır. Emperyalist ülkeler arasındaki çelişkiler giderek derinleşmektedir. Emperyalistler arası it dalaşı kapitalist sistem varoldukça sürecek, savaşlara yolaçacaktır.

Koşullar belli, açmazlar belli; emekçiler için önemli olan nereye, nasıl ve hangi güçlerle yüklenileceğidir.

SY Kızıl Bayrak okuru bir işçi/İzmir

Yürüdük yine

Aşıp geldik
gecekondu sokaklarının
o gürültülü ve coşkulu havasını
Yetmedi bize
yarının beklenmedik sürprizlerini
karşılamaya
Bize seni gerek seni
o muazzam coşkunla
proletarya...

Amansızdır yaşam
ama bir gece gibi sessiz
bir akarsu gibi umut verici
Herkes yaşar,
önemli olan
yaşamın ritmini tutturmaktır.
Oysa aldatır yarınlar seni
Sessizliğin dibinde
unutma gerçeği gör
sessizliği boz
boz ki yarınlar bir akarsu gibi umut versin
dostluklar boy versin kurumuş topraklarda...

Bir okur/İzmir

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydınlar Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı : .....
Soyadı : .....
Adresi : .....
Tel : .....

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

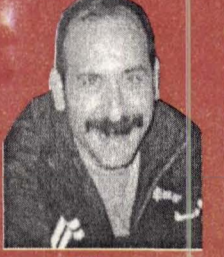

19 Aralık 2000

**Faşist sermaye iktidarının zindanlarda gerçekleştirdiği
katliamı unutmadık, unutturmayacağız!**

Devrimci irade teslim alınamaz!

Biz kazanacağız!..

**Alnımızda dalgalanan
bayraklar adına
Bayraklarda yaşayan
ölümsüzlük adına**

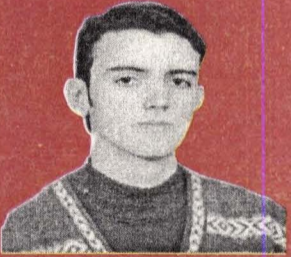
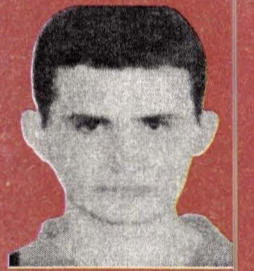
**Durmak yok bu koşuda
Teslim olmak yok
Ağıt yok dilimizde
Dizlerde titreme yok**

**Kaç güneş sönerse
sönsün içimizde
Hep aydınlıkta yakalayacağız ölümü
Ya şafak sökerken
Ya güneş yükselirken
Sizin sesiniz olup
Sizi haykıracağız**

**BİZ KAZANACAĞIZ
BİZ KAZANACAĞIZ!..**

Adnan Yücel

